

Những Đứa Con Nhà Họ La

Contents

Những Đứa Con Nhà Họ La	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	54
28. Chương 28	57
29. Chương 29	59
30. Chương 30	61
31. Chương 31	63
32. Chương 32	66
33. Chương 33	69
34. Chương 34	72
35. Chương 35	75
36. Chương 36	77
37. Chương 37	80
38. Chương 38	83
39. Chương 39	85
40. Chương 40	88
41. Chương 41	90

42. Chương 42	93
43. Chương 43	96
44. Chương 44	99
45. Chương 45	101
46. Chương 46	104
47. Chương 47	107
48. Chương 48	110
49. Chương 49	113
50. Chương 50	116
51. Chương 51: Phiên Ngoại	118

Những Đứa Con Nhà Họ La

Giới thiệu

Thể loại: Ngọt sủng, niên hạ, đoản văn, hiện đại, HE. Số chương: 50 chương ngắn + 1 Phiên ngoại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-dua-con-nha-ho-la>

1. Chương 1

Nhà họ La có năm đứa con.

Đứa lớn nhất là La Nhất Hải, đứa thứ hai La Nhị Hà, đứa ba La Tam Giang, đứa thứ tư – La Tiểu Hồ.

Còn một đứa, tên là Nhạc Ngụy Nhiên.

Mặc dù có một đứa không phải ruột thịt, thì đó cũng là một đại gia đình hiếm có khó tìm, vì vậy La phụ phải nộp không ít tiền phạt. Nhưng ông chẳng quan tâm, bởi vì ông có tiền. Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang, năm La Tiểu Hồ một tuổi, La mẫu bệnh nặng qua đời, La Nhất Hải cũng mới 13 tuổi. La phụ lo được việc làm ăn không chăm được con cái, chăm được con cái thì không lo được việc làm ăn.

Thông thường lúc thế này, mẹ kế nên xuất hiện, nói không chừng còn phải ngược đãi bọn nhỏ.

Mẹ kế quả thực là đã xuất hiện, chỉ là xuất hiện quá trễ, lúc đó La Tiểu Hồ đã sáu tuổi, đã sắp lên tiểu học.

Kết quả là, người vừa làm cha vừa làm mẹ, đổ bỏ hết phân cho bọn trẻ, vẫn luôn là đứa lớn nhà họ La: La

Nhất Hải.

La Nhất Hải lớn hơn em gái thứ hai bốn tuổi, hơn em trai thứ ba sáu tuổi, lúc đứa thứ tư sinh thì cậu đã 12 tuổi rồi. Lúc La mẫu còn sống, em ba ra đời cậu đã biết cách dỗ em gái kén, em út ra đời cậu đã biết thay tã, đi nhà trẻ đón em ba, về nhà nấu cơm cho cả nhà, rửa chén bát, rồi lại dạy em gái kén học bài.

Sau khi mẹ mất, La Nhất Hải cùng La phụ lo liệu hậu sự, nước mắt cũng không kịp lau, đã phải đi pha sữa bột cho La Tiểu Hồ.

La phụ không phải là chưa từng mồi vú em hay nhờ bà con, nhưng bất kỳ ai cũng không chịu được quá ba ngày.

La Tiểu Hồ chẳng chịu ai, chỉ chịu mỗi La Nhất Hải; La Tam Giang nghịch ngợm phá phách, ngoại trừ La Nhất Hải thì chẳng ai quản nổi – La Nhị Hà thì lại là một cô bé dễ nói chuyện, anh cô không ở nhà, ngay cả cửa phòng cô cũng không bước ra.

Cứ thường xuyên thay phiên chăm nom như thế, chịu đựng đến khi La Tiểu Hồ vào nhà trẻ, La Nhất Hải chính thức tiếp tay những chuyện vặt trong nhà và mấy đứa em. Mấy năm sau, lại cộng thêm một Nhạc Ngụy Nhiên – Mẹ mới của nhà họ La không chỉ không ngược đãi bọn nhỏ, mà cũng chẳng rảnh giúp đỡ La lão đại, bà bận theo La phụ chăm coi chuyện làm ăn, đi tiếp khách, xã giao, ngay cả con của mình cũng vứt cho La lão đại.

La Nhất Hải từ nhỏ đến lớn chẳng có thời kỳ phản kháng, lúc bạn đồng trang lứa trẻ trâu đến mức muốn xx toàn thể giới, thì cậu còn đang bận mớm sữa cho đứa út, ngăn thằng ba giựt bím tóc của bé hai, thay ba mình tới xin lỗi phụ huynh đứa bé bị thằng ba đánh đến khóc.

Cuộc sống của cậu, ngoại trừ đi học, thì chỉ có “Em gái, em trai và em trai”, sau khi mẹ kén đến, liền biến thành, “Em gái, em trai, em trai và một đứa em trai khác.”

Tuy là người em trai kia cũng chẳng mấy để ý đến cậu.

Thằng bé đó nhỏ hơn La lão tam hai tháng, gầy nhom, gương mặt lạnh như tiền. Lần thứ nhất ngồi vào bàn ăn nhà họ La, La Tiểu Hồ ăn hết hai cái bánh bao, nó thì chẳng động đến đĩa. Cho dù nhà họ La một hai ba bốn chẳng hề bài ngoại. Mà thằng ba, vì để chứng minh mình lớn hơn hai tháng chẳng hề uống phí, liền lôi kéo muốn trở thành người anh ba tốt tri kỷ của nó, kết quả, cùng thằng em trai mới đánh một trận.

Còn bị thua.

Từ đó về sau liền trở thành không đội trời chung “có nó không có ta, có ta không có nó”. Bé hai đương thời kỳ thanh xuân đa sầu đa cảm, nào ở không để ý mấy đứa kia. Người thân thiết với em trai mới hơn một chút, lại là La Tiểu Hồ.

2. Chương 2

Trong mắt La Tiểu Hồ, anh trai mới không hề được người ta thích, thậm chí có chút đáng ghét.

Bởi vì anh ta không nghe lời, nhất là không nghe lời La Nhất Hải.

Đối với La Tiểu Hồ mà nói, La Nhất Hải là trời. Lời của bất kỳ ai cũng có thể không nghe, nhưng lời của anh cả nhất định phải nghe. Cho nên khi La Nhất Hải bảo nó đưa đồ ăn vặt, mang quần áo cho anh trai mới, nó tuy không tình nguyện nhưng lần nào cũng đi.

Có lẽ là cảm thấy nó nhỏ, anh trai mới ngược lại cũng chẳng tỏ thái độ gì với nó.

Thường xuyên qua lại, La Tiểu Hồ liền chơi thân với Nhạc Ngụy Nhiên.

Khi La Nhất Hải không có thời gian, bài vở của La Tiểu Hồ vẫn là giao cho Nhạc Ngụy Nhiên kèm cặp dùm. Anh trai mới tuy không thích nói chuyện, động thủ còn nhanh hơn động khẩu, nhưng so với chị hai và anh ba thì biết chăm sóc em út hơn. La Tiểu Hồ đội cái áp lực “kẻ phản bội” mà anh ba mắng nó, cảm thấy anh trai mới vẫn là một con người không tệ.

Nếu như anh ta mà không tỏ thái độ với La Nhất Hải, thế thì La Tiểu Hồ sẽ còn có thể thích anh ta thêm một chút chút nữa.

Về điểm này, La Nhất Hải không tức giận, nhưng La Tiểu Hồ thì lại phải tức giận. Nó cau đôi lông mày nhật và mảnh, hỏi Nhạc Ngụy Nhiên, “Sao anh không nghe lời anh trai em?”

Nhạc Ngụy Nhiên không chịu nổi gương mặt ông cụ non của nó, buồn bực nói, “Anh ta là anh của nhóc, không phải anh của tôi.”

La Tiểu Hồ rống lớn, “Anh là con cái nhà chúng em rồi, anh của em cũng là anh của anh!”

Nhạc Ngụy Nhiên trầm mặc hồi lâu, rồi nói, “Tôi chẳng phải là con cái nhà ai cả, cũng không muốn anh ta làm anh mình.”

La Tiểu Hồ tức đến phát khóc.

“Anh trai” trong miệng nó, vĩnh viễn chỉ đại biểu La Nhất Hải, hận không thể để La Nhất Hải làm anh trai của mỗi mình nó. Thế nhưng có người nào bảo “Chẳng thềm La Nhất Hải làm anh”, vậy thì La Tiểu Hồ sẽ trở mặt ngay.

Từ nhỏ cậu nhóc đã dính lấy La Nhất Hải hết sức ghê gớm. La Nhất Hải làm xong cơm nó giúp bày chén đĩa, giặt xong quần áo nó giúp phơi tất. La Nhất Hải đi đến đâu nó theo đến đấy, vào toilet không cho nó vào là nó liền oa oa khóc lớn. Sau này lớn một chút thì không khóc nữa, chỉ im lặng chờ ngoài cửa.

La Nhị Hà nói nó là cái đuôi nhỏ của La Nhất Hải, La Tam Giang gọi nó là “Hộ anh cường ma” – Ai dám nói xấu La Nhất Hải, thế thì La Tiểu Hồ sẽ chạy lên liều mạng.

La Tam Giang từng bởi vì trốn học mà bị thầy giáo tìm phụ huynh, bị La Nhất Hải dạy dỗ một trận. Tuổi trẻ bốc đồng, La Tam Giang cãi nhau với anh còn đập cả đồ, ném một cái ba lô vào người La Nhất Hải. La Nhất Hải còn chưa thế nào, La Tiểu Hồ đã xông lên, ôm lấy cái chân nhỏ của La Tam Giang, há miệng cắn xuống.

Cắn chặt không buông đến năm phút đồng hồ.

La Nhất Hải trăm phương nghìn kế kéo La Tiểu Hồ ra khỏi chân em ba. Từ đó, trên đùi La Tam Giang lưu lại vết sẹo nhàn nhạt cả hàm răng chính tề — cùng với ám ảnh trong lòng, vừa nhìn thấy em út là chân lại phát đau.

La Nhị Hà nói như thế không tốt, La Nhất Hải lại cảm thấy cũng chẳng sao cả, đợi khi La Tiểu Hồ dần dần lớn lên rồi kết bạn, cho dù có bảo thằng bé dính, thì La Tiểu Hồ chắc chắn cũng không chịu nữa đâu.

3. Chương 3

La Tiểu Hồ sở dĩ được gọi là La Tiểu Hồ mà không phải là La Tứ Hồ, cũng là có nguyên do.

Người muốn sinh nhiều con trong nhà họ La không phải La phụ, cũng không phải ông bà nội, mà là bản thân La mẫu.

Bà thích con nít, tuy lúc La Nhất Hải ra đời đã bắt đầu kế hoạch hóa gia đình, nhưng chính sách bản địa vẫn chưa nghiêm ngặt lắm, sinh thêm một đứa cũng có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, La mẫu bèn quyết tâm ít nhất phải đẻ hai đứa.

Kết hôn lúc chừng hai mươi tuổi, thuận lợi sinh ra đứa con đầu tiên, có cha mẹ giúp trông nom, gia đình cũng không áp lực kinh tế gì, đợi khi La Nhất Hải có thể chạy nhảy, La mẫu bèn vui vẻ mang thai đứa thứ hai. Vừa khéo một trai một gái, cả nhà vui mừng khôn xiết.

Lúc đó La phụ đã bắt đầu kinh doanh, có chút khởi sắc, La mẫu bèn nộp tiền phạt muốn đứa thứ ba.

Sau khi sinh La Tam Giang xong, ủy viên ban kế hoạch hóa gia đình địa phương liền yêu cầu “Cường chế mang vòng tránh thai đối với phụ nữ đã sinh một con”. Thế nhưng La mẫu bị dị ứng với món đồ này, không mang được. Lần nữa không đi thất ống dẫn trứng, ngừa thai khá nhiều năm, một lần sơ suất lại dính bầu.

Đứa cuối cùng, không còn đứa thứ năm, thứ sáu nữa.

Chỉ là không ngờ, còn chưa kịp cho đứa út ít nhiều tình thương, thì La mẫu đã xuôi tay nhắm mắt. Trách nhiệm chăm sóc La Tiểu Hồ, cuối cùng vẫn là rơi trên đầu đứa lớn.

La Nhị Hà, người lớn hơn em út tám tuổi, đôi khi cũng muốn làm tròn chức trách một người chị lớn, nhưng chẳng biết làm sao La Tiểu Hồ không hề cho cô cơ hội.

Nó là đứa thông minh nhất trong đám con nhà họ La, trước nay chưa từng phải lo lắng về phương diện học tập. Từ sau khi đi học, thành tích chưa từng rớt khỏi ba thứ hạng đầu của lớp, mỗi lần đưa bảng thành tích đều đủ khiến cho La Tam Giang chết đứng – Thời gian La Nhất Hải phụ đạo bài vở, căn bản là dùng để cho La Tiểu Hồ làm nũng. Năm nào cũng ba tốt, ưu tú, đại diện học sinh, giấy khen vô số, mỗi lần họp phụ huynh, ở lớp của La Tam Giang thì La Nhất Hải luôn bị mắng vốn, quay đầu qua lớp La Tiểu Hồ lại được nghe biểu dương.

Mà La Tiểu Hồ, ở bên ngoài núi Thái Sơn đồ cũng không đổi sắc, kiêu ngạo mặt lạnh, quay mặt liền cười như một đóa hoa với La Nhất Hải; trên tay mà bị gai đâm, nó giấu ngón tay đó không kêu La Nhị Hà rút ra dùm nó, mà cứ phải đợi La Nhất Hải về, hai mắt ầng ậc nước khóc lóc với anh cả, khiến La Nhất Hải ôm ôm dỗ dành đau lòng cả một hồi.

Hết lần này tới lần khác, La Nhất Hải trước nay chưa từng phát hiện ra cái mặt hai nhân cách đáng sợ này, mà tự đáy lòng cảm thấy “Em út mình đầu óc thông minh mà lại ngoan ngoãn, sau này chắc chắn sẽ là rồng là phượng”.

Từ đó La Nhị Hà nhìn thấy em út cũng phải lắc đầu vòng tránh, cảm thấy anh cả cả đời này coi như xong rồi, nhất định sẽ bị La Tiểu Hồ ăn sạch sẽ.

La Tiểu Hồ như thế, lại chung sống với Nhạc Ngụy Nhiên không tệ, quả là hơi có chút vi diệu.

Nhạc Ngụy Nhiên tuổi không lớn, nhưng sắc mặt rất thối. Bắt đầu từ khi vào La gia, La Nhất Hải chưa từng nhìn thấy thằng bé cười – Mà có khả năng là chưa từng cười với mình, ngay cả nhìn thẳng cũng chưa hề nhìn, không biết là có ý kiến to bực gì với anh nữa. Bảo thằng bé về sớm cũng không chịu về, ngủ ngoài cũng không biết gọi điện thoại, khiến gà mẹ La Nhất Hải lo nẫu cả ruột.

La Nhất Hải cảm thấy, nguyên do có thể là bởi thời kỳ phản kháng. Giống như La Tam Giang, ngày nào mà không ở bên ngoài đánh một trận là tối sẽ ngủ không ngon.

Cộng thêm mẹ mình tái giá, chuyển đến sinh sống trong hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, nhaoáng một cái liền có thêm bốn anh chị em khác họ, có khả năng là sẽ chưa quen trong một khoảng thời gian.

La Nhất Hải quan sát mấy ngày, phát hiện thằng bé lãnh đạm thì lãnh đạm, nhưng thái độ đối với La Tiểu Hồ cũng không tệ. Cảm mạo phát sốt, bảo La Tiểu Hồ đưa thuốc; trời lạnh mặc thêm quần áo, bảo La Tiểu Hồ đưa đến phòng thằng bé; ngay cả bởi thêm một chén cơm, cũng bảo La Tiểu Hồ nói, “Anh mà

không ăn nhiều thêm một chút, bằng không em sẽ cao hơn cả anh, xấu hổ lắm!”

La Tiểu Hồ chẳng ngại phiền, khi hoàn thành nhiệm vụ, anh cả sẽ có thưởng đó nha.

La Nhất Hải càng nghĩ, có La Tiểu Hồ làm cầu nối, thời gian qua sẽ tốt lên thôi. Nào nghĩ đến, thời kỳ phản kháng của Nhạc Ngụy Nhiên cũng không tránh khỏi quá dài, cho đến tám năm sau lúc rời khỏi La gia, một câu “Tạm biệt” kia, là câu duy nhất Nhạc Ngụy Nhiên nhìn vào mắt La Nhất Hải để nói.

4. Chương 4

Nhạc Ngụy Nhiên chính thức dọn vào La gia, đã là chuyện nửa năm sau khi mẹ cậu, Nhạc Tuyền Hoa, kết hôn với La phụ.

Nguyên nhân vẫn là phải bắt đầu nói từ chuyện phòng ốc.

Lúc La lão đại còn nhỏ, nhà ba người cùng ông nội bà nội ở nhà trệt. Sau khi Nhị Hà ra đời, cả nhà dọn đến nhà lầu nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách, anh và Nhị Hà cùng chia nhau một căn phòng ngủ. Khi Tam Giang ra đời, đổi thành nhà ba phòng lớn, anh và Tam Giang ở một phòng. Khi Tiểu Hồ chưa đầy hai tuổi thì La mẫu qua đời, La phụ vì công việc mà quanh năm ngủ lại công ty, La lão đại liền dời vào phòng cha mẹ để chăm sóc em út, khi ba về thì cứ tùy tiện chen nhau một chút.

Sau khi La phụ tái hôn, căn nhà thật sự là không ở được nữa, tạm thời lại không kịp đổi căn to hơn, ông liền cùng mẹ con Nhạc Ngụy Nhiên dọn đến căn nhà cũ hai phòng trước đây.

Thế nhưng hai người đều nhào đầu vào công việc, không ai chăm sóc Nhạc Ngụy Nhiên.

Một đứa học sinh sơ trung, đương lúc trở giò, ngày ngày tự ăn mì gói, mua một đồng lớn bánh mì gặm mấy ngày. La phụ vừa thấy thế liền bảo không được, bèn thương lượng với Nhạc Tuyền Hoa, nhân lúc thủ tục chuyển trường làm xong xuôi, đưa Nhạc Ngụy Nhiên về La gia.

Nói đến chuyện trông nom con nít và chăm nhà cửa, lúc La mẫu còn sống, chưa chắc hơn được La Nhất Hải.

La Nhất Hải thì chẳng sao cả, thêm một cái miệng ăn cũng chỉ là bày thêm một đôi đũa một cái chén, nhưng đau đầu chính là: Nhạc Ngụy Nhiên ngủ ở đâu?

Nhị Hà là một cô gái, nhất định phải ở riêng một gian phòng rồi; Tam Giang vừa gặp thằng bé đã đánh một trận, chẳng ai phục ai, ở một đêm chắc phòng bị đỡ mất; thiết thời thằng bé ngủ phòng khách, chuyện kiểu này La lão đại không làm được; không còn cách nào khác, chỉ đành để La Tiểu Hồ ngủ chung một buồng với anh trai mới, chính La lão đại đi ngủ phòng khách.

Đêm đó La Tiểu Hồ nổi đóa.

Nó tức giận thì chẳng được yên tĩnh.

Vành mắt đỏ au lộp bà lộp bộp rơi nước mắt, ngồi trên mép giường thút tha thút thít nhìn chồng chọc Nhạc Ngụy Nhiên.

Nhạc Ngụy Nhiên làm sao còn có thể ngủ được nữa.

Vốn tính khí đã ương ngạnh, La Tiểu Hồ quấy như thế cậu ta cũng hăng lên, thà ngủ ban công ngủ dưới đất cậu ta cũng không muốn chiếm vị trí của La lão đại. La lão đại đành hết cách, ba người hai chiếc giường, rắng chen nhau trong một căn phòng.

La Tiểu Hồ vẫn không chịu, phòng của nó và anh trai nó không thể có người thứ ba được.

Cuối cùng người hy sinh là La Tam Giang.

Cậu ta sợ thằng em út đến chết, vạn lần không tình nguyện giữa “Ổ cùng với Nhạc Ngụy Nhiên” và “Dọn khỏi phòng”, chọn lựa về sau.

La lão đại ngăn một gian ở phòng khách ra cho cậu, mỗi tháng cho cậu ta thêm chút tiền tiêu vặt, coi như là giải quyết được cuộc chiến chia phòng.

La Nhị Hà đồng tình với La Tam Giang vô cùng.

Nhưng đồng tình nhất, vẫn là anh cả La Nhất Hải.

Hai năm sau, cuối cùng La phụ cũng đổi được căn nhà lớn hơn, là kiểu nhà trên dưới hai tầng. La Nhị Hà được chia căn phòng ngủ hướng mặt trời mọc có nhà vệ sinh, cách vách là La Tam Giang; dưới lầu là hai phòng ngủ một lớn một nhỏ, căn nhỏ cho Nhạc Ngụy Nhiên, căn lớn thì thêm vách ngăn, một cho La Tiểu Hồ, một cho La Nhất Hải.

Năm cậu lớn nhà họ La 21 tuổi, cuối cùng cũng có một căn phòng thuộc về riêng mình.

La Nhị Hà luôn luôn may mắn, trong nhà chỉ có mỗi mình cô là con gái.

Cô và La Tiểu Hồ là hai người được quan tâm yêu thương nhất trong La gia. Người trước là đứa con gái duy nhất, người sau là đứa út đến hình dáng của mẹ cũng không nhớ được. Mà La Tam Giang thì bướng bỉnh phá phách, từ nhỏ đã chẳng bao giờ cho người ta yên lòng. Thành viên mới Nhạc Ngụy Nhiên lại là một đứa đương thời kỳ phản kháng tuổi dậy thì hết sức cổ chấp. La phụ và Di Nhạc lại là hai vợ chồng hắt

tay mặc kệ — La Nhị Hà cảm thấy anh cả của mình thật là, số khổ.

5. Chương 5

La Nhất Hải suýt chút thì không học đại học.

Trước kỳ thi đại học, việc kinh doanh của La phụ không được tốt lắm. Sau khi xin nghỉ việc ở Công ty Rượu Đường, ông tự lập một xưởng đường, là xưởng duy nhất toàn tỉnh. Mấy năm đầu dựa vào may mắn cùng thời thế, thật sự là kiếm được một chút. Thế nhưng mười mấy năm qua đi, sản lượng không đủ, cộng thêm giá đường hạ liên tục mấy năm liền, có thể gắng gượng cân bằng thu chi đã là khá lắm rồi.

Nghĩ đến trong nhà vẫn còn ba đứa, sắp sửa là bốn đứa em phải đi học, La Nhất Hải liền muốn bỏ thi đại học. Cha mẹ tái hôn, biến động thành viên gia đình, mấy đứa trẻ đương độ tuổi nhạy cảm khiến anh không cách nào yên tâm được. Huống hồ, Tiểu Hồ căn bản không thể rời xa anh được.

La phụ đương nhiên không đồng ý, ông bảo anh muốn thi trường nào thì cứ thi, thi không được có thể năm sau thi tiếp, không cần lo lắng chuyện trong nhà.

La Nhất Hải liền hỏi, “Vậy gia đình ai lo? Cha hay là Dì Nhạc?”

La phụ chẳng thêm suy nghĩ, “Hai ta cùng lo!”

La Nhất Hải thở dài, “Ngay cả chuyện ăn uống của Ngụy Nhiên hai người cũng lo không xong. Cha có biết chén dưa trong nhà chúng ta để ở đâu không? Tiền ga đi đâu nộp không?”

La phụ không phục, “Con đi rồi bọn ta không sống được chắc? Yên tâm đi, có ba mà!”

La phụ rất hồn nhiên. Ông nghĩ bụng, bây giờ con cái đều lớn cả rồi, Tiểu Hồ cũng phải vào tiểu học, thế nào cũng dễ chăm hơn là hồi nhỏ chứ? Ban ngày suốt cả ngày đều ở trường, buổi tối về nhà tìm vú em nấu bữa cơm, giặt quần áo là xong, có gì mà khó khăn đâu?

La phụ cả đời này luôn lãng mạn, lạc quan đơn thuần, cũng cả một đời không thực tế, không tính toán dầu muối – Dầu mà nóng lên, liền hứa hẹn với La mẫu “Một đời mật ngọt” đi lập một xưởng đường, nhưng trước nay không hề biết, cũng chẳng đi tìm hiểu cái mùi tanh tưởi của sinh nở và tã lót.

Liệu có nhớ sinh nhật của mỗi đứa con, nhớ được quyển tiểu thuyết mà Nhị Hà thích, có thể cùng Tam Giang chơi game cả đêm, có thể làm ngựa cho Tiểu Hồ cưỡi đâu – Ai khóc ai cười, lại chỉ có thể bảo mấy đứa con “Đi tìm mẹ con” hay là “Đi tìm anh cả”.

La Nhất Hải chỉ có thể lần nữa thở dài.

Rời nhà bốn năm, anh nghĩ cũng chẳng dám nghĩ. Ngộ nhờ tiểu lưu manh ăn hiếp La Nhị Hà? Ngộ nhờ La Tam Giang bị đưa vào trại cải tạo thiếu niên? Tiểu Hồ thì sao? Tiểu Hồ mà không thấy anh là có thể cả ngày không ăn không uống. Anh vút không được, đánh cực không nổi. Chọn lựa để mình tiếc nuối, chẳng dám lựa chọn khiến mình hối hận.

Dưới sự kiên trì của La phụ, anh điều hòa rồi thì vào một trường đại học tuyển hai ở bản địa, bởi vì gần nhà.

Anh gửi đơn cho bên trường, xin miễn luôn huấn luyện quân sự khép kín. Hiện tại nhớ lại, La Nhất Hải cảm thấy lựa chọn của mình rất đúng, nếu như mình không có nhà, cái nhà này không chừng đã loạn thành một nồi cháo rồi.

Nếu nói La Nhất Hải trước nay chưa từng oán giận ư? Chuyện này vẫn là có.

Từ nhỏ anh đã thích viết viết vẽ vẽ, làm đại diện của giờ mỹ thuật, từng học ngoại khóa, La phụ cũng hết sức phấn khởi chuẩn bị cho anh đi theo con đường nghệ thuật. Thế nhưng sau khi La mẫu qua đời, chẳng kiên trì được đến cao trung, anh buộc lòng phải nghỉ lớp phụ đạo.

Thời gian vốn để học vẽ sau giờ lên lớp, thì anh phải đến nhà trẻ đón La Tiểu Hồ, sau đó về làm cơm cho gia đình, đỡ La Tiểu Hồ ngủ, thu dọn đồ chơi của em út, phụ đạo bài vở cho Nhị Hà, giặt quần áo dơ dính đầy bùn đất của La Tam Giang, rồi lại tắm cho La Tam Giang, sau đó chuẩn bị cơm cho ngày mai, chuẩn bị cặp sách ngày hôm sau cho mỗi đứa, còn phải thường xuyên đến xưởng đường lấy quần quần áo của La phụ để giặt đổi – Bà mẹ toàn chức làm gì thì anh làm nấy, ngay cả thời gian để oán giận cuộc sống cũng chẳng có.

La phụ chẳng hề phát hiện, con trai lớn từ sớm đã không còn rảnh rỗi để cầm giá vẽ lên nữa.

Rất nhiều năm sau này, mọi người đều nói: Những đứa con nhà họ La ai nấy đều rất giỏi giang. Đáng tiếc là La lão đại, người hơn ba mươi rồi, thế mà ngay cả một căn nhà cũng không dư ra được.

6. Chương 6

Người rời nhà đầu tiên chính là La Nhị Hà.

Thi được vào một trường đại học tốt, La phụ và La Nhất Hải dẫn theo La Tiểu Hồ cùng tiễn cô đến tỉnh khác xa gần ngàn dặm.

Hai năm sau, là La Tam Giang.

Sau đó, là Nhạc Ngụy Nhiên.

Cậu ta và La Tam Giang thi đại học đồng thời, thi được vào trường đại học duy nhất ở bản địa có học viện kinh tế, cũng ở lại bản địa như La Nhất Hải, mỗi cuối tuần đều có thể về nhà. Không như La Nhất Hải, là cậu thi đậu vào không phải một trường tuyển hai, mà là một trường 985. [1]

Nguyên nhân cậu rời nhà, là bởi vì Nhạc Tuyển Hoa và La phụ ly hôn.

Theo lương tâm mà nói, tính cách của La phụ quả thực rất không hợp để làm ăn kinh doanh. Ông có thể kiếm tiền chủ yếu là nhờ vào vận may. Hơn nữa cái niên đại đó, người nào mà dám đánh bạo, chỉ cần mắt nhìn không quá kém, thì sẽ không đến mức quá thua lỗ.

Vậy người giỏi làm ăn nhất trong La gia là ai nhỉ?

Chính là Nhạc Tuyển Hoa.

Người bên ngoài gọi luôn bà là Lady Nhạc, chỉ là từ “Lady” này trong miệng đủ kiểu ông chủ, thật chẳng có ý gì tốt lành. Một người phụ nữ đơn thân nuôi con vào Nam ra Bắc, cùng đám đàn ông lên bàn rượu giành mỗi làm ăn, khiến các ông cũng chẳng tôn trọng gì.

Thế nhưng Lady Nhạc đầu óc thông minh, tầm nhìn độc đáo, cổ tay linh hoạt, tác phong quả đoán – Tài năng kinh thương có thể bỏ xa La phụ và đại đa số người mấy con phố. Có sự giúp đỡ của bà, theo lý mà nói, việc kinh doanh của La phụ hẳn là phát triển không ngừng mới đúng.

Ban đầu là vậy.

Thế nhưng thời đại thay đổi quá nhanh, La phụ theo không kịp. Ông lại khẳng khái cho mình là đúng không nghe khuyên giải, vợ chồng hai người bất đồng càng ngày càng lớn, lớn đến cuối cùng phải dùng ly hôn để chấm dứt. Nhạc Tuyển Hoa dẫn Nhạc Ngụy Nhiên và phần tài sản được chia, một phần chẳng hơn, một phần chẳng kém, rời khỏi La gia.

Lúc đó, Nhạc Ngụy Nhiên lần đầu tiên chăm chú nhìn La Nhất Hải, nói lời tạm biệt với anh.

Người có quan hệ tốt với Nhạc Ngụy Nhiên là La Tiểu Hồ tuy có chút cô đơn, nhưng quay đầu lại vì “Trong nhà chỉ có mình và anh cả” mà trở nên vui vẻ.

Việc kinh doanh của La phụ rốt cuộc cũng không xong.

Năm thứ hai sau khi ly hôn với Nhạc Tuyển Hoa, ông lại xét nghiệm ra mắc ung thư thời kỳ cuối, sinh mệnh bấm ngày tính cũng chẳng được quá trăm. La phụ cũng nghĩ rất thoáng, không hóa trị, không uống thuốc, thả lỏng yên tĩnh ngênh đón những ngày tháng cuối cùng. Đám con nhà họ La tôn trọng ý nguyện của ba mình, cả gia đình trái lại sống một quãng thời gian cha con đoàn tụ khó có thể quên được. Cuối cùng, khi La phụ ra đi, trẻ hơn gần một năm so với bác sĩ dự đoán.

La phụ một đời không câu chấp, ra đi cũng chẳng hề tiếc nuối.

Chỉ khổ La Nhất Hải, gồng mình chống đỡ việc kinh doanh cuối cùng của La gia, không muốn khiến cho tâm huyết một đời của ba mình mất trên tay mình. Thế nhưng, đầu óc kinh thương của La Nhất Hải còn kém hơn cả La phụ, vận khí lại càng tệ hơn.

Mấy năm gần đây bị đường trắng giá rẻ từ nước ngoài đánh vào, xưởng đường ở quốc nội vốn đã rất khó làm, đại bộ phận nguyên liệu nông dân cùng nhà xưởng đều phải dựa vào chính phụ bù vào mới sống được. Nguyên liệu của xưởng đường La gia là củ cải đường, trồng trọt cơ giới hóa vẫn chẳng phát triển, khiến cho diện tích trồng trọt càng ngày càng ít, giá cả càng ngày càng cao, tỷ lệ đường thành phẩm cũng không tốt.

Chống đỡ không đến ba năm, La Nhất Hải cầm cổ một bộ bất động sản, cuối cùng vẫn là rơi vào bước đường ngay cả tiền lương của nhân viên cũng không thể phát. Ngồi trong phòng khách suy nghĩ cả một đêm, anh quyết định đem công ty đi bán.

Đưa ra quyết định này không hề dễ dàng, khi thực hành còn khó khăn hơn.

Nhà xưởng mấy ngàn mét vuông, thiết bị quy ra tiền thì chẳng bao nhiêu, không ai chịu mua. Người tới hỏi giá hoặc là chỉ cần nhà xưởng, hoặc phải giảm biên chế. La Nhất Hải không chịu, anh không thể để những nhân viên già theo La gia mười mấy năm không có cơm ăn. Cố đến cuối cùng, phía đưa tay viện trợ là một công ty mậu dịch kinh doanh mặng xuất nhập khẩu.

La Nhất Hải cũng không biết công ty ngoại mậu thu mua xưởng đường làm gì? Người phụ trách của đối phương nói là nghiệp vụ mới cần, đây miệng Trung Anh pha lẫn nói ba hoa chích chòe, nghe mà La Nhất Hải chóng cả mặt.

Cho đến khi ký hợp đồng, anh mới nhìn thấy bên mua chân chính – Nhạc Ngụy Nhiên.

Sáu năm không gặp, Nhạc Ngụy Nhiên đã 27 tuổi, chức vụ trên danh thiếp là phó tổng giám đốc.

Nhìn thấy La Nhất Hải, câu đầu tiên là, “Đã lâu không gặp.”

Câu thứ hai là, “La Tiểu Hồ vẫn khỏe chứ?”

[1] Trường 985: là các trường thuộc dự án trường đại học hàng đầu thế giới.

7. Chương 7

La Nhất Hải nghĩ, quả nhiên tình cảm giữa em ấy và La Tiểu Hồ tốt hơn một chút.

Nhạc Ngụy Nhiên vẫn là Nhạc Ngụy Nhiên lạnh băng băng chẳng mấy thích anh, hiện tại lại nắm trong tay mạch máu kinh tế của xưởng đường La gia. La Nhất Hải không biết nên xưng hô với cậu như thế nào. Gọi là Ngụy Nhiên á, sợ người ta cảm thấy quá thân cận hoặc nghi là muốn thấy sang bắt quàng làm họ; nếu gọi là Sếp Nhạc, thì lại cảm thấy liệu rằng có quá xa cách không, dù sao cũng đã ở cùng dưới một mái nhà sớm chiều chung sống trong tám năm trời.

Nhạc Ngụy Nhiên lại chẳng xoắn xuýt như anh, cậu gọi “Anh La”. Dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, “Đây chuyển sản xuất của xưởng đường bỏ cũ thay mới toàn bộ, tất cả nhân viên cho ký lại hợp đồng lao động, trước khi nhậm chức sẽ đào tạo cộng thử việc từ ba đến sáu tháng, sau khi thử việc sẽ phân về bộ phận và chức vị thích hợp, sát hạch không thông qua sẽ bị xa thải ngay tức khắc – Người nào không đồng ý, có thể bồi thường hợp đồng lập tức rời đi.”

La Nhất Hải sốt ruột, hỏi, “Có thể không xa thải không?”

Nhân viên trong xưởng đường tuổi tác hơi lớn, đều là những người có tuổi theo La phụ có chừng 20 năm, đã làm công tác nguyên liệu làm đường cả một đời, ngoại trừ việc này còn biết làm gì nữa chứ? Có già có trẻ, ngộ nhờ bị xa thải thì dựa vào gì mà sống đây?

Gương mặt lạnh như tiền của Nhạc Ngụy Nhiên lại hiện lên nụ cười, “Vậy anh cứ để tất cả mọi người chết đói cả đi.”

La Nhất Hải đã hiểu.

Nhạc Ngụy Nhiên nói anh, “Mềm lòng như vậy sao không đi làm từ thiện đi, cho dù là viện dưỡng lão cũng thu tiền mà. Muốn chăm sóc tất cả mọi người thật tốt, kết quả chính là chẳng ai được chăm sóc tốt cả. Vị trí mà người vô dụng chiếm lấy chỉ đẩy người có năng lực đi, thừa lại một đồng ăn hại – Điều này cũng không hiểu, chẳng trách sao kinh doanh thành ra thế này.”

Đây là lần đầu tiên từ khi quen biết tới nay, Nhạc Ngụy Nhiên nói với La Nhất Hải nhiều như vậy, nhưng chữ nào cũng như gai đâm.

La Nhất Hải cũng chẳng thể giận nổi, chỉ có thể bứt rứt trong lòng, dù sao Nhạc Ngụy Nhiên cũng nói đúng – Quá mềm lòng và quản lý vô năng là khuyết điểm mà anh chịu đủ lên án. Anh cũng hiểu rõ mình không giỏi mặt này. Thế nhưng, mấy đứa em chẳng ai muốn tiếp quản xưởng đường, La Tiểu Hồ càng là mấy năm trước đã bảo anh bán công ty đi cho bớt nợ. Anh mà không tiếp quản thì ai tiếp chứ?

Nghe nói xưởng đường được bán cho Nhạc Ngụy Nhiên, La Tiểu Hồ khẽ nhíu mày, nhưng chẳng nói gì cả, ngược lại, còn rất vui vì La Nhất Hải không cần phải vì không phát lương được mà mặt ủ mày ê nữa. Nó vỗ ngực muốn để La Nhất Hải từ nay về sau sống những ngày tháng hưởng phúc.

La Tiểu Hồ thật sự có cái bản lĩnh này.

Người ta học cùng một trường đại học với Nhạc Ngụy Nhiên – là được cử đi học. Cộng thêm đi học sớm,

năm nay 21 đã học thạc sĩ năm nhất, đang gầy dựng sự nghiệp cùng với bạn học. La Nhất Hải nghe cũng chẳng hiểu công nghệ mới gì đó, vốn đầu tư cũng đã mấy triệu.

La Nhất Hải không khỏi cảm thán, bản thân lúc 21 tuổi còn đang đi học tan học mua rau làm cơm kìa.

La Nhất Hải cũng muốn hưởng phước, thế nhưng Nhạc Ngụy Nhiên không chịu.

Xưởng đường nhỏ của anh chẳng có thay đổi cổ phần phức tạp gì, chính là một tay trao tiền một tay nhận hàng mà thôi, chỉ là cựu công nhân viên nhất thời không hài lòng đón nhận. Có người oán trách, có người cầu tình, có người muốn kiếm nhiều tiền bồi thương hơn chút. Nhạc Ngụy Nhiên phiền cực kỳ, bảo anh xử lý xong xuôi hết bên hành chính và pháp vụ rồi mới được đi.

Thế là mỗi ngày La Nhất Hải ngồi cách vách với Nhạc Ngụy Nhiên, đúng giờ đi làm, tan ca, gặp mặt gọi “Sếp Nhạc”.

Một ngày hai ngày, một tuần hai tuần, thế là La Tiểu Hồ không chịu.

Không thuyết phục được La Nhất Hải vứt bỏ công nhân viên không quản, nó liền trực tiếp đi tìm Nhạc Ngụy Nhiên.

Nhạc Ngụy Nhiên cũng không bắt ngờ, hình như là đang đợi nó, hơi mỉm cười một cái, “Tôi nghĩ cậu cũng nên đến rồi.”

8. Chương 8

La Nhất Hải chợt phát hiện, La Tiểu Hồ đến vào giờ tan ca, nói là đón anh cùng về nhà.

La Tiểu Hồ 21 tuổi, đã sớm không còn là La Tiểu Hồ nhỏ nhỏ xinh xinh nữa. Chiều cao của nhà họ La đều không thấp, La Tiểu Hồ lại là người cao nhất, lúc 16, 17 tuổi chiều cao đã vượt hơn anh cả và anh ba, sức ăn lớn thích vận động, chiều cao vọt thẳng đến 1,90 mét.

Sinh viên đứng đầu của đại học danh tiếng, đẹp trai khéo miệng còn lễ phép, quả thực chính là kiểu con trai trong lòng các bậc cha chú cô dì, được các chú các dì bên bộ phận hành chính kéo lấy cánh tay khen ngợi không thôi, khiến La Nhất Hải kiêu ngạo vô cùng, câu nào mở đầu cũng “Tiểu Hồ nhà chúng tôi”. La Tiểu Hồ cười ngọt ngào cực kỳ, ôm lấy anh cả không buông tay.

Ngày hôm sau, La Nhất Hải nhận được thông báo, đi công tác cùng Nhạc Ngụy Nhiên. La Tiểu Hồ không biết tại sao lại tức giận cả một đêm.

Xưởng đường nhà họ La chủ yếu sản xuất đường cát trắng và đường kính trắng các loại, công nghệ làm kẹo

thì chỉ có ít ỏi vài loại socola thời giờ đó. Bên người ta thì không thể, tất cả chủng loại có trên trăm loại kẹo, mỗi năm còn xuất khẩu vài ngàn tấn. Từ sáng đến tối, nhìn thôi mà đã khiến mắt La Nhất Hải hoa cả lên, toàn thân thấm đượm cái mùi kẹo ngào ngạt.

Một tuần đi bốn công ty thực phẩm, La Nhất Hải thu được mấy túi kẹo mút bánh ngọt. Nhạc Ngụy Nhiên chỉ thử một chút tượng trưng, còn lại đều cho La Nhất Hải đem về.

Nhạc Ngụy Nhiên không thích ăn đồ ngọt.

Lúc ở La gia, thứ không bao giờ thiếu đó chính là đường, tuy rằng chủng loại hơi ít.

La Nhị Hà sợ mập, ăn không nhiều; La Tam Giang tuy không ăn nhưng hay bọc theo chia cho bạn học; chỉ có La Tiểu Hồ là ăn nhiều. La Nhất Hải sợ thằng bé ăn sâu hết cả răng, nên luôn kiểm chế. Nhạc Ngụy Nhiên giữ lại một miếng, còn lại đều cho La Tiểu Hồ.

Buổi sáng ngày trở về, Nhạc Ngụy Nhiên cảm mạo nặng thêm, thở ra toàn hơi nóng. Sau khi máy bay hạ cánh, cả người cậu ta đều đỏ ửng, La Nhất Hải phải trực tiếp đón xe đưa cậu ta đến bệnh viện, Nhạc Ngụy Nhiên không chịu, nói về công ty còn có việc.

La Nhất Hải hết cách, mua thuốc đặt lên bàn làm việc của cậu ta.

Chịu đến lúc tan làm, nghe nói hợp đồng nhân viên khó nhân của xưởng kẹo La gia vẫn chưa giải quyết xong, Sếp Nhạc lại khàn giọng nổi cáu một trận với La Nhất Hải.

La Nhất Hải nhìn hộp thuốc kia vẫn chưa gỡ niêm phong, Nhạc Ngụy Nhiên sốt đến lơ mơ, thế mà còn muốn tự mình lái xe về nhà, nói thế nào cũng không nghe. La Nhất Hải chặn trước đầu xe cậu ta, “rầm” một cái vỗ lên mui xe, gọi, “Nhạc Ngụy Nhiên!”

La gia Lão đại, ôn hòa nhẹ dạ, đối với mấy đứa em săn sóc đến mức lái nhải dong dài, tỉ mỉ đến từng chuyện vụn vặt, khoan dung được cả làm nũng và ăn vạ, chưa chấp được ngang bướng lẫn nghịch ngợm.

Duy chỉ không thể chịu đựng được cố tình gây sự.

Trong La gia, phàm là người chọc cho La Nhất Hải gọi cả họ lẫn tên, thì vụ này muốn cho qua cũng khó.

Từ nhỏ đến lớn, “may mắn” nhận được sự đãi ngộ này chỉ có La Tam Giang trong thời kỳ phản kháng, mỗi lần nghe được đầy đủ họ tên từ miệng anh cả, La Tiểu Hồ cũng phải toát cả mồ hôi hột.

Hiện tại, còn có thể cộng thêm một Nhạc Ngụy Nhiên tuổi gần 30.

9. Chương 9

Nhạc Ngụy Nhiên có thể là quá tức giận, từ lúc đăng ký đến khi truyền dịch, cậu ta chẳng thèm nói một câu nào với La Nhất Hải.

La Nhất Hải đã quen.

Nhạc Ngụy Nhiên ở La gia tám năm, với La Tiểu Hồ thì thân thiết, với La Nhị Hà thì tương kính như tân, với La Tam Giang thì một núi không thể chứa hai hồ — với La Nhất Hải thì lại xa cách từ đầu chí cuối. Cậu ta dường như cố ý tránh né trao đổi với La Nhất Hải, hai người thực sự không thể hòa hợp. Bắt đầu từ sau khi thất bại trong việc kéo ngắn khoảng cách, La Nhất Hải cũng thuận theo tự nhiên, để tránh bị phản tác dụng.

Kết quả cứ thuận theo tự nhiên tám năm trời như thế, La Nhất Hải từ đầu đến cuối chẳng nghe được Nhạc Ngụy Nhiên gọi anh một tiếng “Anh cả”, Nhạc Ngụy Nhiên cũng quán triệt triệt để cái nguyên tắc “Không muốn để anh làm anh trai tôi”.

Mà La Tiểu Hồ dần dần lớn lên, chẳng biết tại sao cũng từ bỏ việc khiến cho Nhạc Ngụy Nhiên “quy thuận” La Nhất Hải, thậm chí chấp nhận sự lãnh đạm của cậu ta.

La Nhất Hải cũng thật sự không hiểu, bản thân rốt cục có điểm nào chọc cho Nhạc Ngụy Nhiên ghét bỏ, tại sao còn không lột mặt cậu ta hơn cả La Tam Giang cơ chứ. Thế nhưng rất nhanh, việc lớn việc nhỏ của một đại gia đình đã bủa vây anh từ bốn phương tám hướng, anh chẳng có thời gian và không gian để đoán lòng dạ của Nhạc Ngụy Nhiên nữa. Nhân một lần chuyển nhà, La Nhất Hải thậm chí ngay cả giá vẽ và tập luyện phác họa của mình đều vứt cả vào thùng rác.

Chỉ là thỉnh thoảng, anh lại phát hiện, chén bát chưa kịp rửa trong bồn đã được rửa sạch, hoặc là sàn nhà được lau sạch sẽ, tan học về nhà thì phát hiện nồi cơm điện đương nấu cơm vừa khéo mới vừa nhảy nút.

La Nhất Hải quá hiểu tính cách của mấy đứa em, người có thể im lặng giúp anh làm việc chỉ có La Nhị Hà nhất thời hứng lên hoặc là La Tiểu Hồ làm xong sẽ đi kể công với anh. Thế nhưng La Nhị Hà còn chưa tan buổi tự học tối, đỉnh đầu của La Tiểu Hồ vừa mới vượt quá bồn nước một chút, La Tam Giang ném cặp xách xuống là đã chạy ra ngoài chơi, chỉ có Nhạc Ngụy Nhiên là ở trong phòng đọc sách.

La Nhất Hải nói tiếng “Cảm ơn” với Nhạc Ngụy Nhiên, đối phương lạnh mặt nói một câu “Không phải tôi”. Thế mà chẳng hỏi anh cảm ơn cái gì.

La Nhất Hải cũng không nói toạc ra, tất thấy như thường. Nhiều lắm là mua chút đồ ăn vặt, bảo khi La Tiểu Hồ làm bài tập với cậu ta thì hai người cùng nhau ăn. Mua quần áo, vớ, thay khăn mặt, bàn chải đánh răng đều không quên đưa cho Nhạc Ngụy Nhiên một phần, tuy cậu ta trước nay chẳng dùng đến.

Thằng thán mà nói, trong số mấy đứa em, Nhạc Ngụy Nhiên là đứa khiến La Nhất Hải đỡ lo nhất.

Ở phòng khám nóng sốt đăng ký truyền dịch, truyền được một nửa thì La Tiểu Hồ hồng hộc chạy đến, ấn cái đầu của Nhạc Ngụy Nhiên đang ngủ say từ bên vai La Nhất Hải sang vai mình, rồi kêu đói với anh trai.

La Nhất Hải từ trong xe lấy ra một túi kẹo và bánh ngọt. Nhạc Ngụy Nhiên đã tỉnh, ngồi thẳng dậy, mặt mày không vui mà nhai sandwich La Nhất Hải mua cho mình, nghe hai anh em bên cạnh chia sẻ đủ loại kẹo bánh, lục cục lục cục nhai đến là vui.

Truyền dịch xong, cùng đưa Nhạc Ngụy Nhiên về nhà, La Tiểu Hồ cố ý đưa cậu ta lên lầu.

Ngày hôm sau, Nhạc Ngụy Nhiên cũng không truy cứu việc La Nhất Hải rống lên với mình, sắc mặt vẫn thối như thế, dặn dò cậu ta uống thuốc vậy mà cậu ta thật sự uống thuốc đúng giờ.

10. Chương 10

Vấn đề hợp đồng lao động của công nhân viên xưởng đường La gia, vương là bởi hai ba nhân viên ức hiếp La Nhất Hải tính cách mềm yếu. Có người chê tiền đền bù quá ít, có người cả hợp đồng và tiền đền bù đều muốn nhưng lại không chịu đồng ý sát hạch.

Hết lần này tới lần khác không đến công ty, mà cứ đợi La Nhất Hải về nhà rồi đến khóc lóc với anh, nói cái gì mà Sếp Nhạc trước kia cũng là người nhà họ La các cậu, sao cậu lại không thể nói hộ đôi câu thế? Có phải là đã tính toán muốn gài bẫy mọi người không?

La Nhất Hải ngoại trừ thờ dài, cũng chỉ có thể lấy cái bài đã lặp đi lặp lại cả vạn lần ra nói lại một lần nữa.

Không phải là anh chưa từng nói hộ, nhưng vô dụng.

Nhạc Ngụy Nhiên nổi danh năng lực rất được nhưng tính khí thì không tốt, nói một là một, chỉ nói nguyên tắc không nói tình cảm, đuổi ai cũng không hề chớp mắt lấy một cái, hoàn toàn là hai thái cực với anh.

Bị kẹp chính giữa hai phe không chịu thỏa hiệp, La Nhất Hải nhọc lòng vô cùng.

Thấy La Nhất Hải không thể giải quyết cho mình, có người lại qua bên xưởng làm ầm ĩ, ba ngày hai đầu bò lên nóc nhà muốn tự tử, nói La gia không cho nhân viên già một con đường sống, dứt khoát chết đi cho xong chuyện. Náo loạn cả mấy ngày, La Nhất Hải thật sự sợ nếu có bất trắc gì, thế là anh ở hẳn trong xưởng không dám đi, cả đêm chẳng thể chợp mắt.

Sau đó thì ầm ĩ đến mức Nhạc Ngụy Nhiên xuất hiện.

Một câu nói, tiền bồi thường một đồng không thiếu nhưng tuyệt đối không hơn, muốn được nhậm chức nhất định phải thông qua sát hạch. Muốn chết cũng không ngăn cản, công ty bồi thường bao nhiêu tòa án

định đoạt – Điều kiện tiên quyết là ông dám chết cái đã.

Cuối cùng, chủ của xưởng đường hiện tại không phải họ La, mà là họ Nhạc.

Người đó xám xịt từ trên nóc nhà trèo xuống.

Bản thân khổ sở mười ngày nửa tháng không dịch nổi một câu nói của Nhạc Ngụy Nhiên, La Nhất Hải cũng có chút xám xịt.

Sự việc đã xử lý xong, vốn nên rời khỏi công ty rồi. Nhưng La Nhất Hải cũng không thật sự muốn nghỉ ngơi, anh có lòng muốn nhìn thấy xưởng đường vận hành lại rồi mới đi. Thế nhưng trong mắt Nhạc Ngụy Nhiên, e rằng anh cũng thật sự không có đất dụng võ gì.

Không ngờ trước khi đi, bộ phận hành chính lại nói hy vọng anh có thể ở lại thêm vài tháng, đợi qua hết giai đoạn cọ sát của công nhân viên và xưởng đường rồi đi cũng không muộn.

Anh còn chưa đáp ứng, La Tiểu Hồ vừa nghe thấy đã không đồng ý.

Phòng làm việc mà sinh viên xuất sắc nhà họ La gầy dựng cách nhà quá xa, La Tiểu Hồ liền thuê một căn nhà hai phòng ngủ ở gần đó, là đợi bên phía La Nhất Hải xong việc sẽ chuyển đến ở cùng với nó. Nó nói chính mình đến khi bận rộn thì cả cơm cũng không kịp ăn, anh nó mà không ở chung thì sẽ phải chết đói.

La Nhất Hải biết rõ em út là đang làm nũng, nhưng cũng không nỡ để cho thằng bé bị đói, đồng ý qua đó ở chung với La Tiểu Hồ hai tháng. Nghĩ tới nghĩ lui, dự tính ít nhất đợi khi dây chuyền sản xuất mới vận hành hằng đi.

La phụ cả đời chỉ có một sự nghiệp này đây, buông tay như thế, La Nhất Hải thật sự thẹn trong lòng.

La Tiểu Hồ hiểu tâm tư của anh mình, nhưng thật sự không vui cả mấy ngày.

Tuy chỉ treo cái chức ngồi chơi xơi nước, nhưng mỗi quyết sách của xưởng đường, Nhạc Ngụy Nhiên đều để cho La Nhất Hải tham gia, thỉnh thoảng còn hỏi thử ý kiến của anh.

Đương nhiên, chỉ là hỏi thử.

Chiều hôm đó, đương lúc họp, La Nhất Hải chợt nhận được điện thoại của công ty đòi nợ, ngay sau đó, vào tối cùng ngày, họ chặn anh lại trước cửa.

La Tam Giang cùng bạn bè đầu tư gì đó, sau khi thất bại thì người bạn chạy ngay trong đêm, thiếu nợ một đồng tiền. La Tam Giang lại không trả nổi, công ty đòi nợ liền tìm đến người thân, nói không trả nợ thì La

Tam Giang sẽ mất cánh tay cẳng chân, thậm chí còn phải ngồi tù.

Tiền bán xương sau khi trả xong nợ ngân hàng vốn cũng chẳng còn bao nhiêu, La Nhất Hải còn chưa cầm nóng tay thì đã phải lấy ra để trả nợ cho La Tam Giang.

Chuyện này khiến La Tiểu Hồ cực kỳ tức giận, mắng La Tam Giang cả đời này đừng có về La gia nữa.

Mới vừa yên tĩnh được vài ngày, La Nhị Hà, người đã thành bà mẹ bím sữa, nửa đêm nửa hôm ở trong điện thoại gào khóc với anh trai mình, nói rằng hai mẹ con cô bị đuổi ra ngoài, đang ở trên đường vừa khóc vừa tìm khách sạn, bảo là không sống nổi nữa, muốn ly hôn.

La Nhất Hải vội vàng mua vé máy bay, sáng sớm ngày hôm sau liền bay qua bên đó.

11. Chương 11

Trong gia đình, người khiến La Nhất Hải không yên tâm nhất chính là em gái kế. Năm đó đi học đại học xa nhà, anh gần như ngày nào cũng gọi một cuộc điện thoại, gọi đến đến mức La Nhị Hà nói sao anh còn đông dài hơn cả mẹ nhà người ta.

La Nhất Hải đối với La Nhị Hà, trong lòng luôn có một phần áy náy.

Lúc La mẫu mất, La Nhị Hà mới chín tuổi, là con gái duy nhất trong mấy đứa con, cô rất thân với mẹ mình. An tĩnh, hướng nội, đa sầu đa cảm, lúc đó cô bé đã hiểu ý nghĩa của câu “Mẹ không còn nữa”, buổi tối chui vào chăn khóc thút thít cả một đêm.

La Nhất Hải cũng chỉ mới 13 tuổi, cha thì không cách nào thường xuyên ở nhà, hai đứa em trai một thì đang trong độ tuổi “người chê chó ghét”, một đứa thì còn chưa biết nói chuyện, bà con và vú em chẳng một ai là không bị phiền đến gà bay chó nhảy. La Nhị Hà lại càng trở nên hướng nội nhất gan, nếu không phải La Nhất Hải gõ cửa phòng cô, thì ngay cả bàn cơm cô cũng không ra ngồi.

Lúc La Nhị Hà 15 tuổi, có một hôm cô về nhà sớm, rồi tự nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài. Lúc đó Nhạc Ngụy Nhiên vừa đến La gia mấy hôm, cùng La Tam Giang hỏ một chút là tròng mắt trợn mày, ngày nào bầu không khí về tối cũng căng thẳng. La Nhất Hải khó khăn lắm mới trông chừng được hai đứa nó an toàn ai về phòng người nấy, rồi lại kiểm tra bài vở của La Tiểu Hồ, xong xuôi mới nhớ đến La Nhị Hà này giờ chưa hề xuất hiện.

Khi gõ mở cửa, phát hiện mắt của em gái đã sưng búp lên, rõ ràng là đã khóc cả một buổi chiều.

La Nhất Hải sợ vô cùng, hỏi thì cô bé cái gì cũng không chịu nói, hỏi tiếp nữa thì lại khóc lớn, cô bé nói, “Em nhớ mẹ quá”. La Nhất Hải an ủi em gái một hồi, trong lòng vẫn có chút bất đắc dĩ.

Quay đầu lại, anh nhìn thấy trên bàn học có một túi nilon màu đen, lôi ra một gói gì đó màu hồng, tiện tay lật ra, hóa ra là băng vệ sinh.

La Nhất Hải bỗng nhất thời bừng tỉnh, chân chính ý thức được “em gái” sẽ dĩ là “em gái”, không chỉ bởi vì em nhỏ hơn mình, mà còn là bởi vì em là con gái.

Con gái.

Người con gái duy nhất hiện tại của La gia.

Không chỉ mang giới tính nữ trên mặt chữ viết, mà sau lưng còn vô số tiểu tiết cuộc sống khác với con trai.

Nếu như La mẫu vẫn còn, bà có thể dạy cho La Nhị Hà rất nhiều thứ, những thứ mà chỉ phụ nữ mới hiểu.

Mà La Nhất Hải là một đứa con trai tự nhiên, cho dù anh có thể chăm sóc chuyện ăn uống và những chuyện vụn vặt trong ngoài sinh hoạt thường ngày của gia đình như một người mẹ, nhưng vĩnh viễn không thể nào trở thành một “người mẹ” thật sự.

Giống như anh chỉ biết được đến tháng thì sẽ đau bụng, chỉ biết hỏi “Có muốn uống nước nóng không”, ngoài ra thì hoàn toàn không biết gì cả.

La Nhất Hải vội hỏi có đau nặng lắm không? Có cần đi bệnh viện không?

La Nhị Hà lắc đầu vô cùng xấu hổ, nói mấy tháng trước đã đến rồi, không đau lắm. Đã từng học sinh lý học, chung quanh cũng có vài bạn nữ có sớm hơn cô, tuy có chút bất an, nhưng cũng không kinh hoàng đến thế. Cô chỉ là không biết trao đổi với ai, tự mình đi mua băng vệ sinh, quần lót bẩn giặt không sạch, len lén đem đi vứt.

Thật sự khiến cô sợ hãi, là chuyện khác.

Bởi vì đau bụng xin nghỉ về nhà, trên đường về La Nhị Hà gặp phải biến thái thích khoe hàng.

Lần đầu tiên trong đời gặp phải biến thái, La Nhị Hà nhát gan sợ đến ngồi phịch xuống đất, khiến đối phương hưng phấn đến mức cứ lắc lư trước mặt cô.

Bò dậy vừa khóc vừa chạy như điên về nhà, thế nhưng trong nhà chẳng có một ai. Khó khăn lắm cô mới trông được anh cả về, bên ngoài cửa phòng lại như đánh trận, tràn ngập tiếng kêu la của mấy đứa em cùng tiếng quát mắng trái một câu phải một câu của anh trai, “Tam Giang và Ngụy Nhiên đừng có ồn ào nữa, Tam Giang đừng chơi máy chơi game nữa, Tiểu Hồ đợi chút anh sẽ giúp em ôn tập từ vựng.”

Anh cả rất bận rộn, anh cả phải chăm nom cả gia đình. Trong nhà rõ ràng có rất nhiều người, thế nhưng chẳng có một ai có thể giúp cô – Khó chịu về mặt sinh lý và hoảng sợ về mặt tâm lý, quần lấy nhau rồi hóa thành một nỗi tủi thân vô tận vô cùng.

Cô muốn mặc váy áo và đồ ngủ xinh xắn, chứ không phải quần soóc giống mấy đứa em trai.

Cô muốn nhà vệ sinh sạch sẽ gọn gàng, chứ không phải là nắp bồn cầu dính nước tiểu phải lau đi lau lại mấy lần.

Cô muốn có sữa tắm hương hoa cỏ, chứ không phải nguyên bộ dành cho gia đình mang mùi kem đánh răng bán trong siêu thị.

Cô đã bắt đầu trở mã rồi, nhưng cho đến nay vẫn chẳng biết làm thế nào để chọn một món đồ lót thích hợp với mình.

Cô tự nói với mình, những chuyện này đều là chuyện nhỏ, nhưng lại khó tránh mà suy nghĩ: Nếu như mẹ còn sống thì tốt biết mấy nhỉ.

La Nhất Hải vừa giận vừa tự trách, hận bản thân sao lại không để mắt đến đứa em gái duy nhất.

Mấy đứa em trai còn lại của nhà họ La, anh không dám nói là hiểu hoàn toàn, nhưng dám nói là hiểu phần lớn tâm tư, biết rõ phần lớn hành vi của bọn chúng, bởi vì bản thân anh cũng đã từng trải qua độ tuổi này.

Anh thậm chí có thể nói với La Tam Giang, ngộ nhờ mà mộng tỉnh thì phải tự mình đi giặt quần lót ga giường, anh trai mặc kệ.

La Nhất Hải từng cho rằng người làm anh trai như anh đã coi như tận chức rồi. Thế nhưng anh quên mất, hoặc có lẽ là trước đây anh không ý thức được, trong nhà vẫn còn một người anh vĩnh viễn không cách nào chia sẻ kinh nghiệm, dù có tỉ mỉ hơn nữa thì cũng không thể lĩnh hội được, một giới tính khác.

Sau này, La Nhất Hải nhờ Nhạc Tuyển Hoa về nhà một chuyến, cùng La Nhị Hà hai người trong phòng nói chuyện rất lâu. Nhạc Tuyển Hoa không giỏi chăm sóc con cái, nhưng kinh nghiệm sinh tồn trong giới đàn ông thì lại rất phong phú.

La Nhất Hải lại dành một cuối tuần đưa cô đi trung tâm thương mại, mua cho cô hết tất cả những gì cô muốn.

Từ đó, trong nhà không cho phép bất kỳ ai giành phòng vệ sinh với La Nhị Hà, La Tiểu Hồ cũng không được; đứa nào dám đi tiểu mà không nhắc nắp bồn cầu lên thì sẽ bị trừ tiền tiêu vặt; ai cũng không được đựng bừa vào đồ vật của chị gái, bất kể là bỏ ở đâu.

Sau đó La Nhất Hải tặng thêm tiền tiêu vặt của cô, bắt đầu đưa đón cô đi học, lúc anh thật sự không cách nào thoát thân thì sẽ bảo La Tam Giang và Nhạc Ngụy Nhiên tan học sớm cùng đi – La Tam Giang 13 tuổi vén tay áo lên rồi hét, “Tao xem thử ai dám ăn hiếp chị tao, không muốn sống phải không!”

Duy trì đến tận lớp 11, lúc La Nhị Hà yêu đương mới kết thúc.

Nhưng La Nhất Hải lại lo lắng cô bị nam sinh lợi dụng, cứ lo lắng miết cho đến khi La Nhị Hà tốt nghiệp đại học, ở bản địa yêu đương, kết hôn.

Lúc đó La phụ đã không còn, La Nhất Hải dẫn theo hai người em trai đến tỉnh khác, toàn thể ăn mặc tươm tất tham gia hôn lễ, ở trên sân khấu nói rằng, “Nhị Hà nhà chúng tôi tuy rằng không còn cha mẹ, nhưng anh em thì có đến ba người lận.”

La Nhị Hà ở bên cạnh khóc như mưa.

12. Chương 12

La Nhị Hà có mơ ước, cô muốn trở thành nhà văn.

Trong số bốn đứa con, tính nết của cô giống La phụ nhất. Lãng mạn, suy nghĩ nhiều, tình cảm mãnh liệt, cũng được ba mình yêu thương hơn. Tuy rằng cô hướng nội nhạy cảm, nhưng cũng rất có tài văn chương, lúc còn đi học, trong tạp chí dành cho thanh thiếu niên hay thấy tác phẩm của cô. Cô học ngành Trung Văn của một trường đại học nổi tiếng, sau khi tốt nghiệp thì công việc cũng rất khá, thời gian sau giờ làm việc kiên trì sáng tác không ngừng, đã xuất bản hai bộ tiểu thuyết, một quyển tạp văn ngắn.

La phụ vô cùng kiêu hãnh, phàm là người có quen biết với La gia, đều biết nhà họ có một tài nữ.

Điều duy nhất khiến cô gián đoạn công việc sáng tác, đó là con cái.

Từ khi cô mang thai, lão chồng và nhà chồng đã cực lực khuyên cô từ chức, toàn tâm toàn ý chăm sóc con nhỏ. La Nhị Hà có hơi tiếc công việc, đáng tiếc là không có chủ kiến, cuối cùng đành đồng ý.

Sau khi đứa con ra đời, cô muốn viết lại cũng chẳng có thời gian, bận đến bù đầu bù cổ. Khó khăn lắm mới đợi đứa con được gần hai tuổi, có thể chạy nhảy ngủ tròn một giấc, La Nhị Hà mới bắt đầu thời gian viết chút đỉnh, luyện tay một chút, dự định khi con vào nhà trẻ sẽ chính thức viết lại.

Kết quả nhà chồng lại bắt đầu hỏi cô sinh đứa thứ hai.

La Nhị Hà không muốn sinh. Trông một đứa đã mệt đến gần chết, hai đứa cô cảm thấy mình không chăm nổi – Hơn nữa, cô cũng muốn có chút thời gian của mình để viết chút gì đó.

Lão chồng mắng cô ích kỷ, nói cô đi làm không để dành chút tiền thì thôi đi, bây giờ cũng không lo việc nhà, vì chút hứng thú của mình mà ngay cả con cái cũng hy sinh.

La Nhị Hà ngạc nhiên đến ngây cả người, hỏi hần ta, lúc trước anh đâu có nói như thế? Không phải anh ủng hộ em sao?

Lão chồng nói lúc trước là lúc trước, hiện tại cô đã làm mẹ rồi, không có con với có con giống nhau sao? Hơn nữa, viết một quyển sách nát nhuận bút một hai vạn, đủ làm cái gì? Có gì mà ghê gớm, ngay cả con cái cũng không muốn để?

Hai ba bữa lại ầm ĩ một trận, La Nhị Hà cách hai ba bữa lại khóc một chặp. Cô không phải được nuông chiều từ bé, chỉ là tính cách có hơi do dự thiếu quyết đoán, lại còn nhát gan. Một thân một mình ở bên ngoài, người thân nhất bên cạnh còn không đứng về phía cô, vừa cô độc vừa tuyệt vọng.

Tối qua lại ầm ĩ, lão chồng và cha mẹ chồng cùng nhau nói cả đồng lời lẽ khó nghe, không muốn để thì đuổi cô về nhà.

Trong cơn tức giận, La Nhị Hà liền ôm con bỏ đi, vừa đi vừa hối hận đã gả xa quá, nếu như ở quê, anh hai làm gì để cho cô chịu tủi hổ như vậy?

Suy nghĩ mãi miết liên kềm không được mà gọi điện thoại cho La Nhất Hải.

Nghe xong ngọn nguồn, La Nhất Hải nổi giận đùng đùng. Thế không phải rõ ràng là ức hiếp em gái anh hay sao?

La Nhất Hải chẳng kịp nghỉ ngơi, đưa La Nhị Hà về nhà, không ầm ĩ cũng không gây sự, trực tiếp nói với em rể, “Ly hôn. Nhà là La gia bỏ tiền mua trọn, đứng tên của La Nhị Hà, có mặt mũi gì mà để em gái tôi ra ngoài ở khách sạn. Con cái con bé muốn để thì để, không muốn để thì thôi, ai muốn để thì con mẹ nó tự đi để đi!”

La Nhất Hải một đời chẳng nói được mấy câu nặng lời, nhưng anh bao che người nhà, ức hiếp anh thì được, ức hiếp em gái em trai của anh thì coi chừng.

Em rể miệng cộp gan thỏ, vừa thấy anh liền sợ khiếp vía, ăn năn nhận lỗi một thôi một hồi, suýt chút còn quỳ xuống trước mặt La Nhị Hà.

La Nhất Hải lén hỏi La Nhị Hà có thật sự muốn ly hôn hay không, nếu muốn ly hôn thì đừng lo những chuyện khác, em muốn làm việc hay muốn viết sách đều được, anh sẽ giúp em trông con; nếu không ly hôn, thì phải cứng rắn hơn, đừng để họ ức hiếp.

La Nhị Hà trước là lắc lắc đầu, lại gật gật đầu, không ly hôn nữa.

La Nhất Hải ở lại non nửa tháng, giúp La Nhị Hà trông con. Đó là một bé gái hoạt bát, chẳng rảnh ra được một giây.

La Nhất Hải nói nhớ lại lúc ấy trông La Tiểu Hồ, La Nhị Hà hỏi, “Anh, lúc đó anh khó khăn biết chừng nào, một đứa cũng đã khiến em nhọc lòng thành thế này rồi, anh còn chăm cả bốn đứa tụi em – Sao em không giúp anh nhiều chút chứ.”

La Nhất Hải cười nói, “Có khó khăn hơn cũng không khó bằng làm mẹ, làm gì khổ bằng mẹ chúng ta và em chứ.”

La Nhị Hà lại hỏi, “Nhưng mẹ chúng ta có anh, còn anh thì có ai?”

Cách mười mấy ngày mới lên công ty, buổi trưa cùng ngồi ăn cơm, Nhạc Ngụy Nhiên hỏi anh, “Chị Nhị Hà vẫn khỏe chứ?”

La Nhất Hải khó mà nói ra chuyện đòi ly hôn, nên nói không sao, rất tốt. Suy nghĩ một chốc lại thấy dù sao cũng xin nghỉ dài như vậy, anh bèn nói thêm, “Nhị Hà tính tình yếu đuối, sợ anh vừa đi sẽ bị nhà chồng ức hiếp, vừa hay cũng giúp con bé trông đứa con.” Anh còn kể cháu ngoại gái đáng yêu biết bao, chỉ là hơi nghịch ngợm phá phách, y chang như La Tam Giang hồi nhỏ.

Nhạc Ngụy Nhiên im lặng lắng nghe, không nói một lời, ăn xong liền đứng lên bỏ đi.

La Nhất Hải ngẩn ra, không biết sao cậu ta lại giận nữa?

13. Chương 13

La Tam Giang bị La Nhất Hải mỗi ngày một cuộc điện thoại hỏi về.

Sau khi biết chuyện anh trai trả tiền giúp, cậu ta còn không vui, trong điện thoại kêu la rằng mình có thể trả được, không cần đến tiền của La Nhất Hải.

Cũng chẳng biết cậu ta ở bên ngoài làm cái gì, cách vài ngày lại chuyển cho La Nhất Hải một chút tiền, có khi là một ngàn, có khi là đôi ba trăm, có khi là một hai trăm.

Lúc ở chỗ La Nhị Hà, La Nhất Hải sợ cô lo lắng nên không dám nói, trong ruột thì đã nóng như thiêu như đốt.

La Tam Giang từ nhỏ đã hoạt bát hiếu động, tuổi xấp xỉ với Nhị Hà, luôn chơi chung, hờ một chút là ăn hiếp La Nhị Hà đến phát khóc, sau đó thì bị La mẫu và La Nhất Hải mắng.

Vốn dĩ gia đình đông con luôn ồn ào, La Tam Giang còn là một đứa lớn hợm hơn bất kỳ ai, chỉ cần có thằng bé ở đó, trong nhà căn bản không thể yên tĩnh được.

Đi học cũng chẳng làm thằng bé vào nề nếp được, suốt ngày cứ vì đánh nhau mà bị nhà trường phê bình với tìm phụ huynh. Sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ta vào làm kinh doanh trong một công ty nhỏ, đi làm nửa năm thì không làm nữa, cùng bạn học đi kinh doanh xe cũ, ban đầu cũng không tệ, một năm đã kiếm được dăm ba trăm ngàn tệ.

Cậu ta dương dương đắc ý mua một chiếc BMW mới cóng, chạy thẳng về quê, chē chiếc xe cũ ở nhà không tốt, ném chìa khóa vào tay anh mình, bảo để cho La Nhất Hải ra ngoài bàn chuyện làm ăn có thể diện.

Vì thế toàn bộ xưởng đường đều biết, La Tam Giang tốt nghiệp hơn một năm đã kiếm được tiền, có tiền đồ.

Sau này thị trường xe cũ cạnh tranh khốc liệt, các đại gia cũng chen chân vào, khó mà làm tiếp. Cậu ta lại đi làm đại lý hàng điện gia dụng, nồi cơm điện biết nói, người máy quét rác thông minh. Sau này nữa thì lại bán vật dụng dùng ngoài trời, dụng cụ tập thể hình – Trong nhà La Nhị Hà và La Nhất Hải chất đầy đủ loại sản phẩm kinh doanh mấy năm nay của cậu ta.

Về sau, La Nhất Hải không nhớ rõ cậu ta làm những gì nữa, có lúc lỡ có khi thì lời. Lần này ấy, bạn bè giới thiệu cho vay P2P [1], hai người vay tiền đầu tư mấy triệu, mất trắng.

“Mọi việc chỉ thấy chỗ tốt” – Nói trắng ra chính là nhẹ dạ tin người lại lạc quan mù quáng, kỳ thực chính là bệnh tổ truyền của La gia. La phụ, La Nhất Hải, La Nhị Hà đều không có may mắn tránh khỏi, duy chỉ có La Tiểu Hồ là ngoại lệ. Mà người nghiêm trọng nhất, chính là La Tam Giang.

Từ nhỏ đến lớn luôn khoe khoang bạn mình nhiều, ai cũng có thể thành “bạn”, bạn xúi làm chút gì là liền làm theo.

La Tiểu Hồ cứ nói cậu ta, “Không đầu óc, sớm muộn có một ngày sẽ hỏng trong tay bạn bè.”

Đúng như dự đoán, đã ứng nghiệm.

La Tam Giang về nhà ốm đi không ít, râu dưới cằm đã mấy ngày chưa cạo, trên người còn có chút mùi rượu.

La Nhất Hải vừa đau lòng, lại vừa tức giận. Anh bảo cậu ta nghiêm túc tìm một công việc, đừng có suốt ngày làm chút này rồi làm chút nọ, đến cùng chẳng dư được gì mà cũng chẳng chuyện gì ra hồn.

La Tam Giang nghe nửa ngày, rất bực bội, nói, “Tôi mau chóng trả tiền cho anh là được chứ gì?”

La Nhất Hải nói, “Khi nào thì anh bảo em trả tiền hả? Chỉ là muốn bảo em đừng có giày vò –”

La Tam Giang rống lên, “Dựa vào cái gì mà không trả? Tôi nhất định sẽ trả, phải trả! Tôi chẳng muốn nợ anh dù chỉ một xu!”

La Tiểu Hồ vừa về đến nhà, ném balo xuống nhà cái phịch, “La Tam Giang, anh thử nói chuyện với anh cả như thế nữa coi!”

La Tam Giang từ trên sofa đứng phắt dậy, “Đúng! Anh là anh cả của mày, không phải anh cả của tao! Tao La Tam Giang không nên mang họ La, không nên sinh ra trong cái nhà này!”

La Nhất Hải thực sự nổi giận, quát, “Tam Giang em nói cái gì thế?!”

La Tam Giang nhìn trừng trừng anh mà hét, “Tôi nói không đúng chắc? Ba mẹ thương nhất là chị hai, anh thì thương Tiểu Hồ nhất! Chẳng ai thương tôi cả, cả nhà đều ghét tôi!”

14. Chương 14

La Nhất Hải muốn trả lời rằng không phải, thế nhưng khi suy nghĩ một chút, lại phát hiện quả đúng là như thế.

Trong lúc ngây người, La Tam Giang đã thở phì phò chạy mất, đến hơn nửa đêm mới quay về, chẳng thèm đổi mặt với La Nhất Hải.

Nghe thấy tiếng cậu ta vào nhà, La Nhất Hải mới thở phào. Thế nhưng anh cũng ngủ không ngon, càng nghĩ càng cảm thấy nhiều năm như thế anh vẫn luôn không để mắt đến La Tam Giang.

Lúc La mẫu còn sống, La Nhất Hải còn có thể chơi cùng La Tam Giang một chút.

Tuy tuổi xấp xỉ với Nhị Hà, nhưng Nhị Hà thích khóc, mỗi khi khóc là La Tam Giang lại bị mắng. Chỉ có La Nhất Hải tính khí tốt còn có thể quản được, chịu đựng được cái sự được đằng chân lân đằng đầu, kêu gào oánh lộn của La Tam Giang.

Khi La mẫu mất, đứa em nhỏ nhất ghim La Nhất Hải lại, La Nhị Hà cũng không thích chơi với cậu ta, La phụ quanh năm không có nhà, mỗi khi ông về là trước tiên tìm con gái rượu, rồi lại qua xem xem con út – sau đó Nhạc Ngụy Nhiên đến, mọi người căn bản không muốn để ý cậu ta.

Cả nhà họ La chẳng có một người để La Tam Giang chơi cùng.

La Nhị Hà luôn phàn nàn rằng, “La Tam Giang, em có thể đừng ồn ào thế không, để cho chị yên tĩnh một chút không được sao?”

La Nhất Hải sẽ nói, “Đừng quấy rầy chị em học hành.”

La Tiểu Hồ ư, La Tam Giang bảo La Tiểu Hồ là đứa “phản bội”, thà chơi chung với Nhạc Ngụy Nhiên cũng không thềm ở chung với cậu ta – La Tiểu Hồ nói là vì ghét cậu ta cứ suốt ngày chọc La Nhất Hải tức giận.

Dần dần, La Tam Giang không chịu về nhà nữa.

Mà La Nhất Hải lại cứ đổ trách cậu ta, bảo sao tan học cứ đi tìm người này người kia mà không chịu về nhà?

Có một đợt cậu ta và Nhạc Ngụy Nhiên ở trường đánh nhau một trận, đánh đến là tợn, mặt xước hết cả. Sau đó không biết Nhạc Ngụy Nhiên chạy đi chốn nào, khiến La Nhất Hải sốt vó tìm cả đêm, còn đi báo cảnh sát. Sau này, bởi vì chuyện đó mà La Tam Giang bị mắng một trận xối xả, mắng đến cậu ta bật khóc.

La Nhất Hải có hơi hối hận.

Lúc đó bởi vì Nhạc Ngụy Nhiên mới đến, bản thân anh khó tránh khỏi thiên vị cậu nhóc; La Nhị Hà là đứa con gái sống giữa một bầy đàn ông con trai, đúng lý nên chú ý nhiều hơn một chút; La Tiểu Hồ thì càng khỏi phải nói, mẹ mất rồi chính anh một tay nuôi lớn.

Duy chỉ có La Tam Giang, sinh hoạt có thể tự lo, thân thể khỏe mạnh tràn đầy sức sống, lại là một người rắn chắc, dường như chỉ cần không gặp rắc rối là đã cảm ơn trời đất rồi, mấy trò đánh nhau gây rối còn con thì thôi kệ thằng bé – Nhưng La Tam Giang từng gặp qua tai họa gì nhỉ? Duy chỉ có một lần đi gặp cảnh sát, còn là bởi vì kỳ nghỉ năm tốt nghiệp đại học về nhà, gặp việc nghĩa xông vào làm nên bị người ta rạch trúng đùi, phải ở bệnh viện mấy ngày.

La Tam Giang không để cho La Nhất Hải bớt lo, nhưng so với những đứa khác thì anh cũng không quan tâm La Tam Giang nhiều hơn.

La Nhất Hải đi làm với hai mắt thâm quầng, Nhạc Ngụy Nhiên nhìn chăm chăm anh nửa ngày, hỏi anh trong nhà lại có chuyện gì à.

La Nhất Hải gần đây ngủ không ngon, mặt mũi bơ phờ, phía sau thắt lại cứ đau buốt ê ẩm. Anh kèm không được mà xoa xoa, thở dài, nói người anh như anh làm không tốt, lo được đứa kia không lo được đứa này. Lại nhin không được mà hỏi Nhạc Ngụy Nhiên, “Anh... thật sự thiên vị lắm sao?”

Nhạc Ngụy Nhiên hỏi, “Tôi nói không hề, anh có tin không?”

La Nhất Hải cúi đầu cười, nói cũng phải nhỉ.

Nhạc Ngụy Nhiên trầm mặc nửa ngày, nói, “Anh cũng phải lo cho anh chút đi, xem lúc nào đó đi khám

thắt lưng thử xem.” Mà anh cũng không chịu nghe.

La Tam Giang chưa ở được bao ngày đã đi, nói muốn tìm cách tìm cái tên chạy trốn kia trả tiền lại cho cậu ta, những chuyện khác không nói thêm với La Nhất Hải nữa.

La Tiểu Hồ gần đây cũng bận, chạy tới lui giữa trường học và công ty, căn bản không mấy khi về nhà ở, hôm nay cận giờ thì nói thầy hướng dẫn tìm nó có việc, không về ăn cơm tối.

Trong nhà chỉ có mỗi La Nhất Hải.

Anh mang phần đồ ăn vừa mua xong ở dưới lầu ăn bữa vội, tiện thể đi ra tiệm thuốc mua miếng dán giảm đau cho thắt lưng. Về đến trước cửa, cầm chìa khóa còn chưa mở cửa ra, thì anh đã bị một quả khí nóng hất tung trên mặt đất, tai chẳng nghe thấy gì.

Đường ống ga cách vách bị rò.

Căn nhà hai tầng của La gia bị liên lụy, bay mất phân nửa.

15. Chương 15

Được những hàng xóm khác vác lên chạy xuống dưới lầu, La Nhất Hải choáng váng mặt mày ngồi nửa buổi, khi đỡ ù tai, dần dần anh nghe thấy tiếng còi hụ của xe cứu hỏa. Lầu dưới của nhà họ đều là mảnh kính vỡ, phòng ốc bị nổ tung đang có khói đặc cuộn cuộn bốc ra từ cửa sổ.

La Nhất Hải thấy may mắn, may mà La Tam Giang đã đi, may mà La Tiểu Hồ không trở về.

Điện thoại không biết đã rơi ở đâu, anh mượn điện thoại của người khác gọi cho La Tiểu Hồ. La Tiểu Hồ không nghe máy, anh liền gửi tin nhắn, nói là mình không sao, mượn một chút sẽ đi tìm thằng bé.

Nghĩ một hồi đoán hần ngày mai không đi làm nổi, anh lại gọi cú điện thoại cho Nhạc Ngụy Nhiên. Nhạc Ngụy Nhiên vừa nghe nhà bị nổ, lập tức hỏi anh hiện tại ở đâu, thế nào rồi, cậu ta sẽ đến ngay. La Nhất Hải vội vàng nói không cần không cần, bị Nhạc Ngụy Nhiên gầm đủ cả họ lẫn tên mà ngắt lời, khiến La Nhất Hải sợ đến tưởng mình lại bị ù tai tiếp.

Bên kia đầu dây chợt có tiếng của La Tiểu Hồ gào lên, “Anh hai, anh đang ở đâu?”

Hơn 20 phút sau, Nhạc Ngụy Nhiên xuất hiện, cùng với La Tiểu Hồ.

Không cho giải thích đã kéo La Nhất Hải đi bệnh viện, kiểm tra có bị thương hay không. La Tiểu Hồ mất

đỏ hoe, kéo tay La Nhất Hải không buông. Nhân lúc Nhạc Ngụy Nhiên đi nộp tiền, La Nhất Hải hỏi nó, “Không phải em ở chỗ thầy hướng dẫn hả?”

La Tiểu Hồ sững người, ấp úng một hồi. La Nhất Hải sờ sờ đầu của nó, nói không sao, cũng may em không ở nhà, anh biết em với anh Ngụy Nhiên tình cảm rất tốt, anh cũng không phải tra xét gì.

Sau khi nghe thấy tiếng của La Tiểu Hồ, trong lòng La Nhất Hải không biết là có cảm xúc gì.

La Tiểu Hồ nói dối anh.

La Tiểu Hồ với anh không còn là chẳng gì giấu nhau nữa.

La Tiểu Hồ lớn rồi, tự lập rồi, có bí mật của riêng mình rồi.

Đứa bé nhỏ nhất của La gia, cuối cùng cũng sắp sải cánh, bay khỏi gà mẹ này rồi.

So với anh trai, thì anh cảm thấy mình giống cha của La Tiểu Hồ hơn.

Thời thiếu niên khi mệt đến gục ngã, anh từng vô số lần mơ ước cái ngày “Cầu xin các em mau chóng lớn lên đi”, cuối cùng thì cũng tới. Anh vốn là nên vui mừng, có thể có được cái cuộc sống hoàn toàn thuộc về mình, nhưng chớp mắt đó vẫn là bị phiền muộn và trống rỗng lấp đầy đầu óc.

Nhưng La Nhất Hải hiểu, anh nhất định phải biết buông tay, nhất định phải tập quen với việc La Tiểu Hồ không dựa dẫm vào anh nữa, anh thậm chí còn cần phải học cách tự sống một mình hơn cả La Tiểu Hồ.

La Tiểu Hồ dường như nhận ra được suy nghĩ của anh, ôm lấy anh nói, “Anh cả, anh đừng có bỏ mặc em!”

La Nhất Hải cười, sao có thể bỏ mặc em được, em là em trai yêu quý nhất nhà chúng ta mà. Nhưng anh biết em đã là người lớn rồi, em làm việc nhất định có lý do của mình.

La Tiểu Hồ gần như quỳnh đến khóc, nhưng lại nhất thời không giải thích được tại sao lại đi tìm Nhạc Ngụy Nhiên.

Nhạc Ngụy Nhiên trở về từ chỗ đóng phí, cầm theo một đồng phiếu xét nghiệm, buổi tối bên phòng cấp cứu xem thử là có tổn thương do chấn động hoặc do hít phải khói đặc hay không, quan sát 24 đến 48 tiếng đồng hồ, ngày mai còn đủ loại hẹn khám liên quan đến đau thắt lưng nữa.

La Nhất Hải thoáng nhìn, lú lú, “Chỉ bị ề ầm sưng chút thôi, phải kiểm tra nhiều hạng mục thế này à?”

La Tiểu Hồ một phát giành lấy, vừa đọc vừa hỏi, “Anh bị đau thắt lưng? Đau như thế nào cơ? Đau từ lúc nào? Sao không nói em biết?”

Nhạc Ngụy Nhiên nói có bạn học làm việc trong bệnh viện này, đã đi hỏi, đi kiểm tra hết một loạt những nguyên nhân có thể dẫn đến đau thắt lưng, để được yên tâm. La Tiểu Hồ trừng mắt nhìn cậu ta, nhét phiếu xét nghiệm vào cặp của mình.

La Tiểu Hồ ở lại bệnh viện với La Nhất Hải một đêm, không gì đáng ngại, đợi hôm sau xét nghiệm xong hết rồi hai người về bên nhà xem xem. Khu vực đó đã bị giăng dây cảnh giới không được vào, cửa đã mất, cầu thang lầu hai còn đang rớt vụn xà bần xuống.

Hết cách, La Nhất Hải đành phải qua bên La Tiểu Hồ sớm hơn.

Hôm sau đi làm, Nhạc Ngụy Nhiên cho anh một chiếc điện thoại đã gắn sim, nói là công ty phát. La Nhất Hải không tin, sắc mặt Nhạc Ngụy Nhiên thối ngay lập tức, anh cũng không dám không cầm nữa.

Kết quả của chụp cộng hưởng từ và CT phải hai ba ngày sau mới ra, La Nhất Hải dậy từ sớm qua bên bệnh viện lấy, tra mã trên máy tự phục vụ từng lần một. Anh anh xem không hiểu, báo cáo thì xem nửa ngày, rồi nhét vào túi bóng in tên bệnh viện.

Sau đó anh liền xin nghỉ, không đi làm.

Nhạc Ngụy Nhiên nhận được điện thoại của bạn học bên bệnh viện, hỏi cậu ta có quan hệ gì với bệnh nhân.

Nhạc Ngụy Nhiên nói từng trên cùng một hộ khẩu, thế nào?

Bạn học thở dài, nói là qua bên hình ảnh trực tiếp xem ảnh, CT phần bụng cho thấy bên thận phải – có khối u đã gần 5 cm.

La Nhất Hải đứng phía ngoài vòng dây vàng bao bên ngoài căn nhà của La gia, xem lại báo cáo chẩn đoán thêm lần nữa: có khả năng ung thư thận, đề nghị phẫu thuật và thêm một bước xác minh bệnh lý.

Anh thở dài một hơi, cất báo cáo đi, nhắc dãi dây lên, khom lưng đi vào.

[1] Vay P2P: cho vay ngang hàng

16. Chương 16

Căn nhà này là căn còn lại duy nhất của La gia.

La Tiểu Hồ cứ nói bán đi là xong. Tuy là căn nhà lâu cũ mười mấy năm, nhưng ở khu đất đẹp, có thể bán được giá tốt. Dù sao nhà của La Nhị Hà, La Tam Giang cũng mua ở ngoại địa, nhà cũ chỉ còn hai người, ở căn nhà lớn thế để làm gì.

La Nhất Hải nói không được, năm hết tết đến người một nhà cũng phải có lúc quay về, phải có chỗ để sum vầy chứ.

Giờ thì tốt rồi, đừng nói sum vầy, ngay cả một chiếc giường cũng chẳng chỗ mà đặt.

Lầu trên không lên được nữa, ở dưới lầu, La Nhất Hải vào trong phòng bới thử quần áo của mình và La Tiểu Hồ, tìm cái túi bỏ vào. Có vài vật dụng trong nhà vẫn dùng được, nhưng phòng ốc sửa chữa và bồi thường không biết tiến hành thế nào, không biết khi nào có thể vào ở.

La Nhất Hải ngồi xuống sofa, nhìn căn nhà đổ nát.

Cảnh tượng bốn đứa em lầu trên lầu dưới ra ra vào vào, ồn ào nhốn nháo, dường như chỉ mới ngày hôm qua. Chớp mắt, bọn chúng từng đứa một đều bỏ đi cả — La Nhất Hải sờ sờ thất lưng bên phải, nhủ bụng, là bởi vì biết được điều này, cho nên khối u mới xuất hiện ư?

Anh vừa mới tra xong, khối u thận mười thì có tám chín là bệnh ung thư. So với sợ hãi, anh thấy mù mịt nhiều hơn, không biết bước tiếp theo mình nên làm gì.

Nuôi nấng các em khôn lớn, giao ra xưởng đường, quay đầu nhìn lại cuộc đời mình, La Nhất Hải lại chẳng thể tìm được một mơ ước nào đáng để trả giá bằng tất cả thời gian còn sót lại.

Anh nhìn về phía cửa sổ sát đất chỉ còn lại mỗi khung cửa, ánh tà dương rọi vào phía trong, đẹp cực kỳ. Lúc mới dọn vào, nguyện vọng lớn nhất của anh chính là có thể ngủ một giấc thật ngon dưới ánh nắng rọi vào đường lúc nắng đang đẹp, không ai quấy rầy, muốn ngủ đến mấy giờ tùy thích.

Điện thoại vang lên, La Nhất Hải chột tỳ hứng: Không nhận, không thêm nhận.

Tìm cái đệm lót sát cửa sổ ngồi xuống, ánh dương ấm áp vô cùng, nhắm mắt lại trong chốc lát.

Mơ mơ màng màng, nghe thấy có người gọi, “La Nhất Hải! La Nhất Hải!”

Nhạc Ngụy Nhiên đứng ngoài cửa, đôi chân dài một bước vượt qua dây cảnh giới, khí thế hùng hổ nhào đến, túm lấy anh ôm vào trong lòng, chửi ầm lên, “Anh muốn làm con mẹ gì đó hả?! Không phải có thể chữa hay sao? Lại chưa định tính chắc chắn là ung thư! Anh thế này là muốn làm cái gì? Anh không còn thì La gia của các người sẽ sụp luôn đó anh có biết không?”

La Nhất Hải kinh ngạc ra mặt, thế này là tưởng mình muốn tự sát sao?

Nhạc Ngụy Nhiên thở hổn hển hà hển hển, có thể nghe thấy trái tim đang động thành thịch thành thịch, bị dọa thành bộ dạng này luôn ư? La Nhất Hải vội vàng vòng tay ra sau lưng cậu ta, vỗ về từng chút một, “Anh không có, Ngụy Nhiên, anh không có. Đừng có sợ, đừng có sợ.”

La Nhất Hải làm gà mẹ thành quen, dầu rằng mấy đứa em lớn chừng nào, một khi ở trước mặt anh run rẩy thì đều là gà con cả.

Nhạc Ngụy Nhiên hai chân nhũn ra, ngồi sụp xuống đất. Một tay che mắt, miệng vẫn không buông tha, “Tôi nói anh tự lo cho mình một chút, suy nghĩ cho mình nhiều hơn đi! Bọn họ một người hai người đều lớn khôn trưởng thành cả rồi, anh còn muốn làm vú em cho họ sao? Lo hết đời này còn muốn lo cả đời sau, anh có lo nổi không? Anh ích kỷ một chút không được sao?!”

La Nhất Hải nghe hiểu nỗi lo của cậu ta, nhưng lại không hiểu tại sao cậu ta lại lo lắng như thế, trong đầu đầy dấu chấm hỏi, không phân rõ được thái độ của Nhạc Ngụy Nhiên đối với mình rốt cục là thân hay là sợ, anh theo phản xạ nói lời xin lỗi.

Nhạc Ngụy Nhiên trừng anh một cái, lại lập tức quay đầu đi, hít hít mũi.

La Nhất Hải hỏi sao cậu ta biết, lại nói có thể giấu mấy đứa em trước đã không. Nhị Hà vừa mới đòi ly hôn, Tam Giang gặp chuyện lớn vậy còn chưa ổn định tâm trạng, Tiểu Hồ còn đi học –

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn anh chăm chăm, lại quát, đã lúc này rồi anh còn không suy xét đến bản thân trước sao?!

La Nhất Hải cup mắt nói, “Anh, anh vẫn còn chút rối loạn, anh cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Nhạc Ngụy Nhiên yên lặng trong chốc lát, gật đầu, “Được, tôi giấu giúp anh. Nhưng có điều kiện, anh phải dọn đến ở chung với tôi.”

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là chỗ nào với chỗ nào?

Trong đầu La Nhất Hải càng có nhiều dấu chấm hỏi, thực sự không hiểu ý của Nhạc Ngụy Nhiên là gì. Cái chuyện nhà em trai ruột không ở lại đi ở với Nhạc Ngụy Nhiên, thật sự là hết sức kỳ quái, có cách nào mở miệng với La Tiểu Hồ không? Hơn nữa, thế này rốt cục là chuyện gì đây?

Nhạc Ngụy Nhiên nói, “Anh cho rằng mình giấu được La Tiểu Hồ sao? Em út của anh tinh ranh hơn cáo, anh đàn như vậy, chẳng mấy chốc là lộ hết.”

La Nhất Hải có chút bất mãn, không phải là vì mình bị nói là đàn. Anh nói Tiểu Hồ nhà chúng tôi không phải đứa tinh ranh, Tiểu Hồ chúng tôi đơn thuần đáng yêu chẳng tâm cơ chút nào cả, ra ngoài xã hội còn

sợ thằng bé bị lừa.

Nhạc Ngụy Nhiên cười lạnh một tiếng, đứng dậy vỗ bụi dính trên quần. Cậu ta nói, “Tôi mặc kệ anh bịa ra lý do gì, tóm lại đây chính là điều kiện của tôi.” La Nhất Hải truy hỏi cậu ta nguyên do, cậu ta đáp một câu: “Trả ơn cho anh.”

Nói thế nào cũng không thông, La Nhất Hải thật sự hết cách, cả đường cứ suy nghĩ về lý do dọn ra khỏi nhà La Tiểu Hồ. Vừa khéo La Tam Giang vừa xuống tàu điện cao tốc, buổi tối đến chỗ La Tiểu Hồ – Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, La Nhị Hà chăm con không đi được, thế nào thì La Tam Giang cũng phải về xem thử.

Hôm sau tan ca ra về, nhân lúc ăn cơm, La Nhất Hải nói, “Chỗ Tiểu Hồ ở ba người chật quá, anh qua chỗ Ngụy Nhiên ở tạm ba ngày vậy.”

Thằng ba thằng tư đồng thanh hỏi anh: “Tại sao?!”

La Nhất Hải nói bên cậu ta còn phòng trống, bây giờ có thể tiết kiệm được chút nào hay chút nấy, nhà chúng ta còn chưa biết phải tốn bao nhiêu tiền.

La Tiểu Hồ đập đũa xuống bàn, nói vậy thì cũng không cần qua bên anh ta mà. La Tam Giang nói đúng thế, cùng quá thì em qua chỗ bạn, làm gì phải nợ ơn nó.

La Nhất Hải nói, “Cũng đừng xa cách như vậy, ngày trước lại không phải chưa từng ở chung, hơn nữa, xướng đường cũng là Ngụy Nhiên giúp mà.”

La Tiểu Hồ mất kiên nhẫn, nói, “Chê chật em thêm cái giường, nếu không thì thuê thêm một căn, dù sao anh cả cũng không được đi!”

La Nhất Hải ngược lại cảm thấy quái lạ, suy nghĩ một hồi, rồi hỏi La Tiểu Hồ: “Không phải quan hệ giữa em với anh Ngụy Nhiên luôn rất tốt hay sao? Hai người có phải là có chuyện gì không thể để cho anh biết?”

La Tiểu Hồ phản bác, “Ai có quan hệ tốt với anh ta chứ, em với anh ta là vì –”

Nói một nửa thì ngưng, La Nhất Hải không đợi được đáp án lại càng nghi ngờ. La Tiểu Hồ nín nửa ngày nói không nên lời, cơm cũng không ăn nữa, vào phòng sập cửa. La Nhất Hải bèn hỏi thẳng Nhạc Ngụy Nhiên, Nhạc Ngụy Nhiên thì lại thần nhiên vô cùng: “Anh đến là biết ngay thôi.”

La Nhất Hải rốt cục vẫn đem theo mấy bộ quần áo vào ở.

La Tiểu Hồ túm Nhạc Ngụy Nhiên thì thà thì thầm sau lưng anh cả nửa ngày, thỏa hiệp trong vô vọng không tình nguyện. Sau đó nó đi khắp nhà nói thiếu cái này thiếu cái kia, ngồi xuống giường một chút, vỗ vỗ gối, rồi lại bới móc ra một đống khuyết điểm, giống như ở nơi này là ngược đãi anh trai nó vậy.

Nhà của Nhạc Ngụy Nhiên là nhà ở cao cấp dành cho người trẻ tuổi, nhà kiểu loft trên dưới hai tầng, sửa sang rất đẹp, sạch sẽ ngăn nắp, trông có vẻ chưa ở được bao lâu. Phòng ngủ của cậu ta ở lầu trên, lầu dưới để cho La Nhất Hải.

Nhà

kiểu loft hai tầng

Giường đệm và phòng ốc đều rất thoải mái, nhưng đêm đầu tiên La Nhất Hải lại ngủ không ngon. Dù sao cũng không phải nhà mình, hơn nữa trong lòng còn có chuyện, cho đến tận mờ sáng bốn năm giờ cơn buồn ngủ mới kéo đến, kết quả ngủ một giấc tỉnh dậy thì đã quá giờ đi làm.

La Nhất Hải vội vàng xuống giường, mở cửa ra thể mà Nhạc Ngụy Nhiên vẫn còn ở nhà. Thấy anh dậy, cậu ta đặt máy tính trên tay mình xuống, bảo anh đi đánh răng rửa mặt, hôm nay không đi làm.

Đội khi anh rửa mặt xong, bàn ăn chỗ phòng bếp đã bày sẵn món bánh bữa sáng vừa chiên xong, trên mặt lát bánh mì nướng vàng còn bỏ cái trứng ốp la – Là trứng ốp la lòng đào mà anh rất thích. Nhạc Ngụy Nhiên cầm ly, hỏi anh uống sữa đậu hay là cà phê.

Bánh bừa sáng

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ở nhà người ta còn để người ta hầu hạ, La Nhất Hải rất khó xử. Nhạc Nguy Nhiên thì lại chẳng thèm để ý đến cái khó xử của anh, cậu ta rót một ly cà phê, để anh tự thêm sữa. Bảo anh ăn cho chóng, kéo lát nữa ngủi mất.

Cà phê rất thơm, còn là pha thủ công.

Bữa sáng của La gia không có thói quen uống cà phê, đồ uống trong bữa sáng kiểu Tây thường có sữa bò, nước quả, trong bữa sáng kiểu Trung thì là các loại cháo, sữa đậu, sữa gạo. Sau khi quen bạn gái cũ, La Nhất Hải mới bắt đầu uống cà phê, sau này thì thành thích. Thỉnh thoảng vào kỳ nghỉ, ăn sáng muộn một chút, La Nhất Hải mới bớt thì giờ pha cho mình một ly, nhiều nhất cũng chỉ là cà phê túi lọc.

cà

phê túi lọc

Uống một hớp một cách thỏa mãn, lại cắn một miếng bánh bữa sáng, La Nhất Hải đột nhiên cười, nói rằng trong 20 năm nay đây là bữa sáng đầu tiên không phải đích thân động tay, ngồi xuống bàn là đã có đồ ăn.

Nói xong mới chợt sững người, vô cùng nghiêm chỉnh nói câu cảm ơn với Nhạc Ngụy Nhiên.

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn anh một hồi, có hơi không được tự nhiên, cúi đầu nói cũng không phải là lần cuối cùng, có gì mà phải cảm ơn.

Ăn xong La Nhất Hải muốn tranh rửa chén, Nhạc Ngụy Nhiên ở trước mặt anh bỏ tất cả vào máy rửa chén, nói chúng ta nói chuyện đi.

Cậu ta đẩy máy tính đến trước mặt anh, La Nhất Hải xem mấy trang, toàn là các bài nói về khối u thận, liền hiểu cậu ta muốn nói cái gì. Nhạc Ngụy Nhiên nói đã đưa hình chụp của anh cho các chuyên gia có tiếng xem qua rồi, nhanh chóng phẫu thuật, từ vị trí khối u mà nói thì có thể cân nhắc đến việc giữ được nguyên quả thận, phẫu thuật nội soi ổ bụng một tuần là có thể xuất viện. Cho dù u ác tính thì tiên lượng bệnh cũng sẽ không tệ, hơn nữa thận cũng không miễn cưỡng với việc hóa trị, sẽ không phải chịu đau đớn.

Thắt lưng của La Nhất Hải lại có hơi ê ẩm, điều chỉnh thế ngồi một chút, anh hỏi có thể đợi chút được không?

Nhạc Ngụy Nhiên rõ ràng là không vui, nhưng nhịn được không nổi quạu. La Nhất Hải vội nói, không phải là không trị, mà chỉ là đợi một chút.

Nhạc Ngụy Nhiên hỏi đợi cái gì? La Nhất Hải ấp a úp ứng.

Nhạc Ngụy Nhiên lại nói: “Anh đợi họ từng người một công thành danh toại, kết hôn sinh con hay sao? La Nhất Hải, tôi biết anh là anh cả của họ, cả đời anh cũng là vậy, anh lo cho họ cả đời cũng được, vậy anh có

thể lo cho chính mình không? Chuyện này không phải là cảm mạo nóng sốt, đợi một chút khối u sẽ tự biến mất được hả?”

La Nhất Hải chợt rống lên: “Anh biết! Anh biết cái này chính là ung thư!”

Nhạc Ngụy Nhiên bị anh rống đến im hơi, anh lại cúi đầu nói xin lỗi.

Nhạc Ngụy Nhiên nhận ra tay anh đang run run, do dự một hồi, cậu ta đưa tay nắm lấy, khẽ giọng hỏi, “Sợ lắm sao?”

La Nhất Hải muốn nói không sợ, nhưng lại nói không nên lời. Hít vào mấy hơi, anh gật đầu thừa nhận.

Em trai em gái luôn khiến anh bận tâm, trong lòng, anh cũng không phải là chưa từng oán trách: “Các em không thể sống an ổn chút hay sao?”

Thế nhưng khi bệnh ung thư vừa đến, tựa như nó tước đoạt mất của anh cái tư cách để bận tâm này luôn vậy. Cuộc đời của anh từ đó bị dán bốn chữ “người bệnh ung thư”, bị lưu đầy đến bên ngoài cuộc sống bình thường.

Anh thậm chí rất có thể sẽ như mẹ mình, đương độ trẻ trung đã già từ nhân thế.

Làm sao có thể không hãi sợ chứ? La phụ La mẫu đều bệnh nặng qua đời, hiện tại đến phiên mình rồi ư? Anh rõ ràng vẫn còn rất nhiều việc chưa làm kia mà – Thế nhưng vừa nghĩ mình phải làm cái gì, thì anh lại chẳng nghĩ ra gì cả.

Không gì hơn là mấy chuyện nhỏ nhặt như xem một bộ phim, ngủ một giấc trưa no mắt, hoặc là đi du lịch một chuyến – Xét lại cuộc đời La Nhất Hải, thật đúng là kẻ vô tích sự, trắng niên mất sớm, mấy lời này đều không phải soạn sẵn cho anh sao.

Một mặt, anh vừa cảm thấy đau xót cho bản thân thế này, một mặt lại bị sợ hãi bao vây.

“Anh không muốn chết, anh cũng không dám để mấy đứa em biết,” La Nhất Hải nhỏ giọng nói, kèm không được mà nắm lại tay Nhạc Ngụy Nhiên thật chặt, trước mắt, đây chính là chỗ dựa duy nhất của anh.

Anh không muốn mấy đứa em lo lắng, càng không muốn trước khi mình còn chưa chấp nhận, anh phải đối mặt với nỗi lo lắng của chúng mà còn phải cố làm bộ kiên cường.

Không muốn một mình chịu đựng bí mật này, càng không muốn vừa phải ôm trong lòng bí mật này vừa phải ở trước mặt đám em miễn cưỡng vui cười.

Thế nhưng anh thật sự rất sợ, mà lại không thể biểu hiện ra là mình sợ.

Bởi vì anh là con cả, là anh cả, là trụ cột của La gia.

Nhạc Ngụy Nhiên không phải em trai của anh, thật sự quá tốt.

Bánh bừa sáng: Bánh thường được làm bằng bột, trứng, hành và gia vị. Phần bột được tráng riêng, trứng hành cũng tráng riêng, sau đó thì đặt chồng lên nhau để ăn chung ()

19. Chương 19

Lúc Nhạc Ngụy Nhiên mới gặp La Nhất Hải, La Nhất Hải vừa lên năm nhất đại học.

Cậu ta được Nhạc Tuyên Hoa dắt theo cùng dùng bữa với La phụ và con cả nhà La gia, nói sau này đây chính là anh trai của con.

“Anh trai” dịu dàng lại cởi mở, nhưng Nhạc Ngụy Nhiên không quá quan tâm.

Bố ruột đã chia tay với mẹ cậu từ sớm, cậu không có ấn tượng gì. Trước khi quen La phụ, Nhạc Tuyền Hoa từng quen một người khác, nhà đối phương cũng có một đứa con, một thằng con trai lớn hơn cậu một tuổi. Lúc vừa gặp mặt, đứa kia đã giương cung bạt kiếm, kiên quyết không cho Nhạc Ngụy Nhiên bước vào nhà mình một bước.

Mà La gia có bốn đứa, Nhạc Ngụy Nhiên cũng có thể tưởng tượng ra được đó là chiến trường thế nào.

Đại khái là suy xét đến điểm này, La phụ mới đưa hai mẹ con Nhạc gia ở bên ngoài, cách vài ngày mới về một lần. Nhạc Ngụy Nhiên luôn nghĩ: Đám con nhà La gia nhất định oán hận bọn họ.

Giống như mình thỉnh thoảng cũng oán giận mẹ mình sao lúc nào cũng vắng mặt, dù cho cậu biết mẹ một mình nuôi cậu rất vất vả.

Nhạc Tuyền Hoa không biết chăm con mấy, cộng thêm quanh năm thường hay chạy ngược chạy xuôi, từ rất nhỏ Nhạc Ngụy Nhiên đã một mình đi học, về nhà, một mình ăn cơm, đi ngủ. Bánh mì, xúc xích, mì ăn liền, bánh bích quy, trong nhà luôn có sẵn mấy thức ăn nhanh này, ngay cả bản thân Nhạc Tuyền Hoa về nhà cũng ăn những thứ này. Bà đương nhiên biết như thế không tốt, thế nhưng bà không biết làm cơm mà công việc lại bận rộn, không gì khác hơn chỉ đành thường xuyên đi ăn tiệm hay mua mang về, cố gắng hết sức đi ăn những thức khác nhau.

Hai mẹ con ứng phó thế này nhiều năm, Nhạc Ngụy Nhiên dinh dưỡng không tốt lắm, luôn luôn còi cọc hơn đám bạn cùng tuổi. Sau khi mẹ cậu kết hôn với La phụ, La phụ tuy cũng không biết chăm sóc con cái, nhưng cũng không nhìn nổi Nhạc Ngụy Nhiên thường hay một bữa cơm đằng hoàng cũng không được ăn.

Cứ như thế qua nửa năm, Nhạc Ngụy Nhiên vẫn là được đưa đến chỗ La Nhất Hải.

Nhạc Ngụy Nhiên đương nhiên không đồng ý, cảm thấy La phụ tìm lý do để đá cậu đi, mà mẹ cậu lại còn đồng ý nữa chứ. Cho nên đối với La gia và đám nhỏ nhà La gia, cậu ta vô cùng kháng cự.

Cậu không muốn vào cái nhà kia.

Vào rồi, bản thân là người ngoài; ở chỗ mẹ, cậu trở thành người ngoài trong cái gia đình nhỏ giữa mẹ cậu và La phụ.

Nhưng mà Nhạc Ngụy Nhiên chẳng nói gì cả, một mình trưởng thành, cậu học được cách nuốt bất cứ chuyện gì vào trong bụng.

La gia thật sự rất ồn, vô cùng ồn ào, khiến người ta cáu bẳn.

La Nhị Hà hét “Anh cả, La Tam Giang không dội sạch bồn cầu”, La Tam Giang nói “Anh, không phải em, là La Tiểu Hồ”, La Tiểu Hồ oa oa vờ khóc bảo “Anh cả, La Tam Giang ăn hiếp em” – Đây trong tai đều là “Anh! Anh cả! Anh!”

La Nhất Hải đang chuẩn bị bữa tối, tay không rảnh một phút, miệng cũng không ngừng một giây, trả lời từng đứa giải quyết từng chuyện, cẩn thận cẩn thận, giống một mẹ gà bận rộn.

Nhạc Ngụy Nhiên nhớ rất rõ, La gia ngày đó ăn món chính là bánh bao, La Nhất Hải tự hấp.

Bởi vì La Nhất Hải rất vui, nói cuối cùng cũng thành công một lần, nhưng mà phiền phức quá, lần sau vẫn là đi mua đồ có sẵn thôi. La Tiểu Hồ nói anh hai lần nào hấp cũng ngon cả, ngon hơn bánh bao mua ngoài tiệm! Khen tối La Nhất Hải mặt mày rạng rỡ.

Nhạc Ngụy Nhiên không biết ăn có ngon không, cậu không ăn.

La Tam Giang hô to gọi nhỏ: “Sao em không ăn cơm đi? Em không đói à? Em nhỏ con như vậy chính là vì ăn quá ít đó.” Rồi cầm lấy một cái bánh bao cố nhét vào tay cậu, khiến cậu phiền gần chết, trực tiếp đánh một trận với La Tam Giang. Từ đó về sau không đội trời chung.

Nhạc Ngụy Nhiên chính là muốn nói với đám con nhà La gia rằng: Tôi không dễ trêu, đừng ai động vào tôi.

Sở dĩ thái độ với La Tiểu Hồ tốt một chút, chẳng qua cũng là vì La Tiểu Hồ nhỏ tuổi, cậu không ăn hiếp trẻ con.

La Nhị Hà không trêu cậu, cũng không xen vào chuyện giữa cậu và La Tam Giang; còn về La Nhất Hải, tuy ân cần dịu dàng, nhưng Nhạc Ngụy Nhiên không muốn nợ ơn anh ta.

Không muốn nợ anh ta mỗi một bữa cơm, không muốn nợ anh ta mỗi lần thay giặt quần áo.

Không muốn nợ sự quan tâm của anh ta, cũng không muốn nợ lòng lo lắng của anh ta.

Đây là tự giác và kiên trì của cậu khi thân là người ngoài.

Nhưng tám năm sau khi ngày đó tối, vóc người từ chỉ trội hơn La Tiểu Hồ của cậu đã trở thành cao nhất La gia – Nhưng cũng trở thành không muốn đi, mà không đi thì không được.

Nhạc Ngụy Nhiên nắm lấy bàn tay hơi run rẩy của La Nhất Hải, trực tiếp cảm giác được sự lo sầu và kinh hãi của anh giờ khắc này.

Lòng nghĩ, không trở thành em trai của anh, thật sự quá tốt.

20. Chương 20

La Nhất Hải nhận ra được sự thất thố của mình, hậu tri hậu giác mà trở nên xấu hổ.

Nhạc Ngụy Nhiên gặp máy tính xuống, nói: “Xin lỗi, tôi vốn là muốn khiến anh đừng sợ hãi như vậy nữa.” La Nhất Hải lắc đầu, thấp giọng nói, “Anh, anh chỉ là không biết nên làm thế nào, sợ mình sống không bao lâu nữa.”

Nói nhằm gì đó? Nhạc Ngụy Nhiên quả quyết bác bỏ, rồi giải thích cho anh nghe bao nhiêu trường hợp bao nhiêu bản trích, làm gì đáng sợ như vậy, rồi gì mà tính trơ, cắt bỏ là khỏi vân vân mây mây – Rõ ràng mình vừa nói không phải cảm mạo nóng sốt, mà lúc này lại thổi phồng giống như chẳng khác gì cảm mạo nóng sốt cả.

Nhạc Ngụy Nhiên mặt lạnh hơn 20 năm trời, ngay cả lời an ủi người khác cũng nói như thể đang dạy bảo.

La Nhất Hải kèm không được mà cười khẽ, nói Ngụy Nhiên, cảm ơn cậu, cũng may mà có cậu.

Một câu nói liền khiến Nhạc Ngụy Nhiên ghen lại, miệng mấp máy nửa ngày mà chẳng nói được gì.

Thương lượng hồi lâu, dù sao cũng không thể thật sự coi như cảm mạo, cuối cùng vẫn là nghe Nhạc Ngụy Nhiên, đi khám trước.

Nhạc Ngụy Nhiên hẹn một vị chủ nhiệm có danh tiếng, tỉ mỉ từng chút giải đáp nghi vấn của họ, tổng thể mà nói thì vẫn coi như lạc quan, tâm tình của La Nhất Hải nhẹ nhõm không ít.

Cuối cùng, hai người có chút xung đột về ngày phẫu thuật và chi phí.

Lịch phẫu thuật của vị chủ nhiệm này trước mắt đã xếp kín đến 20 ngày sau, nếu yêu cầu đặc biệt thì sẽ nhanh rất nhiều, đại khái một tuần là được. Nhạc Ngụy Nhiên chẳng thèm suy nghĩ đã nói là đặc biệt, La Nhất Hải nói thế làm sao được, dịch vụ đặc biệt bảo hiểm không chi trả, trả và không trả chèn nhau gấp mấy lần lận!

Nhạc Ngụy Nhiên nói: “Tôi – công ty chúng ta chi trả cho anh không được sao?”

La Nhất Hải làm sao không biết ý nghĩa của việc “trả ơn” của cậu ta, chính là muốn tự móc tiền mình ra bù vào. Sống chết anh cũng không chịu, ngay lập tức làm thủ tục nhập viện, chọc cho Nhạc Ngụy Nhiên tức giận rất lâu.

La gia trước kia không hề túng thiếu về mặt kinh tế, không được tính là đại phú thì cũng trên mức trung lưu, là người có tiền trong mắt kẻ khác, trước nay không cần phải sống hà tiện từng đồng. Nhưng hiện tại thì đã bất đồng, việc kinh doanh mà La gia dựa vào để sinh tồn đã không còn, ba đứa em phải dùng tiền cũng không ít, một mặt thì lạm phát quá kinh khủng, một mặt thì nhà cửa chẳng còn, mà bản thân anh

thì sắp phải đi tìm việc, dù sao thì La Nhất Hải cũng phải tính toán cho mai sau.

Kết quả xấu nhất, thuốc đặc trị phải tốn mấy trăm ngàn trở lên, ngộ nhỡ chữa không khỏi, thế thì cả người cả của đều không còn.

Tuy đã đăng ký nhập viện nhưng chưa có giường nằm, lịch hẹn kiểm tra từng mục một hẹn đến nửa tháng sau, nhìn ngày tháng mà Nhạc Ngụy Nhiên càng nhìn càng lạnh mặt, cậu ta tìm cho La Nhất Hải cái ghế bảo anh đợi đó đừng đi đâu hết, một mình không nói một lời chạy tới chạy lui làm hết tất cả những việc có thể làm.

Trên đường về, La Tiểu Hồ gọi điện đến hỏi La Nhất Hải làm sao vậy, La Nhất Hải nói dối là cùng Nhạc Ngụy Nhiên ra ngoài dự họp, qua loa ứng phó vài câu thì cúp.

Từ sau khi vào ở cùng Nhạc Ngụy Nhiên, ngày nào La Tiểu Hồ cũng wechat điện thoại không ngừng, hận không thể lắp cái camera để theo dõi bất cứ lúc nào, khiến cho La Nhất Hải càng lúc càng không hiểu đứa út nhà La gia và Nhạc Ngụy Nhiên rốt cục là ra làm sao.

Nhưng hiện tại anh không dám hỏi, bởi chắc tại chuyện chi phí mà hẹn lịch phẫu thuật xa đã khiến Nhạc Ngụy Nhiên rõ ràng là đang ôm một bụng tức, lại lo ngại tâm trạng của La Nhất Hải nên không phát tiết với anh, mỗi lần kiểm tra xếp hàng người chen người, cậu ta đều cắn răng nghiêng lợi mặt mũi thật khó coi.

La Nhất Hải biết lòng tốt của cậu ta bị mình từ chối, lại càng cẩn thận không chọc cậu ta nổi giận.

Vất vả lắm mới đến được khi tất cả kiểm tra đều kết thúc, không đổi chỗ không lan rộng, cuối cùng đầu mày của Nhạc Ngụy Nhiên cũng giãn ra được một chút. Tối đó ở ngoài dùng bữa, xét đến sau phẫu thuật La Nhất Hải phải thật lâu sau mới được uống rượu, nên cũng uống một chút.

Về nhà, La Nhất Hải rảnh rỗi ở không, anh liền đi cất đồ đã hong khô vào.

Nhạc Ngụy Nhiên vừa tắm xong, đang ở trong nhà bếp gọt trái cây, nhìn thấy anh thu dọn lại bảo anh để đấy đi, để tự tôi làm. La Nhất Hải cười, nói anh lại không tàn tật, chút chuyện vặt này cũng không thể làm sao, bỏ vào trong tủ giúp cậu nhé? Nhạc Ngụy Nhiên không tình không nguyện ừ một tiếng.

Chuyện trong nhà Nhạc Ngụy Nhiên không cho anh nhúng tay, mà mấy ngày nay Nhạc Ngụy Nhiên không phải chạy qua bệnh viện thì là chạy đến công ty, bản thân cũng không có thời gian thu xếp, đồ vest tiệm giặt là đưa đến vẫn còn đặt trên sofa.

La Nhất Hải lên lầu tìm được tủ áo, treo vest lên. Nhìn thấy tủ đựng bút tất bán trong suốt, kéo ra thì thấy đã đầy, tất cả đều còn mới chưa tháo mặc, nên lại đóng lại.

Suy nghĩ một hồi, cảm thấy dường như có gì không đúng, anh lại kéo ra, gạt xem từng cái một.

Nhạc Ngụy Nhiên rầm rầm rầm chạy lên, dùng một cái đóng sầm ngăn kéo tủ lại, không nhìn vào mắt La Nhất Hải, quay mặt đi nói anh đừng lục lung tung!

Trong ngăn kéo, bày chỉnh tề những bút tất, nội y, bao tay, mũ, văn phòng phẩm, thuốc nhỏ mắt... mà La Nhất Hải đã mua cho cậu ta hồi còn ở La gia – Thậm chí cả băng dán cá nhân chuẩn bị cho đại hội thể dục thể thao cũng có đó.

21. Chương 21

Sao đều còn giữ lại thể này? La Nhất Hải hỏi, anh tưởng rằng cậu vứt cả rồi chứ?

Mỗi lần mua thêm món gì, trong mười món Nhạc Ngụy Nhiên dùng được một món đã khá lắm rồi, La Nhất Hải hết cách, sau này liền đưa thêm tiền tiêu vặt, để cậu ta tự mua lấy.

Nhạc Ngụy Nhiên đề chặt ngăn kéo, đem quần áo trên tay La Nhất Hải nhét đại vào trong tủ áo, đóng lại, đẩy người xuống dưới. La Nhất Hải dừng đó bất động, hỏi: “Ngụy Nhiên, anh cứ luôn muốn hỏi, cậu là ghét La gia, hay là chỉ ghét mình anh?”

Nhạc Ngụy Nhiên có hơi kinh ngạc, nói không có. La Nhất Hải nói thể này còn bảo không có? Đồ vật của La gia chẳng động lấy một chút. Ban đầu anh còn cảm thấy cậu mới đến chưa quen, nhưng cũng không đến nỗi tám năm cũng không quen chứ, là bởi vì anh đưa, cho nên không muốn dùng phải không?

Nhạc Ngụy Nhiên há hốc mồm, lần đầu tiên căng thẳng đến đổ mồ hôi. Cậu ta lắp bắp nói: “Tôi không có ghét La gia, cũng không có ghét anh, chỉ là, chỉ là –”

La Nhất Hải nhìn cậu ta chăm chăm, đợi một đáp án.

Nhạc Ngụy Nhiên tìm không ra được lý do thích hợp, cắn răng lấy La Tam Giang ra làm bia đỡ đạn. Cậu ta nói: “Anh cứ mua đồ y chang của La Tam Giang, cậu ta xanh dương tôi xanh lá, cậu ta đen tôi trắng, tôi không muốn mặc đồ giống đồ cặp với cậu ta!”

La Nhất Hải cứng họng: “Là bởi vì thế? Cậu với La Tam Giang chỉ hơn kém nhau hai tháng, thời trung học vóc dáng cũng xấp xỉ nhau, anh chỉ nghĩ là tiện thôi.”

Nhạc Ngụy Nhiên lại nói: “Tôi cũng không thích hình hoạt họa! Đã lên cao trung rồi mà còn không phải cá voi nhỏ thì cũng là khủng long nhí! Tôi có phải La Tiểu Hồ đâu!”

La Nhất Hải nhìn cậu ta nửa ngày, mím môi: “Vậy cậu phải nói với anh chứ.”

Nhạc Ngụy Nhiên: “Không nói, tôi đâu có nhiều chuyện như vậy.”

La Nhất Hải: “Không thích cậu còn giữ lại?”

Nhạc Ngụy Nhiên: “Giữ lại bán lấy tiền có được không, hỏi nhiều thế.”

La Nhất Hải thở dài: “Thằng bé như cậu thật là, thật là, ài.”

Ài cả nửa ngày, lại chợt bật cười. Một tay che mắt, cười đến ứa nước mắt, hít mũi, nói cá voi nhỏ hay mà, anh thích cực. Vừa nói vừa tính xuống lầu, bị Nhạc Ngụy Nhiên túm lấy cổ tay, lộ ra viền mắt hơi đỏ.

Người nhiều đó tuổi bị người ta nhìn thấy rơi nước mắt, khiến La Nhất Hải vừa ngượng vừa xấu hổ, vừa cuống quýt lau đi vừa giải thích rằng: “Bất chợt thả lỏng rồi thì – Ài đừng nhìn nữa, thật ngượng.”

Hồi ở La gia là người ít thân với mình nhất, hiện tại lại trở thành người duy nhất có thể dựa dẫm. La Nhất Hải cứ cho rằng chính mình đơn phương biến Nhạc Ngụy Nhiên thành đối tượng chia sẻ bí mật của mình, lại bởi vì tính khí cùng thái độ không thể đoán được của đối phương mà thần kinh cứ luôn căng thẳng, không biết bản thân anh liệu có phải đã trở thành món nợ ơn nghĩa phiền phức của Nhạc Ngụy Nhiên hay không.

Lão đại La gia sống 33 năm trên đời, chưa từng trở thành kẻ liên lụy người khác.

Cũng may, hiện tại xem ra, hình như cũng không phiền phức đến thế.

Cũng may cũng may.

La Nhất Hải cười khan hai tiếng đi xuống dưới lầu, đi được nửa thì chợt nghe một tiếng “bốp” cực lớn. Chạy lên lại phát hiện Nhạc Ngụy Nhiên đang ôm đầu ngồi sụp dưới đất, đau đến hà hơi liên tục.

Không cần thận trọng phải tử áo, Nhạc Ngụy Nhiên khàn giọng nói.

La Nhất Hải gỡ tay cậu ta ra nhìn, đụng đến đỏ cả một mảng, một lúc sau nhất định sẽ sưng lên. Anh nhanh chóng lấy cục đá bỏ trong túi nhựa, bọc trong khăn áp lên đầu Nhạc Ngụy Nhiên.

Nhạc Ngụy Nhiên ngồi xuống mép giường, ngửa đầu không cử động. Vừa để La Nhất Hải chườm đá, vừa nhìn anh nhú mày nói thể này đau lắm đây.

Trước nay tôi chưa từng ghét anh. Nhạc Ngụy Nhiên khề giọng nói, tôi chỉ là, không biết nên nói chuyện với anh thế nào.

La Nhất Hải hỏi: “Anh đáng sợ thế à?” Nhạc Ngụy Nhiên lắc đầu, không, là tôi không muốn bị anh xem thành em trai. Cậu ta vươn tay nắm lấy khăn, cũng nắm lấy tay La Nhất Hải, nói: “Tôi không phải em

traí của anh.”

La Nhất Hải gật gù đầu, ừ, anh biết.

Nhạc Ngụy Nhiên lại lắc đầu, anh không biết. Tôi muốn nói với anh là: ở chỗ tôi anh có thể nghỉ ngơi một chút, đừng có suốt ngày nghĩ đến việc làm anh trai người khác nữa. Anh có thể chăm sóc người khác, nhưng tôi có thể chăm sóc cho anh.

22. Chương 22

La Nhất Hải trầm mặc một hồi, phụt cười: “Vậy đợi cái đầu đang yên đang lành bị đụng u của cậu bớt sưng đi rồi nói sau.”

Nhạc Ngụy Nhiên ghen một hòng, giành lấy chiếc khăn, cũng chẳng biết là tức giận ai. Lại nghe La Nhất Hải nói, “Anh biết, cậu đã chăm sóc rất tốt rồi. Anh cũng mới nhận ra, cảm giác được người ta chăm sóc lại thích như vậy.”

La Nhất Hải ngồi bên cạnh cậu ta, vỗ vỗ vai, “Ngụy Nhiên của chúng ta, là một đứa trẻ tốt trọng tình trọng nghĩa.”

Lỗ tai của Nhạc Ngụy Nhiên đỏ bừng lên, lớn tiếng nói tôi đã 27 tuổi rồi. La Nhất Hải cười ha hả, “Đúng thế đúng thế, lúc cậu vừa đến mới cao đến ngực anh, bây giờ thì đã cao hơn anh mười mấy centimet rồi!”

Nhạc Ngụy Nhiên thấp giọng nói, là anh nuôi khéo đấy.

La Nhất Hải ôi chao một tiếng, “Ngày trước không nhận ra miệng cậu ngọt như thế đấy, có phải là học theo La Tiểu Hồ không? Cậu biết không, hồi ở La gia anh đặt cho cậu cái biệt danh, là Nhạc Một Chén.”

Nhạc Ngụy Nhiên vào bàn ăn, bới cho bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, tuyệt đối không bới thêm. Sau khi phát hiện, La Nhất Hải liền len lén quan sát cậu ta có thể ăn bao nhiêu, mỗi lần bới thêm một chút, sau này đổi luôn thành cái bát lớn.

Không biết có phải là dinh dưỡng đủ đầy rồi, chiều cao của Nhạc Ngụy Nhiên trong mấy năm cứ chậm chậm tăng lên, sáng nào dậy cũng bị nhức xương.

Nhạc Ngụy Nhiên liếc La Nhất Hải một cái, nói, “La gia nhà các anh đại danh với biệt danh cũng như nhau... Còn Nhạc Một Chén.”

Ôi chao cười rồi kìa! La Nhất Hải chỉ vào mặt cậu ta, như phát hiện ra lục địa mới, “Lần đầu thấy đó!”

Nhạc Ngụy Nhiên có chút bất mãn, nói “Tôi có phải là chưa từng cười qua đâu.” La Nhất Hải nói đúng đúng, nhưng chưa từng cười với anh đấy.

Nhìn vẻ mặt Nhạc Ngụy Nhiên lại có chút không được tự nhiên, La Nhất Hải sờ sờ đầu, khẽ giọng nói, “Cậu chính là chuyện gì cũng chẳng nói ra miệng, nhưng lại ghi nhớ trong lòng, anh biết mà.”

Tìm một ngày rảnh rỗi, Nhạc Ngụy Nhiên lái xe chở La Nhất Hải đến chỗ phòng quản lý bất động sản tiểu khu nhà La gia.

Sự cố phát nổ lần này, công ty khí đốt bảo là hộ gia đình tu sửa lắp đặt không đúng đắn, hộ gia đình nói bên quản lý đã nghiệm thu qua, chắc chắn không phải vấn đề ở chỗ chúng tôi. Bên quản lý nói công ty khí đốt bảo dưỡng chậm trễ — Các bên đá quả bóng trách nhiệm qua lại, chẳng ai vô tội cũng chẳng ai chịu nhận trách nhiệm. Ra tòa là chuyện chắc chắn, chỉ là không biết còn phải kéo đến bao lâu.

Nhạc Ngụy Nhiên đã biết trước chuyện này không thể giải quyết trong nay mai được, La Nhất Hải vẫn còn sốt ruột cáu giận không cách nào yên tâm phẫu thuật, nên bèn trực tiếp đi tìm một luật sư thay mặt, thỉnh thoảng cùng La Tam Giang cùng nhau đi hồi thúc tiến độ.

La Nhất Hải vừa đến, La Tiểu Hồ cũng đến theo.

Bốn anh chàng vóc dáng cao to chen nhau trong chiếc xe cùng đi ăn bữa cơm, La Nhất Hải ở ghế lái phụ nhìn thấy La Tam Giang và La Tiểu Hồ liền không kèm được mà trộm buồn cười, vừa buồn cười vừa nhìn sang Nhạc Ngụy Nhiên nhỏ giọng nói “Mặc đồ cặp, cá voi nhỏ”. Nhạc Ngụy Nhiên cũng không kèm được, nói anh “Anh dễ cười quá.”

La Tam Giang ở băng sau đầu đầy dấu chấm hỏi, La Tiểu Hồ cau mày, sắc mặt lạnh ngắt.

Công ty Nhạc Ngụy Nhiên cận giờ có việc, không cùng ăn cơm. La Tiểu Hồ bèn nhân cơ hội hỏi anh trai nó, mới có bao lâu mà đã thân thiết với Nhạc Ngụy Nhiên như vậy? Ngày trước gọi Sếp Nhạc, bây giờ gọi Ngụy Nhiên, đầu bị đụng trúng thay cái băng cá nhân mà anh cũng thay giùm anh ta, tự anh ta không có tay sao?

La Tam Giang nói đúng thế đúng thế, hai người còn có tiếng lóng riêng!

La Nhất Hải nói Ngụy Nhiên là kiểu ngoài lạnh trong nóng, kỳ thực con người tốt lắm, ở lâu các em sẽ biết thôi.

La Tam Giang nói sao em chẳng nhìn ra được nó trong nóng, lúc đánh nhau với em nó chẳng nóng chút nào cả! Anh còn suốt ngày mắng em không mắng nó, đồ bất công!

La Nhất Hải tự giác đuối lý, phải vuốt lông thẳng ba một hồi.

La Tiểu Hồ nói anh cũng dễ gặt quá, sao không nhớ lại ngày trước ở La gia anh ta đối xử với anh thế nào? Hơi chút hòa nhã với anh là anh đã đi bênh người ngoài rồi.

La Nhất Hải nghe thế nào cũng cảm thấy không đúng, hỏi, “Tam Giang từ nhỏ đã không hợp với Ngụy Nhiên, có ý kiến với cậu ta cũng thôi, Tiểu Hồ em lại vì sao? Từ nhỏ người thân với Ngụy Nhiên nhất không phải là em sao, người ta gặp anh câu đầu đã hỏi Tiểu Hồ có khỏe không kìa.

La Tiểu Hồ thở dài một tiếng, “Anh, anh thật không hiểu cái gì là nhân gian hiểm ác, anh cũng chẳng biết anh ta âm mưu cái gì.”

La Nhất Hải càng thấy kỳ quái, “Anh trai em không quyền không thế, cậu ta có thể âm mưu anh cái gì?”

La Tiểu Hồ lạnh lạnh cười một tiếng, nói anh về mà hỏi anh ta, cứ nói La Tiểu Hồ bảo anh hỏi đấy, xem anh ta có dám trả lời là chẳng âm mưu gì không?!

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bữa cơm tan trong không vui.

Dù sao La Nhất Hải cũng không thể thật sự đi hỏi “Âm mưu cái gì”, chỉ là buồn phiền giữa La Tiểu Hồ và Nhạc Ngụy Nhiên rốt cục vì cớ gì cứ phải phức tạp như vậy.

Buổi tối Nhạc Ngụy Nhiên về đem theo một hộp bánh bơ xốp, Cậu ta cùng Nhạc Tuyên Hoa ăn cơm tối, nghe nói đầu bếp làm món tráng miệng ở tiệm này rất nổi tiếng, nên gói mấy miếng đem về.

La Nhất Hải hỏi Nhạc Ngụy Nhiên Dì Nhạc vẫn khỏe chứ? Nhạc Ngụy Nhiên nói vẫn như cũ, một lòng đặt vào công việc. Hai người họ, so với mẹ con, thì giống bà chủ và nhân viên hơn, cứ báo cáo cái này báo cáo cái kia.

Từ hôm nói thẳng mọi chuyện, Nhạc Ngụy Nhiên và La Nhất Hải nói chuyện nhiều lên, biểu đạt tình cảm cũng nhiều hơn.

La Nhất Hải suy nghĩ, “Có phải là hỏi chuyện cậu thu mua xưởng đường không?”

Nhạc Ngụy Nhiên dừng một chút, gật gật đầu.

La Nhất Hải nói, “Giờ anh hỏi chắc có hơi trễ, cậu thu mua xưởng đường... Chắc chỉ là bởi vì giúp La gia thôi hả?”

Không phải. Nhạc Ngụy Nhiên bác bỏ, đồ ngọt ăn ngon mà.

La Nhất Hải cười, “Nói vậy, cậu căn bản không thích ăn đồ ngọt.”

Nhạc Ngụy Nhiên đẩy bánh ngọt và rượu vang nóng đến trước mặt anh, “Anh thích mà.”

(Rượu vang nóng – mulled wine)

Người trong La gia mà thích ăn đồ ngọt, ngoại trừ La Tiểu Hồ còn có La Nhất Hải.

La Tiểu Hồ là bởi vì nhiều quà vặt, nên không biết quý, cái này ăn một chút là ăn cái khác, mùi vị không thích lập tức vứt sang một bên, lần nào La Nhất Hải cũng để những thứ nó thích lại, cho mình thằng bé ăn.

Thường thường là khi La Tiểu Hồ đánh răng đi ngủ, La Nhất Hải vừa dọn dẹp sách vở đồ chơi vứt đầy trên bàn, vừa nhét vào miệng mình những bánh xốp, kẹo đậu phộng, bánh bông lan nhỏ mà La Tiểu Hồ ăn được nữa, lại vừa lẩm nhẩm cái này ngọt quá, cái này vừa vặn, cái này dùng với cà phê nhất định rất ngon.

La gia không phải là thiếu phần ăn của La Nhất Hải, hoặc là nói chính bởi vì thế, anh có thói quen chia cho mấy đứa em mình phần hơn, nên mọi người cũng rất đương nhiên mà cảm thấy anh cũng giống như Nhạc Ngụy Nhiên, không thích ăn ngọt.

La Nhất Hải có hơi ngẩn ra, nhận lấy chiếc đĩa nhỏ đựng bánh ngọt trong tay Nhạc Ngụy Nhiên, nói, “Cái gì anh cũng ăn, không kén chọn.”

Nhạc Ngụy Nhiên nói, “Tôi biết, nhưng lúc ăn đồ mình thích, biểu hiện sẽ khác.”

La Nhất Hải hỏi khác thế nào, Nhạc Ngụy Nhiên dùng ngón trỏ chỉ vào đuôi mắt của mình để ra hiệu, hết sức nghiêm túc mà rằng, “Mắt sẽ phát sáng.”

Làm cho La Nhất Hải bật cười, “Cậu nói như thể anh là quỷ chết đói vậy.” Nói xong cầm một miếng bánh lên, đưa lên miệng, cắn một miếng, xốp giòn hơi ngọt, phối với rượu vang nóng, rất hợp. Anh hơi nheo mắt lại, “Ngon quá.”

“Chính là biểu hiện này”, Nhạc Ngụy Nhiên nhìn anh nói.

La Nhất Hải “a” một tiếng, rõ ràng thế sao?

“Là bởi vì tôi luôn nhìn anh, cho nên tôi biết.” Nhạc Ngụy Nhiên nói, đưa tay lau sạch chút vụn bánh dính bên khóe miệng anh, “Đĩa và ly không cần rửa đâu, tôi đi ngủ trước đây.”

La Nhất Hải vẫn là ăn xong rồi rửa sạch sẽ, anh đứng dựa vào bồn rửa hồi lâu không động.

Cho dù nhỏ hơn mình sáu tuổi tròn, Nhạc Ngụy Nhiên cũng không còn là đứa nhóc con gầy còm, lùn xỉn, hình dáng không gì đặc biệt như trước kia nữa. Cậu ta đã lớn lên thành một chàng trai thành thực sắc sảo tinh tế, mang đến cho người ta cảm giác an toàn – Mấy câu nói và ánh mắt ban nãy, không biết có thể cửa đổ được bao nhiêu cô gái nhỉ?

Ngay cả La Nhất Hải thân là nam nhi, mà trong nháy mắt đó, cũng cảm thấy trái tim đập bình bịch.

Một Nhạc Ngụy Nhiên như thế, và La Tiểu Hồ, rốt cục giữa hai người tồn tại bí mật gì đây?

La Nhất Hải sờ sờ khóe miệng, trong nội tâm có một giọng nói bảo anh đừng nên truy đến cùng, lại tựa hồ có một giọng nói giật giây anh “Chỉ bằng mi cứ đi hỏi cậu ta thử: đang âm mưu chuyện gì?”

24. Chương 24

Ba hôm trước ngày phẫu thuật, bên bệnh viện gọi điện đến, bảo là đã có giường nằm, chiều thứ tư nhập viện, sáng thứ năm là ca đầu tiên.

Tối thứ tư, La Nhất Hải mặc quần áo bệnh nhân, cổ tay quấn vòng tay màu xanh da trời, vừa nằm trên giường truyền dịch, vừa vênh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Cùng với Nhạc Ngụy Nhiên ở bên ngoài hành lang, La Nhất Hải lắng máng nghe thấy tiếng khóc của La Nhị Hà. Được biết La Nhất Hải phẫu thuật, La Nhị Hà ngay trong đêm đưa con trở về, nước mắt chưa từng ngừng rơi.

Nghe đến ba chữ “khối u thận”, La Tiểu Hồ trầm mặc nửa ngày, hỏi anh, “Anh cả, thế này không công bằng. Tại sao nói cho Nhạc Ngụy Nhiên mà không nói em biết? Bọn em không có chút giá trị nào để dựa dẫm cả ư?”

La Nhất Hải toan giải thích, Nhạc Ngụy Nhiên cười lạnh một tiếng trước tiên, nói, “Dựa vào câu đầu tiên “thế này không công bằng” của cậu, anh ta đã không nên nói cho các người biết.”

La Tam Giang bước lên toan đánh người, đứa con của La Nhị Hà bắt đầu khóc ré, bị y tá đuổi hết ra ngoài.

Tìm một góc yên tĩnh, La Tiểu Hồ nói, “Nhạc Ngụy Nhiên, tôi hẳn là đã cảnh cáo anh tránh anh trai tôi xa một chút. Anh có tư cách gì mà quản chuyện nhà La gia chúng tôi?”

Nhạc Ngụy Nhiên nói, “Tôi không có, chỉ có La Nhất Hải có tư cách, đúng không? Cậu nói “không công bằng”, La Tiểu Hồ à, cậu có mặt mũi gì mà nói La Nhất Hải “không công bằng”. Các người chẳng có tư cách con mẹ gì để nói La Nhất Hải không công bằng cả!!!”

Cậu ta đột ngột bùng nổ khiến La Nhị Hà sợ đến giật cả mình, đứa bé khóc càng thêm to. Cô chỉ nhớ được rằng Nhạc Ngụy Nhiên mặt lạnh ít nói, lúc đánh nhau với La Tam Giang cũng chẳng có biểu hiện gì trên mặt, cô chưa từng biết cậu ta còn có biểu hiện dữ dội như vậy.

Nhạc Ngụy Nhiên nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp tục nói, “Cậu hỏi La Nhất Hải các người có đáng để dựa dẫm hay không, các người thử hỏi bản thân mình xem? Các người người nào chuyện ăn chuyện ngủ không phải là do La Nhất Hải lo cho từ nhỏ đến lớn?! Trong nhà có vấn đề gì cũng tìm La Nhất Hải! Thiếu nợ trả tiền cũng tìm La Nhất Hải! Còn cậu La Tiểu Hồ, lớn thế này rồi có ngày nào mà không làm nũng với La Nhất Hải, rời xa La Nhất Hải cậu không sống nổi hả?”

“Ngày đầu tiên La Nhất Hải xét nghiệm ra có khối u, việc đầu tiên nghĩ đến chính là La Tiểu Hồ cậu còn phải đi học, là La Tam Giang anh đầu tư thất bại, là La Nhị Hà chị tính đòi ly hôn, còn có căn nhà bị nổ cần tiền sửa! Anh ta nghĩ là đừng khiến các người lo lắng! Nghĩ là nếu như mình không còn nữa thì các người sẽ như thế nào?!”

“Các người để tay lên ngực tự hỏi thử, có đáng để La Nhất Hải dựa dẫm hay không?!”

“Các người có từng nghĩ rằng, một mình anh ấy liệu có sợ hay không? Anh ấy dù có sợ đến phát khóc thì cũng không dám khóc trước mặt các người, con mẹ nó các người tự suy nghĩ thử xem anh ấy tại sao lại không dám!”

La Tam Giang nắm lấy cổ áo Nhạc Ngụy Nhiên, nói, “Vậy cũng không đến phiên mày đến dạy dỗ tui tao!”

Nhạc Ngụy Nhiên nói, “Đúng thế, không đến phiên tôi. Hiện tại tôi nói mấy lời này là bắt nạt anh trai mấy người không có mặt, bắt nạt anh trai mấy người đang nằm trên giường bệnh không có cách nào đến ngăn cản tôi, không cách nào bảo vệ mấy người đấy!”

Lần nữa trở về phòng bệnh, đám chị em nhà La gia đều đỏ hoe mắt. Nhạc Ngụy Nhiên thì khoe miệng và gò má đỏ lên.

La Nhất Hải vừa bực vừa giận, “Mấy đứa làm cái gì thế này? Liên quan gì đến Ngụy Nhiên? Ai đánh thế, có phải lại là Tam Giang không?”

La Tam Giang còn chưa mở miệng, Nhạc Ngụy Nhiên đã nói không sao, đụng trúng thôi, tôi về nhà trước, sáng mai sẽ tới.

Bệnh viện chỉ cho một người nhà ở lại, La Nhị Hà có con nhỏ không thể ở lại chăm, thế là bảo cô và La Tam Giang về trước, để La Tiểu Hồ ở lại.

La Nhất Hải vừa truyền dịch vừa quở trách thằng ba, đã lớn thế rồi còn kích động như thế. La Tiểu Hồ thấp giọng nói, “Không phải anh ấy, là em.”

La Nhất Hải kinh ngạc hồi lâu, trước nay không ngờ rằng em út lại đánh người, nhất thời không nói nên lời.

La Tiểu Hồ ngồi bên mép giường lộp bà lộp bộp rơi nước mắt, hỏi, “Anh, trong mắt anh, em thật sự không hiểu chuyện đến thế sao – Em ở bên cạnh anh hơn hai mươi năm rồi, còn không bằng Nhạc Ngụy Nhiên sao.”

25. Chương 25

La Tiểu Hồ túm lấy tay La Nhất Hải, nằm phục trên người anh khóc.

La Tiểu Hồ nói, “Em rõ ràng muốn trở thành người thân nhất với anh, suốt ngày cứ làm nũng với anh là bởi vì muốn anh thương em, lúc nhỏ ngày nào em cũng muốn lớn nhanh một chút, có thể chăm sóc cho anh, có thể để anh dựa vào em – Bây giờ em đã lớn rồi, anh à, có chuyện gì anh phải nói cho em biết trước chứ!”

Em là em trai ruột của anh mà, em luôn ở bên cạnh anh mà!”

La Nhất Hải đau lòng sờ sờ tóc đứa em út, nói, “Em đang đi học mà, làm gì có cái đạo lý để cho đứa em nhỏ nhất phải bận tâm chứ? Bệnh này mắc cũng mắc phải rồi, lo lắng cũng vô dụng, hơn nữa, trông thấy mấy đứa lo lắng anh không buồn lòng sao? Vậy chi bằng không để mấy đứa biết còn tốt hơn.”

La Tiểu Hồ ra sức nắm lấy tay anh, “Sao có thể nói như thế chứ anh cả! Em có thể chia sẻ với anh mà! Một mình anh lo lắng sợ hãi em không đau lòng sao? Chúng ta có thể cùng nghĩ cách cùng đối mặt mà, anh đừng có gạt em ra rìa chứ!”

Lúc còn nhỏ, để khiến La Nhất Hải quan tâm, La Tiểu Hồ suốt ngày thích giả bộ khóc lóc, đã bao nhiêu năm không khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem thế kia, khiến cho La Nhất Hải nhìn thấy mà mắt đỏ hoe, anh không ngừng nói xin lỗi, nói sau này chuyện gì anh cũng nói em biết.

La Tiểu Hồ khóc càng tợn hơn, quệt lên ngực anh mình, nói là em vẫn chưa đủ tốt, anh đừng có xin lỗi em, em không phải là muốn anh xin lỗi đâu, em làm sao có thể để anh xin lỗi em được chứ?

Nói chuyện lộn xộn hết cả lên, La Nhất Hải nghe mà thở dài, “Tiểu Hồ, em phải kiên cường một chút, ngộ nhờ sau này anh thật sự không còn, mấy đứa làm sao mà để anh yên tâm được chứ.”

“Anh nói cái gì thế!” La Tiểu Hồ gào lên, “Anh mà nói thế nữa là em giận thật đấy!”

May là phòng bệnh đơn, nếu không giọng hét của nó kéo cảnh sát đến cả rồi.

Hai anh em an ủi lẫn nhau một hồi, cuối cùng cũng coi như là hòa giải. Truyền dịch xong, hai anh em đều không ngủ, La Tiểu Hồ nắm tay anh cả như cũ, hỏi, “Anh, Nhạc Ngụy Nhiên đối với anh có tốt không?”

Lúc này La Nhất Hải mới nhớ ra, nhéo tay em trai một cái, “Nói đến chuyện này, sao em có thể đánh người ta chứ? Là anh bảo Ngụy Nhiên giúp anh giữ bí mật. Cho dù cậu ta có nói chuyện gì khó nghe, thì em cũng không thể động thủ được! Ngày mai mau chóng đi xin lỗi người ta!”

La Tiểu Hồ bĩu môi, “Em không, anh ta nợ em.”

“Hai đứa rốt cục là có chuyện gì?” La Nhất Hải hỏi, “Thần thần bí bí, khi thì tốt khi thì xấu.”

La Tiểu Hồ khề hừ một tiếng, dẩu môi, “Em không nói, anh hỏi Nhạc Ngụy Nhiên đi, xem anh ta có dám nói không.”

La Nhất Hải xoa xoa đầu em út, bó tay với thằng nhóc.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh em La gia và Nhạc Ngụy Nhiên đều có mặt. Y tá làm xong công tác chuẩn bị trước phẫu thuật, bảo La Nhất Hải đợi đó, một lát bên phòng phẫu thuật sẽ có người đến đón.

La Nhất Hải ngồi xếp bằng trên giường, nói Nhị Hà phải chăm con đừng có suốt ngày đến bệnh viện, trẻ con nhiễm vi khuẩn thì thế nào, đợi một lát phẫu thuật xong chóng về đi; dặn dò Tam Giang nhớ năng liên lạc với luật sư chuyện phòng ốc; Tiểu Hồ không thể chậm trễ chuyện đi học được.

La Tiểu Hồ nói giờ đã lúc nào rồi, anh đừng có lo lắng mấy chuyện này nữa.

Nhạc Ngụy Nhiên thì lại im lặng trầm mặc, để anh nói hết mà yên tâm.

La Nhất Hải đưa mắt ra hiệu bảo La Tiểu Hồ xin lỗi Nhạc Ngụy Nhiên, La Tiểu Hồ giả vờ không nhìn thấy.

Chín giờ, người bên phòng phẫu thuật đến, một đám người theo đến trước cửa phòng phẫu thuật. Trước khi vào trong, La Nhất Hải đột nhiên xoay người lại gọi một tiếng, “Ngụy Nhiên –“

Nhạc Ngụy Nhiên bị anh em nhà La gia và những người nhà bệnh nhân khác ngăn ở vòng ngoài, vẫn luôn nhìn anh, mỉm cười một cái, nói, “Yên tâm đi, ngủ một giấc, tỉnh dậy là khỏe thôi.”

La Nhất Hải cũng cười, “Ừm.”

26. Chương 26

Một đồng người nhà ở khu đợi, huyền não ồn ào, mấy người nhà La gia tìm chỗ ngồi xuống. La Nhị Hà ôm con yên ắng đến bên Nhạc Ngụy Nhiên, nói, “Ngụy Nhiên, em qua ngồi lát đi.”

Nhạc Ngụy Nhiên lắc lắc đầu.

La Nhị Hà lấy dũng khí hỏi, “Cái khối u đó... không có khả năng là u lành sao?”

Nhạc Ngụy Nhiên khựng một chút, khe khẽ gật đầu, “Có.”

La Nhị Hà, “Tỷ lệ bao nhiêu?”

Nhạc Ngụy Nhiên trả lời rất nhanh, “Chưa đến 10%.”

La Nhị Hà ngẩn ra, hít sâu một hơi. Nhạc Ngụy Nhiên đưa khăn giấy cho cô, thấp giọng nói, “Chị Nhị Hà, hôm qua lời tôi nói nặng quá, nhưng tôi sẽ không xin lỗi đâu.”

La Nhị Hà lau nước mắt, nói, “Chị hiểu. Từ nhỏ bọn chị dựa dẫm vào anh cả còn nhiều hơn cả cha mẹ, trước nay chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày anh ấy ngã xuống.”

Đợi hai giờ, nghe trong loa gọi “Người nhà của bệnh nhân La Nhất Hải số 1803 khoa Tiết Niệu đến phòng nói chuyện.” Bác sĩ mổ chính cho người nhà xem khối u được cắt bỏ, tròn vo, lớn cỡ nắm tay một đứa bé. Bác sĩ nói phẫu thuật thuận lợi, giữ lại được phần lớn tổ chức thận.

Lúc La Nhất Hải trở về phòng bệnh thì đã là 12 giờ trưa. Anh trợn tròn mắt, còn có một chút mơ màng. Y tá đến điều chỉnh ống truyền dịch, dặn dò một loạt những việc cần chú ý, mọi người trong phòng nhất loạt gật đầu ghi lại.

La Tam Giang hỏi có đau không, La Nhất Hải lắc lắc đầu. Anh quay đầu thấy La Nhị Hà vẫn còn đó, anh khàn giọng đuổi người, bảo La Tiểu Hồ đưa họ ra ngoài ăn cơm. Lại nhìn Nhạc Ngụy Nhiên, “Cậu cũng đi ăn đi.”

Nhạc Ngụy Nhiên gật đầu, nói La Tiểu Hồ, “Các người đi trước đi, ăn xong về đổi cho tôi.” La Tiểu Hồ vẫn muốn giành, nhưng nó nhìn nhìn La Nhất Hải đang cau mày, không nói gì nữa, dẫn anh chị ra ngoài.

Nhạc Ngụy Nhiên ngồi xuống mép giường, La Nhất Hải nhìn cậu ta chậm rãi chớp chớp mắt, nâng bàn tay để không còn lại lên không biết tính làm gì. Nhạc Ngụy Nhiên một phắt nắm lấy, cúi đầu hỏi anh, “Sao thế? Muốn gì à?”

Giọng của La Nhất Hải vẫn rất yếu, “Mặt... đau không?”

Nhạc Ngụy Nhiên lắc đầu. La Nhất Hải nói xin lỗi, không biết Tiểu Hồ lại biết đánh người.

Nhạc Ngụy Nhiên chắc một tiếng, “Anh làm gì phải nói xin lỗi, tôi nhân lúc anh không có mặt mắng hết từng người một, nếu anh mà ở đó chắc chắn sẽ không vui, bảo tôi ăn hiếp em trai em gái của anh.”

Lại bổ sung, “Tôi không có đánh trả, nếu không anh sẽ đau lòng Tiểu Hồ nhà anh chết mất.”

La Nhất Hải toét miệng cười, “Cậu bị đánh tôi cũng đau lòng thế mà.”

Nhạc Ngụy Nhiên cũng cười, đặt tay anh lên chỗ má bị thương của cậu, “Cho nên tôi mới không đánh trả đấy.”

Thuốc tê của La Nhất Hải vẫn chưa tan, hồi lâu mới hiểu ra, dùng ngón tay chẳng mấy sức lực đụng vào vết thương của cậu ta, “Mấy đứa từng đứa một, rốt cục là đã trưởng thành hay chưa vậy?”

Nhạc Ngụy Nhiên nhét tay anh vào lại trong chăn, vẫn nắm lấy, thấp giọng dặn dò La Nhất Hải, “Một lát họ về thì tôi đi luôn. Anh nhớ, bất luận chỗ nào không thoải mái hay là muốn làm gì, anh nhất định phải

nói cho họ biết, chuyện lớn nhỏ gì cũng không sao hết. Đừng có cảm thấy xấu hổ khi được mấy đứa em chăm sóc, cũng đừng có cái suy nghĩ không muốn làm phiền họ. Họ thấy anh nằm đó trong lòng cũng khó chịu, trước đó lại chẳng biết chuyện gì cả, anh cứ để họ làm giúp anh nhiều chút đi.”

La Nhất Hải nhắm mắt lại, bật ra một câu, “Trời ơi, cậu đông dài thật.”

Nhạc Ngụy Nhiên mím môi, dường như là đang bực mình. La Nhất Hải lắc lắc tay cậu ta dưới lớp chăn, “Ngụy Nhiên... cậu hoặc là không nói gì, hoặc là sẽ nói cả một đồng. Hôm qua nói với mấy đứa kia hôm nay tới lượt anh, người nhà La gia bị cậu dạy dỗ hết một lượt cả rồi.”

Nhạc Ngụy Nhiên cúi đầu sắp gần anh, “Cho nên tôi mới họ NHẠC, nếu không hôm nay sẽ biến thành người khác dạy dỗ tôi rồi – Tôi thật không ngờ có một ngày lại bị anh chê là đông dài.”

Gà mẹ La gia nhớ lại một chút lượng ngôn từ ngày thường của mình, kềm không được mà cùng bật cười với Nhạc Ngụy Nhiên.

Anh em La gia ăn cơm xong quay lại, thì Nhạc Ngụy Nhiên đã đi mất. Ban ngày trong phòng bệnh lưu lại La Tiểu Hồ, ban đêm thì là La Tam Giang, La Nhị Hà qua phòng bệnh khác nghe ngóng một chút, nói cơm ở bệnh viện không ngon, nên cô quyết định ở nhà nấu cơm rồi mang đến.

Ngày đầu tiên La Nhất Hải vẫn chưa ăn được gì, sau khi thải khí thuận lợi, anh mới ăn được chút cháo và bánh bao.

La Nhị Hà đi chợ mua miếng thịt bò, về nhà vừa thái vừa hỏi La Tiểu Hồ, “Em có biết anh cả mình thích anh gì không? Chị hỏi Tam Giang, Tam Giang nói không biết.”

La Tiểu Hồ suy nghĩ một hồi, “Anh cả không kén ăn, gì cũng được. Bác sĩ nói chỉ cần đừng tạo gánh nặng cho thận, thanh đạm một chút, mấy thứ khác thì cũng không cần kiêng cử gì.”

La Nhị Hà nói, “Cho dù không kén ăn thì ai cũng phải có món rất thích ăn và không mấy thích ăn chứ.” La Tiểu Hồ ngẩn ra một hồi, lại nghe chị hai nói, “Anh cả thích ăn cá, thịt bò, bữa sáng thích uống cà phê, hơn nữa ảnh cũng như em, thích đồ ngọt.”

La Tiểu Hồ quay đầu nhìn bóng lưng của chị hai trong bếp, “Sao chị biết?”

La Nhị Hà không quay đầu lại, “Ngụy Nhiên nói chị biết.”

La Tiểu Hồ nói, “Anh ta lại nghe ai nói? Chị hỏi anh cả chưa? Sao bảo anh cả thích ăn cá? Nhà chúng ta rất ít khi ăn cá –”

La Nhị Hà chặt dao xuống thớt, quay người lại lớn tiếng nói, “Đó là bởi vì em không thích ăn! Hồi em còn

nhỏ bị mắc xương cá trong họng, anh cả nửa đêm bế em đi bệnh viện, từ đó em thấy trên bàn có cá là khóc, vì thế anh cả đã tự trách bản thân bao lâu em có biết không?”

La Tiểu Hồ trầm mặc rất lâu, nói, “Chị hai, chị có phải là đang trách em liên lụy anh cả không?”

La Nhị Hà lắc đầu, “Chị trách anh! Trách anh mãi cứ ưu tiên cho em trai em gái của anh, khiến chúng ta thành thói quen! Tại sao anh cả lại đi kiểm tra thất lưng? Bởi vì anh đau thất lưng. Anh không nói với ai cả, nhưng tại sao Nhạc Ngụy Nhiên phát hiện ra mà chúng ta thì không? Thừa nhận đi Tiểu Hồ, chúng ta đã bị anh cả chăm sóc quá tốt! Tốt đến mức không nghĩ đến anh ấy cũng cần chúng ta chăm sóc!”

Tối ngày hôm đó, chẳng ai ngủ được.

27. Chương 27

Chạng vạng, La Nhị Hà tới đưa cơm, La Tiểu Hồ trở về đổi cho La Tam Giang. La Nhất Hải hỏi cô sao lại đến, đưa bé thì thế nào? La Nhị Hà nói thích chơi với Tam Giang lắm, cứ thích cậu ba của nó cơ.

La Nhất Hải vừa dỡ gà mèn vừa cười, “Cậu ba của con bé hồi nhỏ cũng y chang như nó – Chà, thịt bò hầm.”

La Nhị Hà im lặng nhìn anh của cô ăn cơm, còn không quên hỏi cô với chồng sao rồi. Cô nói tốt lắm, La Nhất Hải nói, “Đừng gạt anh của em, tốt lắm mà có thể để em đưa con chạy đến bệnh viện sao? Nhà chồng nhiều người thế cũng chẳng thể trông giúp vài bữa? Em chính là tính cách quá mềm yếu, lúc nên kiên cường thì phải kiên cường, nhà cũng là của em mà, sợ cái gì –”

La Nhị Hà thấp giọng hỏi, “Anh, em, em có phải là khiến anh thất vọng lắm không?”

La Nhất Hải đặt muống ăn canh xuống, kinh ngạc nói, “Nói cái gì thế hả?”

La Nhị Hà cúi đầu, nhìn hai tay đan nhau của mình, chậm rãi nói, “Sau khi mẹ chúng ta không còn nữa, việc trong nhà ba không gánh được, đều là anh làm, em là chị của mấy đứa, nhưng lại chẳng giúp được anh thêm chút gì.”

“Ngày trước ai cũng khen con gái nhà La gia có công việc tốt, còn viết cả sách. Nhưng kết hôn sinh con xong, bản thân có gia đình, nhưng công việc không có, sách cũng không còn viết, cuộc sống trôi qua chẳng tốt đẹp gì. Làm vợ làm mẹ người ta rồi, mà chuyện lớn chuyện nhỏ gì cứ suốt ngày muốn tìm anh cả, cứ suốt ngày nghĩ cùng lắm thì không sống chung nữa, ly hôn sợ gì chứ, dù sao mình vẫn còn anh trai mà, anh trai thương mình mà.”

“Em có phải là... vô dụng lắm không?”

La Nhất Hải thở dài nặng nề, nói rằng, “Em nói với anh trai ruột của em cái gì thất vọng với không thất vọng, vô dụng với hữu dụng gì chứ? Có chuyện gì người trong nhà đưa tay ra giúp không phải bình thường hay sao? Cũng không phải giống như lúc anh nằm viện, mấy đứa đến chăm sóc hay sao?”

La Nhị Hà hỏi ngược lại, “Nhưng anh bị bệnh lại chẳng nói cho chúng em hay, đó có phải là cảm thấy tội em không dựa dẫm được, không giúp được gì ư?”

La Nhất Hải nói lời thắm thía, “Mấy em ai nấy vẫn còn chuyện phải làm, anh là không muốn để mấy đứa lo lắng, hơn nữa, trước khi phẫu thuật không phải đã thông báo cho mấy đứa hết sao?”

La Nhị Hà cầm lấy cổ tay của anh, “Anh cả, ban nãy chính anh đã nói, có chuyện gì người trong nhà đưa tay ra giúp là điều rất bình thường, vậy tội em chia sẻ với anh cũng bình thường mà. “Ba ông thợ da hơn ông Gia Cát” mà, ba đứa tội em cho dù có vô dụng, thì cũng hơn là một ông thợ giày chứ.”

La Nhất Hải cười, “Được rồi biết rồi, mấy đứa cũng đừng có nghe Ngụy Nhiên nói cái gì rồi để bụng, cậu ta còn dạy dỗ cả anh cơ. Cũng chỉ nhân lúc anh không có mặt, nếu anh mà ở đó thì anh đã mắng lại rồi.”

“Vậy giờ anh mắng đi.” Nhạc Ngụy Nhiên bước vào, đặt trái cây và hộp bánh gato lên bàn đầu giường, kéo ghế ngồi xuống, “Anh mắng đi, tôi nghe.”

La Nhất Hải cúi đầu ăn thịt bò.

Nhạc Ngụy Nhiên khoác tay lên lan can giường bệnh nhìn anh ăn, “Tôi nói anh thích bao che, mà còn ở sau lưng nói xấu người ta.”

La Nhất Hải không ngẩng đầu, tiếp tục ăn, “Trước mặt anh cũng cứ nói thế...”

La Nhị Hà im lặng không lên tiếng, đợi La Nhất Hải ăn xong mau chóng thu dọn gà mèn rồi đi.

Nhạc Ngụy Nhiên kéo lan can xuống, dìu La Nhất Hải xuống giường tản bộ, bảo anh nắm lấy một tay mình để nhờ lực, trêu ghẹo, “Ồ trước mặt anh tính mắng tôi thế nào?” Mặt La Nhất Hải có hơi đỏ, hỏi ngược, “Cậu tốt cục đã nói gì với tội nó, sao từng đứa một đều đến xin lỗi anh vậy.”

Tối hôm qua là La Tam Giang, lau nước mắt nói mình không có tiền đồ.

“Từ nhỏ đến lớn chưa từng làm anh cả bớt lo, không như chị hai vừa có tài hoa tính tình lại tốt, cũng không giỏi học hành như La Tiểu Hồ, ngay cả Nhạc Ngụy Nhiên cũng giỏi hơn em. Sau khi lớn lên cứ nghĩ đến kiếm tiền, chỉ là muốn để anh cả thấy rằng em cũng không kém cõi hơn người ta, kết quả là lẩn lộn chẳng thừa lại được gì, còn phải để anh cả trả nợ dùm, bị bệnh còn không dám để cho em biết.”

“Anh, em không có muốn nổi cẩu với anh đâu, em đang giận chính bản thân mình.” La Tam Giang tự xưng

là một con người kiên cường, một anh chàng cao hơn 1,8 mét, cúi thấp đầu trước mặt La Nhất Hải khóc đến như một đứa bé. Lúc nhỏ ngã gãy tay cũng nín nhịn không chịu rơi dẫu một giọt nước mắt, trong đời chỉ có khóc vài lần, ngoại trừ ba mẹ qua đời, đều là bởi vì La Nhất Hải.

La Nhất Hải cảm thán, “Lần trước Tam Giang khóc thành như thế, là lần cậu chạy mất bị anh mắng.”

Nhạc Ngụy Nhiên phì cười. La Nhất Hải hỏi, “Lão Tam nhà chúng ta ngoại trừ tính tình nóng nảy một chút, thì người cũng không xấu đâu. Sao cậu cứ chướng mắt nó vậy?”

Nhạc Ngụy Nhiên nói, “Anh xem, anh lại muốn tính sổ đấy à. Tôi cũng đâu có chướng mắt gì, tôi còn khá là thích La Tam Giang đấy.”

La Nhất Hải trưng gương mặt khó mà tin nổi.

Nhạc Ngụy Nhiên dìu anh đến hành lang, gài áo khoác đằng hoàng, nói, “Anh có biết không? Tụi tôi có đánh nhau hơn nửa thì La Tam Giang cũng chưa từng nói một câu “Mày không phải con cái nhà tụi tao, cút ra khỏi nhà tụi tao” kiểu vậy.”

La Nhất Hải kiêu ngạo nói, “Đúng đấy, Lão Tam nhà chúng ta là bụng dạ tốt nhất rồi – Vậy hai người suốt ngày đánh cái gì?”

Nhạc Ngụy Nhiên nhún nhún vai, “Đánh giỡn thôi.”

“Đánh giỡn?!” La Nhất Hải đập tay cậu ta một cái, khiến Nhạc Ngụy Nhiên giật cả mình, “Hôm đó anh tìm cậu đến tận nửa đêm, nóng ruột gần chết, bây giờ cậu lại nói với anh là đánh giỡn?!”

Nhạc Ngụy Nhiên sờ sờ cánh tay, gương mặt không cảm xúc gì hiem hoi trở nên mất tự nhiên, không dám trả lời.

La Nhất Hải hỏi vì sao, Nhạc Ngụy Nhiên nói sợ anh đấy, đánh trầy cả mặt em ba của anh, sợ anh nổi giận.

La Nhất Hải há miệng nửa ngày không biết nói gì cho hay, cuối cùng bắt đắc dĩ thở dài, “Vừa không biết làm sao để nói chuyện với anh, lại vừa sợ anh, anh đã làm gì cậu à?”

Nhạc Ngụy Nhiên siết chặt tay mình lại, thấp giọng nói.

“Anh đã hàng phục tôi.”

28. Chương 28

La Nhất Hải tròn hai mắt, “Còn hàng phục, cậu là yêu quái vị Bồ Tát nào cười à?!”

Nói xong không nhịn được cười, cười đến vết mỡ chỗ bụng cũng đau, vừa ai dô ai da bùm vết mỡ vừa cười ngặt nghẽo.

Nhạc Ngụy Nhiên dời ánh mắt đi chỗ khác, cắn răng nghiêng lợi, “Bỏ đi, không nói nữa.”

La Nhất Hải vẫn cười, nói sao cậu lại tức giận vậy, điểm tức giận đúng kỳ quái. Nhạc Ngụy Nhiên trả lời, điểm cười của anh mới kỳ quái!

Buổi tối, La Nhất Hải nằm xuống rất lâu mà vẫn chưa ngủ được, cứ nhìn tay mình miết. Nhạc Ngụy Nhiên nắm quá chặt, bây giờ dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm. Anh khẽ khàng nắm tay lại, quay đầu nói với La Tam Giang đang lướt điện thoại, “Tam Giang à, kỳ thực Ngụy Nhiên rất thích em đó.”

La Tam Giang há miệng tròn mắt, “Hả?”

La Nhất Hải liền kể lại một bận những lời Nhạc Ngụy Nhiên nói, La Tam Giang hừ một tiếng, “Chuyện này anh cũng tin nữa à anh cả, nói không chừng thằng đó đang ra chính sách dụ dỗ gì đó, La Tiểu Hồ cũng nói là nó có mưu đồ, chỉ có anh ngốc!”

La Nhất Hải liền buồn bực, “Có thể có mưu đồ gì chứ, em nói thử xem?”

La Tam Giang nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra được nguyên do gì, vẫn là bảo anh đi hỏi thằng út. La Nhất Hải mờ mịt vô cùng, cảm thấy Nhạc Ngụy Nhiên có lúc thì mang cho người ta cảm giác và bầu không khí đều không đúng, nhưng trong nhận thức của anh, thì lại thật sự không thể nói rõ là có gì không đúng.

Ngày thứ năm nằm viện, ống dẫn lưu của La Nhất Hải được rút ra. Hồi phục tương đối, chuẩn bị ngày mai sẽ xuất viện.

Hôm nay lúc Nhạc Ngụy Nhiên đến thăm anh, đưa đến một vị khách ngoài dự đoán của mọi người – Nhạc Tuyển Hoa. Thân là chủ xí nghiệp nổi tiếng, Nhạc Tuyển Hoa ăn vận cũng không theo mốt hay lộng lẫy gì, chỉ bình thường phổ thông, nhưng có cùng một bộ mặt không ưa cười của Nhạc Ngụy Nhiên, trông vẫn cái khí thể sắc sảo như thời còn trẻ.

La Nhất Hải kinh ngạc gọi Dì Nhạc, sao dì lại đến vậy?

Nhạc Tuyển Hoa ấn La Nhất Hải đang tính ngồi dậy xuống, ngồi xuống chiếc ghế La Tiểu Hồ nhường ra, nói, “Đến thăm con. Lần trước gặp mặt vẫn là lúc ba con đi, nhaoáng cái lại mấy năm trôi qua rồi.”

Đối diện La Nhất Hải, nét mặt của Nhạc Tuyền Hoa cũng dịu đi một chút. Bà hỏi anh và mấy đứa trẻ nhà La gia tình hình dạo gần đây thế nào, thở dài một hơi, bà nói, “Thật là cực cho con. Nghe Di Nhạc lắm lời một câu, sau khi xuất viện con cứ ở chỗ Ngụy Nhiên đi, cũng nên đổi cho nó chăm sóc cho con.”

La Nhất Hải và La Tiểu Hồ mới há miệng, lời còn chưa thốt ra thì đã bị Nhạc Tuyền Hoa dùng ánh mắt chặn lại, “Di Nhạc biết các con muốn nói cái gì. Nhất Hải, con là người ở La gia mà đi mang ơn nhất, lúc đầu đưa Ngụy Nhiên cho con, con nuôi nó còn tốt hơn cả người làm mẹ này.”

Bà quay đầu nhìn Nhạc Ngụy Nhiên một cái, thần sắc vui mừng, tiếp tục nói, “Chuyện nhà của của La gia dì cũng biết, bốn anh chị em với một đứa trẻ các con chen nhau trong một căn nhà hai phòng ngủ, Tiểu Hồ Tam Giang đều không biết nấu ăn, Nhị Hà còn phải trông con – Hiện tại con là người bệnh, vạn sự phải lấy dưỡng bệnh làm ưu tiên, đừng có suy nghĩ chuyện làm phiền hay không phiền ai nữa.”

Tuy là thương lượng, nhưng giọng điệu của Nhạc Tuyền Hoa không cho cự tuyệt. Có khả năng bà cũng cảm thấy mình ra lệnh đã quen, nhất thời không sửa được, lại dịu tiếng, “Di Nhạc không biết chăm sóc người ta, con cứ để Ngụy Nhiên thay dì trả cái ơn này đi.”

Nhạc Tuyền Hoa ngồi một lát rồi đi, Nhạc Ngụy Nhiên tiễn bà đến thang máy, nghe bà nói, “Xưởng đường cũng tốt mà Nhất Hải cũng được, mẹ không biết con muốn làm gì, tự con quyết định đi.”

Nhạc Ngụy Nhiên, “Dạ.”

Khi thang máy tới, Nhạc Tuyền Hoa bước vào, ấn nút đi xuống, Nhạc Ngụy Nhiên nhớ ra gì đó, nói, “Tim và huyết áp của mẹ, nhớ phải uống thuốc. Đừng có quên hoài.”

Nhạc Tuyền Hoa nhìn cậu một cái, gật gù đầu, “Mẹ biết rồi, con chăm sóc bản thân và Nhất Hải tốt là được.”

Thang máy đóng cửa, Nhạc Ngụy Nhiên khẽ thở ra một hơi. Quay về hành lang phòng bệnh, La Tiểu Hồ đang khoanh tay đợi cậu ta, “Ngay cả mẹ mình cũng tìm đến để làm trợ thủ, anh được lắm Nhạc Ngụy Nhiên.”

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn nó một cái, mặc kệ, La Tiểu Hồ một phát kéo lấy cánh tay cậu ta, “Nói cho anh biết, anh trai của tôi không phải là –!”

Nhạc Ngụy Nhiên mặt không biến sắc, rút tay ra khỏi tay La Tiểu Hồ, nhìn chỗ cửa, “Nhất Hải.”

La Nhất Hải vịn cửa mặt nghi hoặc nhìn hai người họ, hỏi Nhạc Ngụy Nhiên vừa bước qua, “Hai người lại đánh nhau?” Nhạc Ngụy Nhiên cười một cái, “Đánh gì mà đánh, về thôi, đừng để bị lạnh.”

La Tiểu Hồ muốn nói vừa không thể nói hết, lúc này lại thêm một câu, “Ai cho anh gọi là Nhất Hải?!”

29. Chương 29

Lúc xuất viện, cả nhà La gia cùng đưa La Nhất Hải đến chỗ Nhạc Ngụy Nhiên, Nhạc Ngụy Nhiên lái một chiếc SUV thương vụ, đủ chỗ hết mọi người.

Lúc làm thủ tục, anh em nhà La gia còn không vui, mấy đứa em ruột đều ở đó, mà để anh cả ở nhà người ngoài, về tình về lý đều không thể nào nói nổi. La Nhất Hải cũng cảm thấy không cần vì mình mà giày vò Nhạc Ngụy Nhiên như thế, nhiều lần lầu bầu mình cần bản không cần phải được chăm sóc.

Tránh mặt anh cả, La Tiểu Hồ châm chọc Nhạc Ngụy Nhiên, “Tôi còn không biết Sếp Nhạc có thể hạ mình đi làm vú em đây, đến lúc đó không biết chừng ai chăm sóc ai nhỉ.”

Nhạc Ngụy Nhiên nhàn nhạt đáp một câu, “Cậu nói đúng. Lo cho một mình tôi, dù sao cũng tốt hơn là lo cho ba người lớn một đứa bé các người.”

La Tiểu Hồ tức đến không nói được gì.

An toàn về đến nhà, đợi mọi người đi rồi, La Nhất Hải hỏi Nhạc Ngụy Nhiên, “Có phải là cậu cố ý đưa Dì Nhạc đến khuyên anh không?”

Nhạc Ngụy Nhiên nói, “Tôi làm gì có bản lĩnh đủ lớn để thuyết phục mẹ mình đâu, là tự mẹ muốn để anh dưỡng bệnh cho tốt. Để anh ở chỗ họ, sợ anh lại nhịn không được mà đi lo mấy chuyện vợ va vớ vẩn của họ.” La Nhất Hải không tin lắm, nhíu mày nói tiếp, “Nhưng cậu còn có công ty phải lo, cũng không thể suốt ngày chỉ trông anh được.”

Nhạc Ngụy Nhiên đáp rằng, “Tôi thật sự là rất muốn suốt ngày chỉ trông anh đó.”

La Nhất Hải “Hả?” Nhạc Ngụy Nhiên lại nói, “Nhưng La gia nhà các anh không đồng ý, sợ tôi ngược đãi anh cả của bọn họ, đợi anh khỏe chút rồi sẽ đến rước anh đi.”

Nhớ lại ban nãy mấy đứa em soi mói nhà Nhạc Ngụy Nhiên từng ly từng tí như thể trình sát điều tra, La Nhất Hải ho khan một tiếng, có chút ngượng ngùng.

Nhạc Ngụy Nhiên khẽ cười một tiếng, nói, “Yên tâm đi, họ sẽ đến giúp anh, cũng không làm lỡ việc tôi đến công ty. Lúc anh rảnh rồi... có cần bắt đầu vẽ lại không?”

La Nhất Hải sững người, “Sao cậu biết ngày trước anh có vẽ?”

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn anh khó hiểu, “Lúc chuyển nhà là ai mang giá vẽ và quyển nháp phác họa đem vứt, nhưng lại lưu luyến không nỡ nhìn cả nửa tiếng đồng hồ?”

La Nhất Hải cười vô cùng xấu hổ, “Bị cậu nhìn thấy rồi à.”

Nhạc Ngụy Nhiên lên lầu, không biết lục lọi ở đâu cả nửa ngày trời, cầm lấy một túi đựng đi xuống, đưa cho La Nhất Hải, “Nói rõ trước, anh đã vứt cả rồi, thì không thể coi là vật về nguyên chủ được – Coi như là tôi tặng anh nhé.”

La Nhất Hải gỡ ra với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, lộ ra một quyển ký họa đề tên của mình. Là quyển mà anh đã dùng hơn nửa năm, trên bìa còn có dấu tay cáu bẩn.

Trời ạ! La Nhất Hải nhìn Nhạc Ngụy Nhiên với vẻ không thể tin nổi, nhiều lần vuốt ve trang giấy, vô cùng kinh ngạc.

“Tôi thấy anh luyến tiếc đến thế, ngộ nhỡ hối hận thì sao.” Nhạc Ngụy Nhiên thì lại rất thỏa mãn khi thấy phản ứng này của anh.

La Nhất Hải mở quyển sổ ra, bên trong là một sổ ký họa anh tiện tay vẽ khi mình vẫn còn rảnh rỗi. Anh lật từng trang một cho Nhạc Ngụy Nhiên xem, “Đây là Tiểu Hồ, nhưng lúc nó ngủ mới vẽ được, không thì cứ suốt ngày nhúc nhích; đây là Nhị Hà, đây là Tam Giang, đây là cậu” – La Nhất Hải nhìn Nhạc Ngụy Nhiên cười, “Cậu là người mẫu tốt nhất, một tư thế cả buổi cũng không cử động, cũng không nhìn anh, anh vẽ cậu cậu cũng không biết.”

Nhạc Ngụy Nhiên từ trong túi lấy hộp bút ra, đưa cho anh, “Sao anh biết là tôi không biết chứ.”

Chiều hôm sau, La Nhị Hà và La Tam Giang cùng đến. Nhạc Ngụy Nhiên nhìn thấy họ đến thì xuất phát đến công ty.

La Nhị Hà đem trái cây mang đến đi rửa sạch, gọt vỏ, còn lại thì bỏ vào tủ lạnh. La Nhất Hải nói sau này đừng mua nữa, Ngụy Nhiên có đặt ở chợ đồ tươi rồi, sáng nào cũng mang đến một thùng giữ nhiệt nhỏ, chẳng ăn được hết.

La Nhị Hà nói phòng của anh bị nổ không còn gì nữa, không được mấy bữa đã vào nằm viện làm phẫu thuật, lại sắp đổi mùa rồi, quần áo thay đổi có phải là không đủ không?

La Nhất Hải nói “Vết dao mổ còn chưa khỏi, mấy loại quần thông thường cũng không mặc được, Ngụy Nhiên đưa đồng quần cậu ta chưa mặc cho anh. Em xem, cái quần này điều chỉnh độ rộng bằng dây rút này, vừa khéo.” La Nhị Hà lật nhãn mác quần áo của anh cô xem, không nói gì.

La Tam Giang ôm cháu ngoại gái xem quyển ký họa của anh trai hỏi, “Anh à, đây là anh vẽ đó hả?” La Nhị Hà đến gần nhìn, “Ngày trước anh cả có học, em không nhớ rồi à?” Lại hỏi La Nhất Hải, “Anh, em nhớ anh vứt rồi mà, lại bắt đầu vẽ à?”

La Nhất Hải nói, “Không phải, là Ngụy Nhiên nhặt về cho anh, giữ từ đó đến nay. Tay anh cứng hết rồi,

có hơi không dám đụng.”

La Nhị Hà ở trước mặt La Nhất Hải không nói gì, buổi tối về nhà nói thầm với La Tiểu Hồ, “Lúc ở La gia, không hề nhìn ra là Nhạc Ngụy Nhiên lại để ý anh cả như vậy. Em nói thử, vóc dáng hai người họ chênh nhau nhiều thế, chiếc quần kia làm sao có thể là quần Nhạc Ngụy Nhiên chưa mặc được? Đó chính là cố ý mua cho anh, cũng chỉ có anh cả dễ gạt. Coi như không nhắc chuyện ăn mặc, nhưng cậu ta thật quyền ký họa của anh về, giữ cả mười năm trời – Để ý như thế có hơi kinh người phải không?”

“Ngày trước em với cậu ta thân nhau như vậy, không phát hiện ra chút nào sao?”

La Tiểu Hồ hàm hừ nói, “Em phát hiện thì có tác dụng gì, phải là anh cả phát hiện chứ!”

La Nhị Hà nghe ra vấn đề, truy hỏi, “Vậy em đã phát hiện ra chuyện gì?”

La Tiểu Hồ trợn trắng mắt, “Em phát hiện cái gì? Em phát hiện hần có mưu đồ khác, muốn khiến cho anh cả cảm thấy cả thế gian chỉ có mỗi hần sẵn sóc nhất! Chúng ta đều là một đám bỏ đi!”

La Nhị Hà ngẩn người một hồi, vỗ đầu em út, “Thật là, chẳng trách người ta nói, em đã lớn thế này rồi còn nổi cáu như đứa con nít vậy.”

Chị hai vừa cười vừa bỏ qua chuyện này, chỉ lưu lại mình La Tiểu Hồ bực bội trong lòng.

30. Chương 30

Mấy hôm nay nhiệt độ tuy thấp, nhưng trời cao mây nhạt, tiết trời rất đẹp. Buổi chiều Nhạc Ngụy Nhiên không qua công ty, sẽ cùng La Nhất Hải ở dưới lầu tản bộ.

Vết mổ của La Nhất Hải ở bên hông, nên khi đi bộ hệ thần kinh sẽ đưa lệnh, bắp đùi và thắt lưng sẽ đau nhói, tạm thời chưa thể đi nhanh hay có động tác gì mạnh được, nhưng để tránh cho sau này vết mổ lành lại gây bất tiện trong sinh hoạt, nên cần phải đứng lúc rèn luyện thân thể.

Tiểu khu chỗ căn hộ của Nhạc Ngụy Nhiên xanh hóa khá tốt, quanh lối đi bộ đều là hoa cỏ cây cối. La Nhất Hải có khi còn cầm máy ảnh chụp hình, mang về vẽ theo.

Nhạc Ngụy Nhiên cầm một tay của anh, để anh đi chậm chậm. La Nhất Hải hỏi, “Ngụy Nhiên, có phải bệnh lý sắp có rồi không?”

Đã mười ngày sau phẫu thuật rồi.

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn anh, “Ừm, chậm nhất là 15 ngày làm việc, sẽ gọi điện thông báo.”

La Nhất Hải nhéo nhéo tay cậu ta, nói, “Cậu đừng có gạt anh, đã thế này rồi, tình huống gì anh cũng có thể tiếp nhận.”

Nhạc Ngụy Nhiên dừng lại, “Tôi biết, không có gạt anh đâu. Nhưng tôi mong anh đồng ý với tôi, cuộc sống sau này ưu tiên lo nghĩ cho bản thân mình. Đối với các em của anh mà nói, họ cũng mong anh ích kỷ hơn một chút.”

La Nhất Hải cười, “Anh còn không ích kỷ à? Cậu xem anh bây giờ suốt ngày sinh hoạt thế nào, ngoại trừ ăn là ngủ, trong đầu chẳng suy nghĩ gì nữa.”

Nhạc Ngụy Nhiên tiếp tục bước đi, lại nghe anh nói, “Cậu và Di Nhạc không sống chung với nhau sao?”

Nhạc Ngụy Nhiên nói, “Không có, từ sau khi chuyển khỏi La gia thì tôi dọn vào ký túc xá. Sau khi đi làm thì ở trong ký túc xá công ty, sau này thì mua nhà.”

La Nhất Hải tuy hỏi, “Bạn gái thì sao? Không có bạn gái á?”

Nhạc Ngụy Nhiên trầm mặc một hồi, “Không có. Anh hỏi chuyện này làm gì?”

La Nhất Hải thở dài, nói, “Cậu cứ một mình mãi, hồi nhỏ đã vậy bây giờ cũng vậy, có bệnh đau gì cũng chẳng ai lo, nghĩ thôi đã đau lòng.”

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn anh một cái, “Anh đau lòng vậy anh đến đi.”

La Nhất Hải lại nhéo tay cậu ta một cái, “Làm sao giống nhau được? Hơn nữa, đợi anh khỏi hẳn rồi thì cậu sẽ thấy anh phiền thôi. Lúc La gia đông người, ngày nào anh cũng phiền đến chết, nhưng sau khi mấy đứa từng đứa một rời đi, không ai nói chuyện thì anh lại cô đơn lắm. La Tiểu Hồ cứ nói suốt là bây giờ anh chỉ túm được mỗi nó để đông dài, quần cái này quần cái kia, nghe mà tai nó ong cả lên.”

La Nhất Hải con người này không ở không được, khoảng thời gian ở nhà Nhạc Ngụy Nhiên, hành động tuy chậm, nhưng chuyện gì làm được anh làm hết, chuyện lo được đều vợ lấy để lo.

Tủ áo sắp xếp xong, lần sau mà thấy thứ gì bị vo một cục vút vào bên trong, thì anh sẽ nhặt ra xếp lại ngay ngắn ngay trước mặt; ban đêm thức dậy thấy đèn trên lầu còn sáng, anh sẽ chậm chậm bò lên lầu bảo cậu đi ngủ; ra ngoài bảo cậu mặc dày chút chưa chắc là do thời tiết lạnh, mà là La Nhất Hải cảm thấy rằng cậu lạnh.

Nhạc Ngụy Nhiên không nhịn được cười, “Tôi không phiền, anh quần thể nào tôi cũng không phiền.”

La Nhất Hải nhìn khuôn mặt anh tuấn mang nụ cười nhàn nhạt của cậu, chợt nghĩ tới: Lúc ở La gia bất luận mình làm nhải nhiều thế nào, ba đứa kia thì cứ bịt lỗ tai lại nói “Ôi trời anh ơi, anh bớt nói vài câu đi”, còn Nhạc Ngụy Nhiên thì nhiều lắm cũng chỉ có một câu “Biết rồi” hay là “Ờ”, sau đó thì im lặng mà nghe.

Quả thực từ trước đến nay chưa từng chê anh phiền phức.

Sáng ngày hôm nay Nhạc Ngụy Nhiên có buổi họp, ăn xong bữa sáng cùng La Nhất Hải liền mặc áo khoác muốn đi. Vừa túm lấy chìa khóa xe, cậu liền nghe La Nhất Hải hét hồn hỏi rằng, “Cậu cứ thế đi họp à?”

Nhạc Ngụy Nhiên dậy xong vội vàng tắm một cái, đầu tóc sậy xong liền gạt gạt mấy cái, đỉnh đầu vẫn còn rất bù xù.

La Nhất Hải túm lấy cậu, hai tay lấy chút keo vuốt tóc, trét lên lòng bàn tay, đứng đối diện với cậu ta, “Một phó giám đốc trẻ trung có triển vọng như thế, đừng để lãng phí tương mạo này chứ. Cậu xem La Tam Giang kia, từ sơ trung đã lên trộm mút vuốt tóc của chị hai nó; Tiểu Hồ bây giờ mà không làm tóc, thay mấy bộ quần áo thì cũng không ra ngoài đâu.”

Nói xong hai tay luồn vào tóc Nhạc Ngụy Nhiên, cẩn thận vuốt ra cái tạo hình. Anh vừa loay hoay vừa tự lẩm nhẩm, nhìn trái ngó phải một chút, lát thì bảo cậu cúi đầu, lát thì bảo cậu xoay người.

Hai tay anh dính đầy keo vuốt tóc, khoác lên vai Nhạc Ngụy Nhiên, bảo cậu quay đầu soi gương, “Cũng được chứ? Tuy không chuyên nghiệp bằng thầy Tony, nhưng mà cậu được cái ưa nhìn – Bảo cậu soi gương, cậu nhìn anh làm cái gì?”

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn anh chằm chằm, “Bởi vì hiện tại trong mắt anh có tôi.”

Nhạc Ngụy Nhiên đi ra khỏi cửa, La Nhất Hải ngẩn ngơ nhìn gương một hồi, lấy tay sờ sờ mặt mình, sờ đến mặt mình bóng nhẫy. Không biết là thanh niên bây giờ đều thế, hay chỉ có Nhạc Ngụy Nhiên là như thế, phóng điện không phân nam nữ?

31. Chương 31

La Tiểu Hồ mỗi lần đến nhà Nhạc Ngụy Nhiên luôn bày ra cái mặt cực thối.

Nhân lúc Nhạc Ngụy Nhiên không có nhà, La Nhất Hải hỏi nó rốt cục là thế nào, vốn dĩ hai người rất tốt, tại sao từ khi gặp lại lại không đội trời chung. La Tiểu Hồ nhướn mày với anh nói, “Hắn giành anh của em đi! Chẳng ngày nào là em được thấy anh!”

La Nhất Hải rất ấm lòng, lập tức không giận nữa, sờ sờ đầu thẳng út, “Nói vậy, anh của em còn để người ta giành đi à. Em suốt ngày ban ngày thì gửi tin nhắn, tối thì gọi video, ngay cả bữa sáng em ăn cái gì anh cũng biết, thế mà còn bảo chẳng ngày nào được thấy à?”

La Tiểu Hồ nói giờ anh không còn là anh cả của một mình em nữa, bây giờ suốt ngày cứ “Nguy Nhiên Nguy Nhiên”, em không thích nghe!

La Nhất Hải cười ha hả, “Anh vốn cũng không phải là anh cả của mỗi mình em mà, em bỏ chị hai với anh ba của em đi đâu rồi?”

La Tiểu Hồ hừ một tiếng, “Anh không hiểu, không phải ý đó.” La Nhất Hải liền xem nó từ nhỏ đã quá thân thiết với mình, nhất thời không quen, nên làm rộn.

Đến nay La Nhị Hà đã xa nhà nửa tháng, La Nhất Hải hỏi cô về nhà, cô lại không nhanh không chậm, “Không vội, đợi anh khỏe rồi nói sau.” La Nhất Hải nói bây giờ anh sinh hoạt bình thường đều không vấn đề gì, em không thể nào bỏ nhà không lo được, bên này nhiều người vây quanh anh cũng vô dụng.

La Nhị Hà nạt anh, “Anh, anh đừng có nói người khác nữa, bản thân anh còn chưa lập gia đình kia.”

La Nhất Hải không ngờ có một ngày lại bị em gái giục kết hôn, anh chờ người một hồi, rồi nói, “Chưa suy nghĩ chuyện này...”

La Nhị Hà nói, “Tam Giang thay hai ba người bạn gái rồi, còn Tiểu Hồ _____ Con gái theo nó nhiều như gì. Còn anh thì sao, chỉ từng quen một đối tượng, còn là vì vấp phải chuyện này chuyện nọ trong nhà chúng ta mà cuối cùng chia tay, nếu không thì bây giờ anh không kết hôn từ sớm rồi sao?”

“Lần bệnh này, với tụi em là một bài học, đối với anh cũng là vậy _____ Anh cả, sau này anh đừng chỉ suy nghĩ đến mỗi tụi em nữa, bên cạnh anh cũng phải nên có một người đi chứ.”

La Nhất Hải cười, “Sao, mấy đứa không phải người à?”

La Nhị Hà “chặc” một tiếng, cảm thấy anh trai cô đang giả vờ nghe không hiểu, “Giống nhau à? Em không phải là hối anh kết hôn sinh con, em là cảm thấy anh vốn là nên tự do tự tại muốn yêu đương thì yêu đương, muốn học nghệ thuật thì cứ học, kết quả đều bị tụi em làm lỡ nhỡ...”

La Nhất Hải nghiêm mặt nói, “Nói một lần được rồi, còn nhắc miết, nói thế nữa anh giận thật đấy. Hơn nữa, dựa vào cái gì mà bệnh mới nhớ đến việc phải tìm người chăm cho, đó không phải là yêu đương, đó là tìm y tá.”

La Nhị Hà nói em mặc kệ anh tìm cái gì, dù sao sau này anh phải khiến mình vui vẻ, phải sống vì bản thân.

Buổi tối Nhạc Nguy Nhiên trở về, phát hiện La Nhất Hải đã xắn tay áo làm cơm, cậu ta lại không vui một chấp, nói anh không nghe lời, rửa xong tay liền giành lấy rau, dao trong tay anh.

Sườn dê hầm, món Nhạc Nguy Nhiên thích, nồi đã sôi ừng ực hồi lâu, hương thơm bốc lên ngào ngạt.

La Nhất Hải đứng bên cạnh oán trách cậu ta, nói cậu ta mắng mấy em mình một trận trút giận, bây giờ anh bị giục kết hôn đến đít rồi. Nhạc Ngụy Nhiên nói thế thì sao, tôi chịu trách nhiệm tìm cho anh một người nhé? Anh thấy tôi được không? La Nhất Hải nói xì xì xì, quấy cái gì thế hả.

Nhạc Ngụy Nhiên cười cười không nói gì, nghe La Nhất Hải thở dài nói, “Nói là bảo anh sống cho bản thân, nhưng mà đột nhiên cũng chẳng biết bản thân anh muốn làm cái gì.”

Toàn bộ nửa đời trước của anh, tuy nói không phải chưa từng oán trách bị gia đình vướng chân, nhưng anh cũng rất rõ, chính anh không có được cái thiên phú kinh người có thể trở thành nghệ thuật gia được, mà cho đến nay cũng không có ước mơ gì to lớn.

Rời khỏi những đứa em cần được chăm sóc, La Nhất Hải lại không tìm ra được giá trị của bản thân.

“Giá trị? Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ đến, có khả năng bản thân sự tồn tại của anh, đối với vài người nào đó mà nói, đã là báu vật vô giá rồi.” Nhạc Ngụy Nhiên nói.

La Nhất Hải nghe đến ngây người, sau đó thì lắc đầu thở dài, “Câu lợm câu đó từ quyển tiểu thuyết nào thế hả? Nói cũng có lớp có lang quá.”

Nhạc Ngụy Nhiên ung dung nói, “Người đau lòng đều là tiểu thuyết gia.”

Nói xong bỏ bì đậu phụ đã cắt vào trong nồi, lau tay, rồi lấy tạp dề trên cổ La Nhất Hải xuống, “Nếu như cảm thấy nhàn rồi đến bậc bội, chi bằng về xưởng đường đi làm lại? Đám công nhân viên già kia vẫn là muốn nhìn thấy anh mới yên tâm được, tôi vốn tính nói từ sớm rồi, kết quả gặp chuyện anh phẫu thuật. Còn như về chuyện muốn làm, từ từ tìm, có gì mà phải gấp.”

Đề nghị này nói trúng bụng dạ La Nhất Hải.

Có thể tự tay khiến cho xưởng đường La gia đi vào quỹ đạo, quả thực trước mắt cũng là tâm nguyện lớn nhất của anh, chỉ là ngày trước anh cảm thấy Nhạc Ngụy Nhiên coi thường anh, không muốn để anh quay về, nên trước nay cũng chưa từng nhắc đến – Anh ngẩng đầu nhìn Nhạc Ngụy Nhiên, nói, “Ngụy Nhiên, sao cậu tốt thế.”

Lời cảm thán của La Nhất Hải xuất phát từ đáy lòng, đuôi mắt hơi cụp xuống khi cười lên có một vết nhăn mờ mờ, Nhạc Ngụy Nhiên nhìn một hồi, quần tạp dề lên, quay lưng lại giở nắp nồi lên, nói, “Lúc đi làm phải gọi là Sếp Nhạc.”

La Nhất Hải đưa tay giúp cậu ta cột tạp dề lại, “Biết rồi, Sếp Nhạc Một Chén của chúng ta.”

Nhạc Ngụy Nhiên hừ một tiếng, “Cũng may anh không gọi là Sếp Chén.”

La Nhất Hải ở sau lưng lại bị chọt trúng điểm cười kỳ quái, cười ha ha ha ha đến vết mỗ đau thắt.

Sáng hôm sau mặt trời thật đẹp, La Nhất Hải xếp gọn những quần áo đã thu vào, đem cất vào tủ áo của Nhạc Nguy Nhiên. Nhìn thấy ngăn tủ cất đồ kia, anh kèm không được mà lại mở ra nhìn, lật từng món một, ngay cả sổ ghi chép cũng chưa bóc màng co, chỉ có một miếng tẩy là đã dùng qua. Anh cầm lên, phát hiện lớp giấy bên ngoài đã rơi mất, bên trong có viết mấy chữ: Thích cậu – cái tên ở mặt sau đã bị xóa mất, nhưng vẫn nhìn rõ được một chữ La.

La Nhất Hải kinh sợ trong lòng. La? Ai trong La gia?

Đang mê hoặc, dưới lầu chợt vang lên tiếng Nhạc Nguy Nhiên, “Nhất Hải, Nhất Hải!”

La Nhất Hải cuống quýt nhét cục tẩy vào trong, đáp một tiếng, “Anh ở trên lầu.” Nhạc Nguy Nhiên rầm rầm chạy lên, ôm lấy anh xoay mấy vòng, giọng kích động khó mà kiềm nén, “Lành tính, Nhất Hải, là lành tính!”

32. Chương 32

La Nhất Hải nhất thời không hiểu, Nhạc Nguy Nhiên lấy từ trong túi in tên bệnh viện ra một xấp bệnh án, lấy tờ chẩn đoán bệnh lý ở trên cùng nhất đưa cho anh, chỉ vào hàng chữ tiếng Anh của tên khối u, nói, “Khối u này là lành tính, anh không mắc bệnh ung thư!”

La Nhất Hải nhìn nửa ngày, bụng miệng muốn cười như lại sợ nhầm lẫn, “Nhưng mà, cũng không có viết hai chữ lành tính mà?”

Nhạc Nguy Nhiên nâng mặt anh, “Anh ngốc à, anh tra thử xem là biết chứ gì. Thôi thôi đừng đừng tra nữa, chúng ta đến bệnh viện tìm bác sĩ!”

Hai người lập tức lái xe đến bệnh viện, lấy được một số khám bệnh bình thường, vị bác sĩ trẻ tuổi xem một chút rồi nói, “Đây quả thực là u lành tính, chỉ là hình chụp trước khi phẫu thuật khó phân biệt với u ác tính, hơn nữa cái này lớn bé cũng phải cắt bỏ. Số anh thật may, tỷ lệ này khá thấp.”

La Nhất Hải nghe được hai chữ “lành tính” đã bắt đầu gật đầu, nói cảm ơn, nói đi nói lại mấy chục lần.

Ra khỏi phòng khám, La Nhất Hải gọi điện thoại cho từng đứa em một. La Nhị Hà khóc ngay trong điện thoại, khóc xong rồi cười, lặp đi lặp lại mấy lần. La Tam Giang la, “Em nói mà, anh làm sao có thể mắc bệnh ung thư được!” La Tiểu Hồ thì ở bên kia đầu dây vui đến nhảy cẫng lên.

Buổi tối anh em nhà La gia tụ tập lại cùng nhau ăn cơm, khỏi cần nói cũng biết vui vẻ cỡ nào. La Nhị Hà và La Tam Giang đều yên tâm mua vé xe trở về, La Tiểu Hồ cũng yên tâm học hành và lập nghiệp. La Nhất Hải rất vui mừng, còn muốn uống chút rượu, nhưng bị Nhạc Nguy Nhiên ngăn lại, nói lành tính cũng

không được uống bây giờ.

La Nhất Hải khẳng khẳng bữa nay phải do anh trả tiền, mọi người cũng không giành với anh, ăn xong La Tiểu Hồ cầm bóp của anh đi thanh toán. Kết quả Nhạc Ngụy Nhiên lại đi trước một bước, La Tiểu Hồ dường như cũng nhìn cậu ta thuận mắt hơn một chút, hai người ở quầy tiếp tân còn rì rầm cả nửa ngày, lúc quay lại cũng không thấy khó chịu gì.

Sau niềm vui khổng lồ mà chẩn đoán lành tính mang tới, La Nhất Hải lúc này lại nhớ đến chuyện “La nào đó”.

Lúc đó, trước nhất là anh nghĩ đến La Nhị Hà, nhưng cũng lập tức bị trực giác của mình phủ định.

Gặp lại sau sáu năm, câu hỏi đầu tiên của Nhạc Ngụy Nhiên là về La Tiểu Hồ mà. Đừng nói sáu năm sau, dù là sáu năm trước, lúc ở La gia, người thân thiết nhất với Nhạc Ngụy Nhiên cũng là La Tiểu Hồ.

Nhạc Ngụy Nhiên – Thích đồng giới, thích Tiểu Hồ?!

La Nhất Hải chợt phát hiện, trước kia giữa hai người có những điều khiến anh nghi hoặc và mập mờ, trong nháy mắt đều có lời giải thích hợp lý.

Tại sao Nhạc Ngụy Nhiên bị bệnh, La Tiểu Hồ lại vội đến;

Tại sao La Tiểu Hồ đánh Nhạc Ngụy Nhiên, bảo cậu ta “Thiếu tôi” gì đó;

Tại sao La Tiểu Hồ nói Nhạc Ngụy Nhiên có âm mưu;

Tại sao Nhạc Ngụy Nhiên giữ lại những đồ vật ở La gia;

Tại sao lúc ở La gia cậu ta lại lên giúp mình làm việc;

Thậm chí là tại sao Nhạc Ngụy Nhiên đột nhiên lại quan tâm mình đến vậy?

La Nhất Hải rồi như tơ vò.

Không biết phải đối diện với Nhạc Ngụy Nhiên thế nào – Đối với La Nhất Hải mà nói, cậu ta thích người cùng giới thật sự là cú sốc, anh chưa hề tiếp xúc những người như thế, La Nhất Hải trước sau không hề có bất kỳ hiểu biết gì về quần thể này.

Anh chỉ biết con đường này không dễ đi.

Nhưng Nhạc Nguy Nhiên vẫn là một người tốt, tuy khó tính nhưng rất đáng tin cậy, sẵn sóc lại một lòng, lẳng lặng thích Tiểu Hồ nhiều năm như thế, có thể được cậu ta thích hẳn là một chuyện –

Nhiều năm như thế? La Nhất Hải dường như nghĩ đến chuyện gì không đúng lắm.

Ăn xong cơm về nhà, Nhạc Nguy Nhiên dừng xe lại, La Nhất Hải lại chậm chạp không xuống xe, nói, “Nguy Nhiên, có một chuyện... anh, anh cứ hỏi thẳng nhé?”

Trên mặt Nhạc Nguy Nhiên trước sau vẫn mang ý cười, ừm một tiếng, “Chuyện gì vậy? Anh cứ hỏi đi.”

“Cậu, cậu có phải là thích đàn ông không.” La Nhất Hải nắm tay lại, không biết tại sao mình lại căng thẳng như thế.

Động tác gỡ dây an toàn của Nhạc Nguy Nhiên khựng lại một chút, sau đó tiếp tục, nhưng trước sau vẫn im lặng.

Mà loại im lặng này chính là đáp án.

La Nhất Hải hít sâu một hơi, “Thích đàn ông, cũng, cũng không có gì. Nhưng cậu thích Tiểu Hồ – Tiểu Hồ vẫn còn nhỏ lắm!”

Nhạc Nguy Nhiên đã có phản ứng, “Hả?”

La Nhất Hải có hơi nóng nảy, nói, “Anh không phải là nói hiện tại – À, bây giờ nó cũng chưa bao lớn, tuy là đã thành niên rồi. Nhưng mà, nhưng mà lúc cậu rời khỏi La gia, Tiểu Hồ mới có 15 thôi mà! Chuyện... chuyện này không đúng đâu! Tiểu Hồ lúc đó, còn chưa hiểu cái gì hết đâu!”

Nhạc Nguy Nhiên đột nhiên bật cười, hai tay vỗ vô lẳng bộp bộp, một hồi gật đầu một hồi thì lắc đầu, rõ ràng trông rất tức giận, nhưng mặt thì cứ cười miết, cũng không biết là cười cái gì.

La Nhất Hải nói anh nhìn thấy cục tẩy kia của cậu rồi, lúc đó cậu cũng chưa bao lớn mà –

Nhạc Nguy Nhiên chột la lên một tiếng, “La Nhất Hải! Anh có phải bị ngốc không!!!”

La Nhất Hải sợ giật cả mình, thấy mắt Nhạc Nguy Nhiên đã đỏ cả lên.

Nhạc Nguy Nhiên mở cửa xuống xe, ở ngoài xe bước qua bước lại, lau mặt, hít thở sâu, để cho mình bình tĩnh. Sau khi bình tĩnh thì trở vào xe, nói, “Thế gian này sao còn có một người đầu óc chậm chạp như anh chứ?! Đầu anh là khúc gỗ đấy à?! Tôi còn bảo mình cứ từ từ thôi – Bây giờ anh đã biết rồi, từ từ cái con khi! Thế giới có hủy diệt rồi tiến hóa lại một vòng thì đầu óc của anh cũng không tiến hóa!!!”

“Tôi mà không viết rõ ràng lên đầu mình chắc anh cũng nhìn không hiểu!!!”

Nhạc Ngụy Nhiên gào xong một lượt, lại ra ngoài hít thở sâu, bình tĩnh, trở vào trong xe nhìn anh chăm chăm, ngoài cười nhưng trong không cười.

La Nhất Hải co rúc người không dám cử động, cũng không dám nói chuyện, mặc dù không hiểu lắm, nhưng ít nhất cũng biết rằng mình đã nhầm lẫn điều mấu chốt gì đó.

Nhạc Ngụy Nhiên gật gật đầu, nói, “Đúng, tôi thích đàn ông. Mặc dù La Tiểu Hồ còn nhỏ, vậy anh không nhỏ nữa chứ?”

Đến phiên La Nhất Hải, “Hả?”

Chưa hả xong, liền bị Nhạc Ngụy Nhiên ôm lấy mặt tiến gần hôn vào môi, âm cuối bị đối phương nuốt vào trong miệng.

33. Chương 33

Nhạc Ngụy Nhiên biết rõ mình không thích con gái, là vào khoảng 14 tuổi.

Đối với bản thân mình lúc đó, khi biết được điều này, trong lòng cậu không hề có quá nhiều sóng trào. Bất kể là yêu đương hay cuộc sống, Nhạc Ngụy Nhiên đều không có mục tiêu rõ ràng, cũng không quá để tâm.

Đến trường, học bài, về nhà, ăn cơm, đi ngủ, rồi lại đến trường, ngày tháng cứ thế mà trôi qua từng ngày một. Chuyện duy nhất mà cậu ta giữ vững, đó chính là không coi mình như người nhà La gia, hoặc là nói, không coi bất cứ ai thành người nhà mà mình có thể dựa dẫm vào.

Mình à, chỉ cần dựa vào bản thân cũng có thể sống rất tốt – Nhạc Ngụy Nhiên nghĩ như thế. Cao ngạo, quật cường và tâm lý nổi loạn toan tính không dựa vào bất kỳ ai mà sống một mình trên đời, tập hợp thành cái tự tôn kỳ quái cao như núi trong thời niên thiếu của cậu.

Cậu không biết mình sẽ thích một người như thế nào, nhưng khẳng định sẽ không phải, cũng không nên là La Nhất Hải.

Mười hai tuổi gặp gỡ La Nhất Hải, 13 tuổi chính thức vào nhà La gia, ấn tượng duy nhất của Nhạc Ngụy Nhiên đối với La Nhất Hải là nói quá nhiều.

La gia thật sự quá mức ồn ào, giọng của mấy đứa con không ngừng không nghỉ, lát thì có đứa hét “Anh cả”, lý do để hét thì vô cùng kỳ quặc –

“Áo thun của em mất đâu rồi!”

“Có thể dùng ăn cà chua nữa được không, em ghét cà chua.”

“Đi chơi với bạn học, anh cả cho thêm tiền đi.”

“Anh cả, La Tiểu Hồ dính trong toilet không chịu ra! Em muốn đi ị!”

La Nhất Hải giống như một siêu nhân, chỗ nào gọi là tới chỗ đó, trả lời hết đứa này đến đứa kia, Nhạc Ngụy Nhiên cảm thấy mệt thay cho anh.

Nói thật, Nhạc Ngụy Nhiên quả thực thấy mấy đứa trẻ nhà La gia phiền muốn chết, chuyện gì mà không thể tự đi làm hay sao?

Lúc cậu bảy tuổi đã có thể tự giặt quần áo ga giường, có thể trung mì gói luộc trứng gà, tự chà giày chà cặp xách, đi siêu thị mua sắm.

Thậm chí tiêu chảy cũng biết ra tiệm thuốc mua thuốc tiêu chảy cho trẻ em.

Cậu xem thường bọn họ, cảm thấy La Nhất Hải người anh này đã chiều quen, khiến họ thành một đám bỏ đi.

Nhưng cậu lại đồ kỵ, mà nguyên do đồ kỵ, là thèm muốn.

La Tam Giang cùng tuổi với cậu, còn lớn hơn hai tháng, tan học đi chơi về trễ có người lo lắng có người đi tìm, về nhà có người chuẩn bị cơm ăn, đổi mùa có người chuẩn bị quần áo cho, đi thi có người bắt ôn tập, đánh nhau bị thương có người bôi thuốc.

Dựa vào cái gì chứ.

Cậu chẳng qua chỉ là hơn tôi một người anh trai thôi. Mẹ tôi cũng rất thương tôi, tuy bà không thường ở nhà, nhưng tiền tiêu vặt của tôi nhiều hơn cả, tôi xem tivi khuya thế nào cũng chẳng ai quản, mỗi lần bà trở về còn mua quà cho tôi, thường hay gọi điện thoại cho tôi.

Mình không quan tâm, không quan tâm, không quan tâm.

Nhạc Ngụy Nhiên nói với mình như vậy.

Ngày thứ hai vào ỏ, lúc về nhà, phát hiện quần áo mình thay ra đã được La Nhất Hải đem đi giặt, còn giặt

sạch sẽ vết bẩn mà cậu không giặt sạch được.

Nhạc Ngụy Nhiên 13 tuổi, bởi vì thấy thẹn mà lên cơn giận dữ.

Cái lý tưởng “dựa vào bản thân cũng có thể sống rất tốt” dường như bởi chút chuyện cón con này mà bị báng bổ, cho nên cậu đã quyết hứa với mình rằng sẽ tuyệt đối không gọi La Nhất Hải một tiếng “anh trai”.

Tuyệt đối không biến mình trở thành một phần tử vô dụng trong La gia.

Cậu dùng tất cả mọi phương cách để phản kháng và tránh né sự quan tâm và chăm sóc của La Nhất Hải, chỉ hơi cho La Tiểu Hồ chút mặt mũi – La Tiểu Hồ một khi bị cậu từ chối sẽ không chút khách khí mà oa oa khóc lớn, giống như là bị cậu ăn hiếp, giây tiếp theo sẽ chạy đi tìm La Nhất Hải cáo trạng.

Tiếng xấu kiểu này Nhạc Ngụy Nhiên chắc chắn không chịu mang, bèn không thể tránh khỏi là đi thỏa hiệp. Tháng ngày dài rồi, trước khi đi ngủ cậu luôn tự xỉ vả mình, hôm nay lại bị thảm thấu cái chính sách dụ dỗ của anh cả La gia!

Đánh nhau với La Tam Giang dường như đã trở thành thủ đoạn quan trọng để giữ vững việc bản thân không bị La gia “ăn mòn và đồng hóa”.

Sau khi chuyển trường, Nhạc Ngụy Nhiên không cùng một lớp với La Tam Giang nữa, lúc đó La Tam Giang khá là nổi loạn, đánh nhau cúp học như cơm bữa, thường hay bị điểm danh phê bình trong tiết thể dục sáng, La Nhất Hải không biết đã bị thầy cô gọi đến bao nhiêu lần.

Nhạc Ngụy Nhiên tuy tránh né La Nhất Hải, nhưng sâu trong nội tâm thường hay cảm thấy bất công thay cho anh, đứa em nào cũng bận tâm thì không nói, mà La Tam Giang lại là đứa cần phải đặc biệt nhọc lòng.

Hôm đó Nhạc Ngụy Nhiên vốn không muốn quan tâm cậu ta, nhưng thấy La Tam Giang theo một đám lưu manh lên ra ngoài trường, nhin không được mà lẩm mồm một câu, “Cậu mà lại bị ghi tội đánh nhau nữa, sẽ bị đuổi học đấy.”

La Tam Giang con người này thật sự đơn giản, cộng thêm hai người vốn không hợp nhau, cho cậu ta một ánh mắt khiêu khích nữa là lập tức dính bẫy. Thế nhưng đánh nhau với Nhạc Ngụy Nhiên thì La Tam Giang chưa từng thắng. Đánh đến mặt mày trắng trợn không nói, trán bị rách một đường, cả nửa bên mặt đều là máu.

La Tam Giang đánh đến nóng ruột, cũng không cảm thấy đau, bị thầy giáo chạy đến ngăn hai người ra, đưa đến phòng y tế trường, rồi thông báo cho La Nhất Hải.

Nhưng Nhạc Ngụy Nhiên nhân lúc mọi người không chú ý, chạy mất tiêu.

Cậu chột dạ, cậu sợ.

Nhìn thấy La Tam Giang bị thương thành như thế, cậu chột cảm thấy mình không thể về La gia nữa.

La Tam Giang có gì sai chứ?

La Nhất Hải có gì sai chứ?

La gia chẳng ai tổn hại cậu, là cậu vẫn luôn khó để La gia.

Dứt khoát cứ thế mà đi thôi, trước khi bị đuổi khỏi La gia thì mình đi thôi. Dù sao mẹ cũng có chú La, không ai quan tâm mình cả. Vừa nghĩ như thế vừa thất thểu đi không mục đích, trời sập tối, lạnh, bụng đói, té xuống dưới cống chân bị cửa rách, toàn thân đau đớn, bò cũng bò không lên nổi.

Nhạc Ngụy Nhiên không sợ, cậu chỉ là mờ mịt, sau đó thì khó chịu.

Có lẽ cậu chết ở nơi này cũng chẳng ai biết, lâu sau này, cảnh sát sẽ cầm di ảnh của cậu đi hỏi, “Đây là con cái nhà ai?” Có lẽ sẽ có người nói, “Đây là con cái nhà La gia,” sau đó thì có người trả lời rằng, “Không phải đâu, cậu ta họ Nhạc, cậu ta tên là –“

Nhạc Ngụy Nhiên!

Cậu nghe thấy có người gọi, từ xa đến gần, Nhạc Ngụy Nhiên, nghe thấy thì trả lời, Ngụy Nhiên!

Là La Nhất Hải.

34. Chương 34

Nhạc Ngụy Nhiên nhớ lúc đó mình không hề trả lời, nhưng La Nhất Hải nói có, nói tiếng nói của cậu rất nhỏ, suýt chút thì không nghe thấy.

Ánh đèn pin cầm tay soi sáng mặt cậu, La Nhất Hải nhảy xuống, rất tức giận, rất nóng ruột, rống bừa một hồi bên tai cậu, ba chân bốn cẳng rồi hai người cùng trèo lên. La Nhất Hải ôm cậu ta chạy cả đường, ra đến đường lớn bắt taxi.

Nhạc Ngụy Nhiên ôm lấy cổ La Nhất Hải, nghe tiếng anh hít thở dồn dập đến vỡ giọng, ngửi thấy mùi mồ hôi trên tóc anh, cảm nhận được sự xóc nảy trên vai anh, lồng ngực phập phồng, sức mạnh từ cánh tay anh ôm lấy mình.

La Nhất Hải ngày hôm đó, Nhạc Ngụy Nhiên vĩnh viễn không thể quên được.

Vết rách trên đùi phải khâu sáu mũi, truyền dịch hai tiếng đồng hồ.

Tối đó, lần đầu tiên Nhạc Ngụy Nhiên thấy La Nhất Hải nổi trận lôi đình với người khác, còn là với cảnh sát. Nói rằng họ không giúp được gì, xem thử đây có phải là xảy ra chuyện hay không? May mà không bị ngắt đi, ngắt cả đêm thì không phải bị còng chết hay sao?

Cách cánh cửa phòng khám ngoại trú, Nhạc Ngụy Nhiên nghe mà bật cười. Có phải mùa đông đâu, làm sao có thể còng chết? La Nhất Hải vào cửa, cậu ta lại giả vờ mệt mỗi chục ngủ. La Nhất Hải bèn khẽ tay khẽ chân, ngồi xuống cạnh bên cậu, khẽ khàng nắm lấy bàn tay hơi hơi lạnh do truyền dịch của cậu.

Một tay khác thì sờ tóc cậu, từng chút, từng chút, lại từng chút.

Nhạc Ngụy Nhiên thật sự chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh dậy, cậu đang nằm trên vai La Nhất Hải, áo ngoài của anh đắp lên người, được anh cõng ra khỏi bệnh viện.

Nhận ra cậu đã tỉnh, La Nhất Hải lại bắt đầu lải nhải không ngừng: “Lần sau không được như thế nữa, anh thật sự giận đấy, phải tố cáo mẹ em mới được; hai đứa đánh nhau thì đánh nhau, nhưng vẫn là người một nhà, đánh sau trước sau cũng phải về nhà; nếu không vui, bất mãn chuyện gì thì phải nói, thật sự không muốn nói thì viết ra, tóm lại là không được bỏ nhà ra đi –”

Nhạc Ngụy Nhiên nói: “Ừm.”

Đại khái là không ngờ sẽ được đáp lại, La Nhất Hải cực kỳ vui mừng, nói anh đã phạt Tam Giang rồi, vốn cũng phải phạt em, nhưng anh biết em đã hứa rồi thì sẽ làm được, lần này coi như thôi.

Về đến nhà, nằm xuống chiếc giường nhỏ thân thuộc, đắp chăn ấm áp, tuy chân vẫn đau, cúi đầu là có thể ngửi thấy mùi thuốc trên người, nhưng Nhạc Ngụy Nhiên vẫn nhanh chóng thiếp đi.

Ngày hôm sau, cậu nói với La Tam Giang: “Tôi sẽ không đánh nhau với cậu nữa.”

Kể từ ngày đó, Nhạc Ngụy Nhiên bắt đầu thường xuyên để ý La Nhất Hải.

Năm đó La Nhất Hải 20 tuổi, là sinh viên đại học, cứ luôn tự giễu rằng nghề chính của mình là bà chủ gia đình, thời gian sau giờ làm việc thì thi vào một trường đại học. Tương mạo chỉ có thể nói là cân đối, không thể coi là khô ngô, dịu dàng cởi mở, điểm cười cực kỳ thấp và quái lạ.

Trong nhà nhiều con trai, tiếng nói chuyện la hét càng ngày càng lớn, ngay cả La Nhị Hà cũng nói suốt là giọng của mình càng ngày càng không thùy mị. Có một lần La Tam Giang và La Tiểu Hồ chơi game, mở âm thanh rất lớn, La Nhị Hà bảo bọn chúng nhỏ tiếng lại, hai người không nghe, cô liền bắt đầu mở nhạc. La Nhất Hải gọi ăn cơm mà chẳng ai để ý, anh bực đến gõ thau sắt, quát, “Sau này anh gọi mấy đứa có phải là phải mua cái chuông mới gọi được không!”

La Tam Giang hét, “Anh, chúng ta vốn họ La mà!” (*)

(Cái chuông trong tiếng Trung đồng âm với họ La của các nhân vật)*

La Nhất Hải bỗng bị chọc cười, hai tháng sau, thỉnh thoảng nhớ lại anh vẫn có thể cười được.

Nhạc Ngụy Nhiên không biết có cái gì đáng cười, nhưng nhìn thấy La Nhất Hải cười, cậu cũng không kèm được mà muốn cười theo.

Sau khi nhà đổi thành hai tầng, cứ mỗi hai tuần đều mời dọn phòng đến vệ sinh. Nhưng trên thực tế, sau hai ngày dọn dẹp là lại thành một đồng hỗn loạn, La Nhất Hải cứ nói anh mà một ngày không đụng tay là trong nhà có chuột cho coi. Cho nên chỉ cần có cơ hội, Nhạc Ngụy Nhiên sẽ lên giúp La Nhất Hải làm việc, giảm bớt gánh nặng cho anh.

Rõ ràng không muốn bị phát hiện, thế nhưng một ngày bị phát hiện thì cậu lại trộm vui trong lòng, cảm thấy được La Nhất Hải chú ý.

Khi sắp hết đại học, La Nhất Hải có bạn gái, là khi La phụ và Nhạc Tuyển Hoa về nhà ăn cơm tán gẫu nhắc đến. Mọi người ríu rít cả lên, khiến cho La Nhất Hải xấu hổ vô cùng, chỉ có La Tiểu Hồ là không vui, nói không muốn anh cả có bạn gái! Có bạn gái thì sẽ không chơi với em nữa!

Nhạc Ngụy Nhiên cũng không vui, nhưng cậu không biết tại sao mình lại không vui.

Cho đến khi nhìn thấy La Nhất Hải và bạn gái ở dưới tàn cây khế chạm môi hôn.

Nhìn thấy nụ cười dịu dàng của La Nhất Hải, ánh mắt chan chứa tình yêu, nhìn thấy họ tay nắm tay, chia tay trong lưu luyến bịn rịn – Cuối cùng cậu cũng hiểu tại sao mình không vui.

Nhạc Ngụy Nhiên đã quên mất ngày đó cậu làm sao bước vào nhà. Từ ngày đó về sau, La gia đối với cậu mà nói, là thiên đường, cũng là địa ngục.

Năm đó, cậu mười sáu tuổi.

35. Chương 35

La Nhất Hải thích nghe nhạc, có ca sĩ đặc biệt yêu thích, album mua không sót cái nào.

Sau khi La Nhị Hà lên đại học rời khỏi nhà, mấy đứa còn lại cũng đã lớn, thời gian rảnh rỗi của anh cũng nhiều lên. Thỉnh thoảng khi mở cửa phòng, Nhạc Ngụy Nhiên có thể nhìn thấy La Nhất Hải gối một cái đệm dựa, nằm trên sofa sưởi nắng, tai nghe nhét trong tai, sưởi nắng một hồi không biết thiếp đi tự lúc nào.

Nhạc Ngụy Nhiên sẽ rón rén nghe xem anh đang nghe bài gì, rồi cùng anh nghe một hồi. Chỉnh âm lượng nhỏ lại, ngắm nhìn anh hồi lâu, cho đến khi anh bị La Tam Giang hoặc La Tiểu Hồ đánh thức.

Đại học chọn ngôi trường 985 ở bản địa, không có nguyên do đặc biệt gì, chỉ bởi không rời xa La Nhất Hải. Ngày hôm cầm được thư thông báo trúng tuyển, nghe La Nhất Hải vô cùng kiêu ngạo mà khoe khoang với hàng xóm: “Ngụy Nhiên của chúng tôi vượt điểm chuẩn cả mấy chục điểm đó!”

Nhạc Ngụy Nhiên mặt không biến sắc mà trong lòng thì hò reo đắc ý — Vì mình trở thành niềm kiêu hãnh của La Nhất Hải.

Vốn tưởng rằng bí mật này sẽ không ai phát hiện, nhưng một ngày nào đó, lại bị La Tiểu Hồ một lời nói toạc.

Từ cửa sổ phòng mình, Nhạc Ngụy Nhiên đưa mắt tiễn La Nhất Hải ra khỏi nhà đi hẹn hò với bạn gái, La Tiểu Hồ lấy cớ là chỉ bài nên ở trong phòng Ngạc Ngụy Nhiên làm bài tập trực tiếp đặt nghi vấn: “Anh thích anh cả của tôi hả?”

La Tiểu Hồ năm đó mới chỉ 13, là học sinh sơ trung.

Tay đang xoay bút, thậm chí cũng chẳng nhìn cậu, bộ dạng hời hợt, nhưng lại vô cùng chắc chắn.

Nhạc Ngụy Nhiên không nói gì, cậu không rõ mục đích của La Tiểu Hồ, cũng không nghĩ mình bại lộ sớm như vậy.

La Tiểu Hồ thông minh lại trưởng thành sớm, ở trước mặt và sau lưng La Nhất Hải là hai bộ mặt, ngoại trừ bản thân La Nhất Hải, thì cả nhà đều biết — Hoặc là nói, La Nhất Hải biết nhưng không quan tâm chuyện này.

“Bỏ cuộc đi, anh không có cơ hội đâu.” La Tiểu Hồ nói, ngẩng mặt nhìn Nhạc Ngụy Nhiên, “Anh không phải là nên hỏi tôi làm sao nhìn ra sao? Biểu hiện của anh quá mức rõ ràng, có gốc mới không nhìn ra được.”

Vậy La gia ngoại trừ cậu, còn lại đều là kẻ ngốc.

Nhìn thấy bộ dạng cau mày của Nhạc Ngụy Nhiên, La Tiểu Hồ bật cười, nụ cười vô cùng tự tin: “Người sẽ cùng với anh cả chỉ có tôi thôi – Bất kể tương lai anh ấy có kết hôn sinh con hay không, người em trai nhỏ nhất là tôi đây sẽ ở chung với anh ấy đến cuối cùng.”

Nhạc Ngụy Nhiên bỗng nhiên hiểu ra tại sao La Tiểu Hồ lại nhìn thấu được tâm tư của cậu, bởi vì hai người giống nhau.

Đều ôm ấp thứ tình cảm không thể nói với La Nhất Hải trong lòng.

La Tiểu Hồ xoay ghế về phía Nhạc Ngụy Nhiên, cười đến trong sáng thánh thiện, nhưng ánh mắt lại không hề giống một đứa con nít, “Khuyên anh nên trong lòng đừng nói ra, nếu cứ muốn chọc thủng bí mật khiến cho anh cả tôi cảm thấy phiền não, tôi sẽ không tha cho anh đâu – Anh Ngụy Nhiên.”

Nhạc Ngụy Nhiên không muốn truy vấn La Tiểu Hồ sẽ không buông tha cậu như thế nào, không phải là vì sợ, mà vốn là không muốn – Chuyện sẽ làm tổn thương La Nhất Hải, cậu sẽ không làm.

Nhạc Ngụy Nhiên nói: “Nhưng cậu mãi mãi chỉ có thể làm em trai anh ấy.”

La Tiểu Hồ dường như đã nghĩ đến chuyện này từ sớm, nó cũng không quan tâm lắm, “Em trai thì em trai, bởi vì là em trai, nên tôi mới có thể danh chính ngôn thuận mà ở bên cạnh anh ấy đấy.”

“Đó gọi là vạn bất đắc dĩ.” Nhạc Ngụy Nhiên cười cười, nói, “Cho nên tôi mới không làm em trai của anh ấy.”

Trước khi rời khỏi La gia, Nhạc Ngụy Nhiên và La Tiểu Hồ vẫn luôn duy trì một mối quan hệ kỳ diệu vừa là kẻ địch vừa là đồng minh: Từ đó, đề tài duy nhất của hai người chỉ có mỗi La Nhất Hải, và đề phòng đối phương tiếp cận La Nhất Hải.

Sau khi Nhạc Tuyển Hoa và La phụ ly hôn, Nhạc Ngụy Nhiên cũng chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm cơ hội để lần nữa liên lạc lại với La Nhất Hải. Cậu phải nhanh chóng trở thành một người trưởng thành càng thành thực, càng đáng tin cậy hơn nữa – Không có cơ hội, thế thì cứ tạo cơ hội.

Cậu đợi được khi La Nhất Hải bán xưởng đường, nhưng không ngờ rằng, cũng đợi được khối u của La Nhất Hải.

Đã từng nghĩ rằng thời gian còn rất lâu rất dài, bất thành linh, lại bị hai chữ “ung thư” nuốt tọng chẳng còn lại mấy.

Cậu rất sợ, còn hãi sợ hơn cả La Nhất Hải.

Sợ mình không còn có thể nhìn thấy La Nhất Hải nữa, sợ mình chưa thể hồi báo đầu chỉ một chút xíu tình

yêu thương và quan tâm, thì đã mất anh.

Nhưng cậu cũng không muốn dọa La Nhất Hải, một người đàn ông thẳng tưng quen bạn gái đến tám năm, gần như đã nói đến chuyện cưới gả, một người anh trai rõ ràng xem mình như một đứa em trai không cùng họ, cậu hầu như có thể xác định La Nhất Hải sẽ có phản ứng gì.

Không biết đã bao nhiêu lần lưỡng lự một cách bất đắc dĩ giữa bày tỏ và kiềm chế, vất vả lắm mới khiến anh coi mình như người bạn có thể dựa dẫm được, nhưng lại đợi đến sự hiểu lầm “Có phải là cậu thích Tiểu Hồ không”.

Hiểu lầm thì hiểu lầm, còn hiểu lầm cậu thích con nít.

Nhạc Ngụy Nhiên cảm thấy sự kiềm chế của mình bị chó ăn mất rồi.

“La Nhất Hải, anh nghe cho rõ đây –” Nhạc Ngụy Nhiên nói:

“Tôi thích anh, thích trọn 11 năm rồi.”

36. Chương 36

La Nhất Hải chậm rề rề đi trong khu đồ tươi ở siêu thị, suy tính tối nay ăn gì. Cho dù đơn giản một chút, hai người cũng phải một chay một mặn và một món canh, canh thịt thì thôi, trong nhà còn chút đậu phụ, ăn canh rau thanh đạm một chút là được.

Anh cầm một cây cải thìa nhỏ lên, xoay người lại hỏi, “Canh đậu phụ và cải thìa có được không, Ngụy Nhiên –?”

La Tiểu Hồ cầm giỏ đựng sau lưng đang tính đón lấy rau trong tay anh, thần sắc phức tạp.

La Nhất Hải “A” một tiếng, “Ồi chà, cái này, quen rồi, xin lỗi Tiểu Hồ nhé.”

La Tiểu Hồ bèn giả vờ không nghe thấy, tán dóc mấy chuyện không quan trọng với anh, mua xong rồi chậm chậm đi bộ về nhà.

La Nhất Hải đã dọn về chỗ La Tiểu Hồ được một tuần lễ.

Việc bày tỏ của Nhạc Ngụy Nhiên giáng cho anh một cú rất mạnh.

Cái hôn đó không kéo dài, chỉ mấy giây là kết thúc, nhưng vẫn khiến cho đầu óc La Nhất Hải thành một mớ bòng bong. Anh thậm chí không cách nào nhìn vào mặt Nhạc Ngụy Nhiên, phản ứng rất lâu mới nói, “Anh, anh không phải... Ngụy Nhiên, anh từng có bạn gái, anh không thích đàn ông –”

Tôi biết. Nhạc Ngụy Nhiên nói, cho nên có phải là anh đang từ chối tôi?

La Nhất Hải ấp a ấp úng, không đưa ra được một lời khẳng định, “Anh, anh không biết, Ngụy Nhiên, để anh suy nghĩ.”

Anh không cách nào ở chung với Nhạc Ngụy Nhiên nữa, ngày hôm sau liền về chỗ La Tiểu Hồ. Chiều hôm đó, La Tam Giang và La Nhị Hà cùng đi, nói là đưa chị hai về nhà. La Tiểu Hồ hỏi La Nhất Hải đã xảy ra chuyện gì, anh nói không có gì cả, chỉ là ở đó lâu quá rồi nên về thôi. Rõ ràng La Tiểu Hồ có nghi hoặc, nhưng không hỏi tới.

Về nhà, La Tiểu Hồ giúp anh rửa rau thái rau, ăn xong lại giành rửa chén rửa trái cây, kết quả bày cho khắp nhà bếp toàn là nước và bọt xà phòng rửa chén, trông mà La Nhất Hải thở dài, “Em đừng phụ nữa, càng phụ càng bận.”

Tự mình cầm giẻ lau trong lau ngoài cả nửa ngày, không thể tránh khỏi việc nhớ lại những ngày tháng ở nhà Nhạc Ngụy Nhiên.

Bản thân Nhạc Ngụy Nhiên cũng rất rõ dưới tình hình này hai người không thích hợp ở cùng với nhau nữa, cho nên cũng không ngăn cản anh, chỉ là lúc đưa anh đến dưới nhà La Tiểu Hồ, cậu nói một câu rằng, “Lúc nào thì anh có thể cho tôi một câu trả lời.”

La Nhất Hải vẫn không nhìn cậu, vẫn chỉ có thể trả lời, “Không biết.”

Mười một năm, một mối tình thâm lắng dai dẳng như thế, khiến cho La Nhất Hải không dám tùy tiện đưa ra bất cứ lời đáp nào.

Mà mấy ngày rời khỏi Nhạc Ngụy Nhiên này, anh từng chút một nhớ lại những chuyện vặt vãnh ngày xưa, lại càng nhận ra độ sâu nặng mà mối tình này tích lũy từ khi Nhạc Ngụy Nhiên còn niên thiếu cho đến hiện giờ, việc đưa ra lời đáp lại càng khó khăn hơn.

Anh thích đàn ông không? Không thích.

Anh thích Nhạc Ngụy Nhiên không? Thích – Chỉ là, không phải loại thích đó.

Anh xem Nhạc Ngụy Nhiên như gì? Bạn bè, một người bạn như em trai, hay là một người em trai như bạn? Anh không phân biệt được, hoặc giả cả hai đều có. Nhưng Nhạc Ngụy Nhiên lại không giống như La Tiểu Hồ, anh có thể dựa vào cậu, có thể yên tâm giao tất cả cho cậu quyết định.

Cho nên? Nói với Nhạc Ngụy Nhiên rằng “Chúng ta vẫn là làm bạn đi, anh xem cậu như em trai”?

La Nhất Hải không nói được. Đây không phải điều Nhạc Ngụy Nhiên muốn. Hoặc là cự tuyệt hoặc là tiếp nhận, chỉ chọn một trong hai – Tiếp nhận? Anh chưa từng yêu đương với nam giới; cự tuyệt? Vậy có thể sẽ mãi mãi đánh mất Nhạc Ngụy Nhiên.

Anh! Anh cả! La Tiểu Hồ ở bên cạnh gọi anh mấy lần, La Nhất Hải mới hoàn hồn lại. Em út lại thở dài, nói, “Anh cả, hai chúng ta nói chuyện đi.

La Nhất Hải hiểu sự lo lắng của thằng em với mình, nhưng bản năng anh muốn tránh né thảo luận về vấn đề này – Hoặc là nói, anh không muốn thảo luận với La Tiểu Hồ về vấn đề tình cảm. Trong lòng anh, La Tiểu Hồ vẫn chỉ là một “đứa trẻ”.

Thế nhưng “đứa trẻ” này nhoáng cái đã kéo La Nhất Hải về hiện thực, không cho phép anh né tránh: “Nhạc Ngụy Nhiên có phải là đã bày tỏ với anh rồi không?”

La Nhất Hải kinh ngạc nhìn gương mặt bình tĩnh của em út, muốn hỏi sao em lại biết, vẫn chưa lên tiếng thì La Tiểu Hồ đã nói, “Em biết hẳn thích anh, biết từ lâu rồi, em đã cảnh cáo hẳn đừng có nói ra, ai ngờ hẳn không nghe chứ — Em chỉ không hiểu tại sao anh lại phiền não như thế, từ chối phức không phải là xong chuyện rồi sao?”

La Nhất Hải cúi đầu nhìn giẻ lau trong tay, cứ lau đi lau lại cái bồn rửa đã sạch bong, “Chuyện không đơn giản như vậy...”

La Tiểu Hồ kéo anh ngồi xuống sofa, “Anh, đây chính là một chuyện rất đơn giản! Cho dù thời gian hẳn thích anh có dài hơn thì anh cũng không thể vì cảm động mà thay đổi xu hướng tính dục được chứ?”

La Nhất Hải nhìn La Tiểu Hồ, “Em vẫn luôn biết cậu ta – Thích con trai à?”

La Tiểu Hồ dựa lưng vào sofa, “Ừm, em vẫn biết.”

La Nhất Hải hỏi, “Cậu ta nói em biết?”

La Tiểu Hồ lắc lắc đầu. La Nhất Hải hỏi vậy làm sao em biết, La Tiểu Hồ trầm mặc. La Nhất Hải dường như đã đọc ra điều gì đó trong sự trầm mặc của nó, “Tiểu Hồ, chẳng lẽ em cũng —”

La Tiểu Hồ vẫn trầm mặc, trầm mặc y chang Nhạc Ngụy Nhiên lúc đó.

Qua hồi lâu, La Tiểu Hồ khe khẽ hỏi anh, “Anh, anh cảm thấy em ghê tởm không? Một đứa em trai thích đàn ông, còn có thể làm em trai của anh không?” Chưa đợi anh trả lời, La Tiểu Hồ đã ngẩng đầu, nước mắt nói đến là đến, giọng nói đã trở nên nghẹn ngào, “Anh có phải là không cần em nữa không? Anh, anh

có phải là tính đuổi em ra ngoài không?!”

La Nhất Hải ôm lấy đứa em út khóc thút thít, “Em nói lời ngốc nghếch gì thế?! Ai không cần em thì anh trai của em làm sao không cần em được! Thích đàn ông đâu có phạm pháp! Cho dù phạm pháp thì anh cũng sẽ không đuổi em đi! Em đã kìm nén bao lâu rồi, sao không nói với anh chứ?”

La Tiểu Hồ nhào vào lòng anh, ôm lấy anh trai khóc đến thở không ra hơi, “Em sợ, em sợ anh nói anh ghê tởm em! Nói em bị bệnh! Nói không thích em nữa!”

Thật khiến La Nhất Hải đau lòng vô cùng, vừa an ủi La Tiểu Hồ khóc rống vừa trách mình quá trì độn.

Nói gì mà anh cả nhà La gia yêu thương em út Tiểu Hồ nhất, nhưng lại chẳng may phát hiện thằng bé đau khổ bấy nhiêu năm. Chẳng trách sao thằng bé cứ ở chung với Nhạc Ngụy Nhiên, chẳng trách sao hai đứa thân thiết với nhau hơn những người khác, chẳng trách sao –

La Nhất Hải đột nhiên nảy ra ý nghĩ thậm tệ gì đó, cẩn thận hỏi, “Tiểu Hồ, em không phải là, thích Ngụy Nhiên chứ?”

La Tiểu Hồ ngẩng đầu lên khỏi vai anh trai, mũi còn đang tòng teng nước mũi, “Hả?”

La Nhất Hải càng nghĩ càng thấy không đúng, “Nếu không, anh ở nhà cậu ta em giận như vậy, cậu ta bệnh em còn cố ý chạy đến...”

La Tiểu Hồ vò lấy một mớ khăn giấy qua quýt chùi mũi, vò thành một cục rồi ném vào sọt rác, rống lớn, “Anh, anh không bị gì đấy chứ?!”

37. Chương 37

La Nhất Hải lại bị giật mình, cười vô cùng ngượng ngùng, “Không phải à?”

La Tiểu Hồ nói, “Em thích ai cũng không thể nào thích hẳn ta!”

La Nhất Hải thở phào nhẹ nhõm, nhìn chung cũng không làm ra cái chuyện tình tay ba “anh này yêu tôi tôi yêu anh kia” với em trai mình, xong rồi lại nói, “Vậy bây giờ em có người mình thích chưa?”

La Tiểu Hồ nhìn La Nhất Hải một cái, thấp giọng nói, “Không có.”

“Sau này cũng sẽ không có. Anh, bây giờ em chỉ muốn kiếm tiền không muốn yêu đương, anh thì sao, anh muốn kết hôn thì cứ kết hôn, không muốn cũng không sao, bất kể anh có con cái hay không, em cũng sẽ

nuôi anh khi về già.”

La Nhất Hải dựa vào em út, sờ đầu nó, “Em nghĩ xa xôi thế. Tương lai đến mấy chục năm đó, em làm sao biết mình sẽ không gặp được người mình thương chứ?”

Bộ dạng đau khóc nước mắt nước mũi tèm lem muốn sống muốn chết ban nãy của La Tiểu Hồ giờ không còn lại gì nữa, hùng hùng hổ hổ come out với anh trai mình, nói xong còn có thể nắm tay tâm sự: “Thích người ta phiền lắm, hơn nữa, em trai của anh vừa đẹp trai vừa tài hoa như thế, người bình thường không xứng được đâu!”

La Nhất Hải cười khúc khích, bóp gương mặt của nó. Anh lại nhớ đến Nhạc Ngụy Nhiên, kềm không được mà hỏi, “Ngụy Nhiên... Ngụy Nhiên ở trong giới của em, các em có cái giới của mình chứ nhỉ? Cũng rất được ưa thích phải không?”

La Tiểu Hồ xoẹt cái quay đầu nhìn anh nói, “Anh, được ưa hay không ưa thích có liên quan gì với việc anh thích hay không thích hẳn? Anh cảm thấy hẳn ta thích anh mười mấy năm không dễ dàng, nhưng tình cảm không thể tính như thế được. Hai người hoàn toàn không có chút quan hệ nào muốn ở chung với nhau mấy chục năm mà chỉ dựa vào mỗi cảm động có được không? Anh không đành lòng cũng là nhất thời thôi, miễn cưỡng bản thân thì đối với cả hai đều không tốt!”

La Nhất Hải dường như đã phát hiện ra một mặt khác của em trai mình, không khỏi cảm thán, “Em đã thành chuyên gia tình cảm rồi. Anh chỉ là thuận miệng hỏi cái thôi, em nói một... trai thẳng bình thường như anh, cũng không biết cậu ta rốt cục thích anh ở điểm nào.”

“Anh của em là tốt nhất! Tốt nhất thế gian, người nào thích anh em cũng chẳng bắt ngờ” – La Tiểu Hồ với gương mặt nghiêm túc, chỉ thiếu mỗi gờ tay lên phát thệ, xong còn nói, “Anh, nếu anh không nhẫn tâm từ chối hẳn ta thì để em đi nói giùm anh!”

La Nhất Hải kiên quyết từ chối, “Nói cái gì thế, phải nói thì để anh tự nói, em đừng có thêm phiền phức, có nghe không?”

Trước khi đi ngủ, La Nhất Hải mới bắt đầu lo lắng về xu hướng tính dục của em út như thể bò nhai lại, lúc sau thì qua gõ cửa một lần, “Tiểu Hồ à, em... cái đó, phải chú ý an toàn, đừng có làm bậy bạ nhé, xã hội này hiểm ác lắm, đừng có bị lừa –”

La Tiểu Hồ sụp đổ, “Anh, được rồi đó!”

Nhạc Ngụy Nhiên không hề làm phiền La Nhất Hải, chỉ là khi sắp được một tháng sau khi phẫu thuật thì nhắc nhở anh đi kiểm tra lại, sau đó thì gửi tin nhắn báo số cho La Tiểu Hồ. Kiểm tra lại có kết quả, tất thấy bình thường, La Nhất Hải gửi tin nhắn cho cậu, qua hồi lâu Nhạc Ngụy Nhiên mới trả lời “Ok.”

La Nhị Hà cũng gọi điện tới hỏi anh bây giờ thế nào, vừa mở loa ngoài rộn ràng thu dọn đồ đạc. La Nhất Hải kiểm tra lại thuận lợi, không có chuyện gì, hỏi cô lâu thế không về người trong nhà có phải là không

vui hay không, có gây phiền phức cho cô hay không. La Nhị Hà cười, nói anh yên tâm đi, bây giờ em gái anh kiên cường lắm.

Lời này nghe chắc chắn là đã xảy ra mâu thuẫn gì đó cần phải “kiên cường” rồi. La Nhất Hải thở dài một hơi, nói em kể ban đầu thấy rất được, suốt ngày nói yêu em, sao bây giờ lại không biết thương em như thế.

La Nhị Hà nói, nói mấy câu yêu dễ hết sức, anh bảo ổng chăm con hai ngày thử xem?

“Em đã viết bấy nhiêu quyển tiểu thuyết tình cảm, yêu đến đau thấu tim gan chết đi sống lại, nhưng bây giờ bảo em nói ấy, trạng thái tốt nhất mà hai người ở chung với nhau chỉ có một từ — thoải mái. Một người có thể khiến cho anh ở chung với người đó mà cảm thấy vô cùng thoải mái, chính là đại biểu người đó biết rõ anh, thấu hiểu anh, tôn trọng anh, bao dung anh.”

“Điều này khó biết bao, anh à, làm sao có thể dễ gặp như thế được.”

“Lúc em còn trẻ cũng không hiểu, kết hôn xong đủ mọi chuyện rồi tung mới nhận ra: Chuyện tốt nhất ấy, chính là khiến cho anh không có chuyện gì hết.”

Hồi lâu La Nhất Hải cũng chẳng nói gì, chỉ “a” một tiếng, sau mới nói, “Là như thế à.”

Bên La Nhị Hà có tiếng chuông cửa reng, cô liền vội vàng cúp điện thoại. La Nhất Hải cầm điện thoại suy ngẫm hồi lâu, lắc lắc đầu, cảm thấy mình càng lúc càng ích kỷ.

Từ lúc Nhạc Ngụy Nhiên bày tỏ đến nay đã nửa tháng, La Nhất Hải trước sau vẫn chưa đưa ra lời đáp, mà anh vốn nên đưa ra rồi.

Anh thật sự luyến tiếc Nhạc Ngụy Nhiên.

Câu này nghe thật sự kỳ quái, dường như không được thẳng thắn lắm, nhưng anh thật sự “luyến tiếc”.

Lớn như thế này, La Nhất Hải mới biết cảm giác được người khác chăm sóc là như thế nào – Tục ngữ nói “Từ tiết kiệm mà thành xa xỉ thì dễ”, ở chung với Nhạc Ngụy Nhiên trong hơn một tháng, là một tháng anh bị bệnh tật bủa vây, cũng là một tháng thoải mái nhất mà trước nay anh chưa từng có, chẳng cần suy nghĩ gì cả, lo lắng có người vô vể, vấn đề có người giải quyết.

Giống như câu La Nhị Hà nói, chuyện tốt nhất chính là khiến cho anh không có chuyện gì hết – Đây không phải là ích kỷ thì là gì đây?

La Nhất Hải lập tức muốn gọi điện cho Nhạc Ngụy Nhiên hẹn gặp mặt, suy nghĩ một hồi lại bỏ cuộc. Đợi đến ngày hôm sau đến công ty một chuyến, nhưng không gặp được Nhạc Ngụy Nhiên, nghe người bên hành chính nói, Nhạc Tuyển Hoa làm phẫu thuật mổ bắc cầu động mạch vành, đã vào nằm viện một tuần.

38. Chương 38

Nhạc Tuyền Hoa làm phẫu thuật chưa đến một tuần, còn tương đối yếu, nhưng ánh mắt và trạng thái vẫn là đáng vẻ không chịu khuất phục kia. Thấy La Nhất Hải đến, bà nhú mào hỏi, “Con cũng mới phẫu thuật chưa bao lâu, ráng đến đây làm gì.”

Nhạc Ngụy Nhiên vội vàng ăn miếng cơm, Nhạc Tuyền Hoa liền hỏi cậu đi về, nói bên phía công ty của con phải quản lý cho tốt, chỗ này đâu có thiếu người. Nhạc Ngụy Nhiên thấp giọng “Dạ” một tiếng.

Phòng bệnh tốt nhất ở khoa ngoại tim mạch, hai tổ y tá và giúp việc luân phiên chăm sóc, quả thực không cần đến cậu. Hôm nay La Nhất Hải đến, Nhạc Tuyền Hoa liền nhân cơ hội đuổi cậu đi, bảo La Nhất Hải đưa cậu về.

Cả tuần nay cậu đều ở trong bệnh viện, gây rộc đi hần, dưới cằm nhàn nhạt màu xanh của râu, trông mà La Nhất Hải thất lòng.

Nhạc Ngụy Nhiên nói không cần, con về công ty, tối chút con lại đến. Cũng chẳng nhìn La Nhất Hải, cầm áo khoác lên rồi đi ra cửa.

Nhạc Tuyền Hoa thở dài một hơi khê đến khó mà nghe thấy, bảo y tá chỉnh giường cao lên một chút, có hơi do dự mà hỏi La Nhất Hải, “Nhất Hải, con giúp dì một chuyện... Dì biết con đã về nhà ở, nếu như con rảnh, có thể giúp dì đưa Ngụy Nhiên đi làm kiểm tra sức khỏe được không? Nhà dì tim đều không tốt.”

La Nhất Hải suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu, “Được, để con nói với cậu ấy. Dì lo lắng cho Ngụy Nhiên, vậy dù cũng nên hiểu cậu ấy cũng lo lắng cho dì, nên đừng đuổi cậu ấy nữa.”

Nhạc Tuyền Hoa cười cười có hơi xấu hổ, “Hai mẹ con chúng ta... từ nhỏ đã thế, đều độc lập thành quen, ban nãy con cũng nhìn thấy đấy, rất nhiều chuyện... ài, thật sự là, sống chết cũng không nói ra được.”

Bà khê nâng tay lên với La Nhất Hải, “Lần đầu trước khi ba con dẫn dì về nhà các con, ổng nói trong nhà ồn lắm, bảo dì phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Vừa vào cửa – dì nhớ rất rõ, Nhị Hà chạy lên ôm chầm lấy ổng, Tam Giang thì lớn tiếng gọi “Ba ơi ba ơi” – Lúc đó dì thích lắm, rất hâm mộ. Ngụy Nhiên quá giống dì, chuyện gì cũng để trong lòng không chịu nói, chuyện tốt hay xấu cũng không nói.”

La Nhất Hải nói, “Đúng thế, lúc ở La gia, Ngụy Nhiên cũng không hay nói chuyện.”

“Nhưng bây giờ thằng bé giỏi hơn dì nhiều.” Nhạc Tuyền Hoa nói, “Dì luôn cảm thấy là ở nhà con mấy năm nó bị ảnh hưởng, biết gọi điện thoại hỏi sức khỏe dì thế nào, có uống thuốc chưa, có gì không khỏe không, mỗi tuần đều đến thăm dì – Dì ấy, trong lòng thì vui, nhưng miệng lại không nói được một chữ.”

Chuyện này đối với La Nhất Hải mà nói có hơi khó mà tưởng tượng nổi, người nhà La gia bất kể chuyện

lớn chuyện nhỏ gì cũng nhao nhao mà ra, chuyện gì cũng không thể để qua đêm được.

Nhạc Tuyền Hoa nhìn nhìn vết kim truyền dịch trên mu bàn tay mình, nhàn nhạt nói, “Dì cũng không biết lúc nào thì không còn, hy vọng nó đừng như dì, mà có thể thật khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.”

La Nhất Hải ở chẳng bao lâu, thấy bà hơi mệt thì liền từ biệt. Ra khỏi cửa phát hiện Nhạc Ngụy Nhiên đứng bên cửa, muốn vào mà không vào, thấy anh bước ra cậu ta vội nói một câu “Không cầm chìa khóa xe”, quay đầu liền sải bước lớn mà đi, đẩy cửa thoát hiểm chạy nhanh xuống lầu.

La Nhất Hải đuổi theo – Anh nhìn thấy khóe mắt đỏ au của Nhạc Ngụy Nhiên, túm lấy cổ tay cậu, “Ngụy Nhiên!”

Nhạc Ngụy Nhiên không giãy ra, cũng không quay đầu lại, chỉ đứng đứ đứ ở góc tường. La Nhất Hải đưa tay lên xoay mặt cậu lại, nhìn thấy khuôn mặt đang gắng sức kiềm nén gì đó.

“Bà ấy căn bản – căn bản không hiểu tâm trạng của tôi như thế nào!” Nhạc Ngụy Nhiên sát từ kẽ răng ra những lời rống giận trầm thấp, “Bà chẳng nói gì với tôi cả! Không nói một chữ nào! Lúc trước bà từng làm giá đỡ cũng không nói với tôi! Té xỉu nằm viện bà cũng không cho vú nuôi nói tôi biết! Bà ấy có biết tôi sẽ lo lắng không?”

“Tôi tưởng bà không quan tâm đến tôi nữa, từ trước đến nay bà chưa từng hỏi tôi có tốt hay không, chưa từng hỏi tôi có vui hay không – Cho dù là một chữ cũng tốt, tôi cũng có thể cảm thấy rằng mình không phải gánh nặng của bà!”

“Tôi cứ tưởng có hay không có tôi thì bà cũng không sao cả — Cho đến bây giờ bà vẫn cứ mở miệng là hỏi “Công ty thế nào ra sao”, con mẹ nó, vào lúc này rồi ai lại đi lo cho công ty sẽ thế nào chứ!”

La Nhất Hải ôm Nhạc Ngụy Nhiên thật chặt, ấn đầu cậu lên vai mình, nghe tiếng cậu khóc thảm thiết không thể kiềm chế nổi.

“Tôi tưởng rằng bà không yêu tôi...”

Vỗ về tấm lưng đang căng cứng trong lòng, La Nhất Hải khẽ giọng gọi tên cậu, hy vọng có thể khiến cậu thả lỏng dù chỉ là một chút xíu thôi cũng tốt.

Quen biết mười mấy năm, La Nhất Hải lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Ngụy Nhiên khóc, kiểu ra sức kiềm nén này, kiềm nén đến toàn thân run rẩy cũng không có cách nào kiểm soát, nhưng vẫn muốn kiểm soát khóc lóc, điều này khiến tim anh đau đến thắt lại.

Khóc đi Ngụy Nhiên, cậu có thể khóc, La Nhất Hải nói.

Lái xe đưa Nhạc Nguy Nhiên đến dưới lầu công ty, Nhạc Nguy Nhiên hỏi, “Hôm nay anh đi tìm tôi là muốn nói gì phải không.”

La Nhất Hải thấp giọng nói, “Anh không muốn lợi dụng việc cậu đối xử tốt với anh, như thế quá ích kỷ...”

Nhạc Nguy Nhiên nói, “Anh có thể ích kỷ mà, tôi không bận tâm.” La Nhất Hải lắc đầu, còn chưa nói gì đã bị Nhạc Nguy Nhiên cắt ngang, “Đủ rồi, tôi hiểu ý của anh.”

Trước khi xuống xe, cậu lại nói, “Lúc nào anh cũng có thể quay về đi làm lại, việc nào quy việc nấy, tôi không mong sẽ ảnh hưởng đến công việc bình thường.”

Từ đầu đến cuối, Nhạc Nguy Nhiên không hề nhìn La Nhất Hải lấy một cái.

Nhìn bóng lưng của cậu, La Nhất Hải cảm thấy mình rõ ràng đã làm chuyện đúng đắn, nhưng không biết tại sao lại cảm thấy khó chịu thế này.

Cảm thấy một bên cổ hơi lạnh, anh đưa tay lên sờ, trên cổ áo sơ mi, bị nước mắt của Nhạc Nguy Nhiên làm ướt một khoảng. La Nhất Hải nhin không được mà dùng tay nắm lấy, muốn ủ ấm cho nó.

39. Chương 39

La Tiểu Hồ vừa về đến nhà liền hỏi, “Thế nào rồi, anh đã nói chưa?”

La Nhất Hải gật gật đầu, “Nói rồi.”

La Tiểu Hồ trở nên vui vẻ, lại không tỏ vẻ quá mức vui vẻ, “Vậy Nhạc Nguy Nhiên nói thế nào?”

La Nhất Hải cúi đầu thái rau cạch cạch cạch, “Còn có thể nói thế nào nữa, cậu ta cũng không phải loại người dây dưa không buông — Em rửa tay sắp chén đĩa đi, ăn cơm rồi.”

Lúc ăn anh cũng không nói chuyện này, cứ hỏi La Tiểu Hồ học hành và tiến độ lập nghiệp, tuy rằng nói ra thì anh cũng không hiểu, nhưng cứ ậm ừ làm bộ hiểu hết.

Luật sư bên nhà cửa có gọi mấy bận điện thoại, bên quản lý tài sản và công ty khí đốt sẽ xây lại một bộ phận, trang trí bên trong thì mặc kệ. Tiền bồi thường phải tranh thủ một chút, nhưng cũng chỉ được con số lẻ, cho dù bây giờ có khởi công thì cũng phải non nửa năm mới vào ở được.

La Tam Giang gọi điện đến bảo anh không cần phải lo chuyện nhà cửa nữa, qua mấy bữa cậu ta sẽ quay về.

La Nhất Hải bèn quay về công ty đi làm lại, chủ yếu vẫn là ở hành chính, xử lý những chuyện liên quan đến xưởng đường. Nhạc Ngụy Nhiên thỉnh thoảng đến thỉnh thoảng không đến, gặp mặt thì chào hỏi, y chang như ngày xưa – Y chang như lúc chưa ở chung với nhau.

Thỉnh thoảng có thể nghe được mấy lời xì xào bàn tán giữa đồng nghiệp với nhau, nói dợt trước tính khí của Sếp Nhạc điệu đi nhiều, nhưng bây giờ lại căng lại rồi.

La Nhất Hải vẫn nhớ chuyện Nhạc Tuyển Hoa dặn dò, anh nói với Nhạc Ngụy Nhiên, Nhạc Ngụy Nhiên liền nói biết rồi, sẽ để trợ lý của mình sắp xếp. Biết rõ rằng cậu ta nhất định sẽ không sắp xếp, sắc mặt luôn không được tốt, gây đi hấn, nhưng La Nhất Hải cũng không tiện giục tiếp.

Tối đó La Tiểu Hồ lại không kèm được mà nói với anh lần nữa, “Anh, anh từ chối hấn ta rồi, làm gì trông như thể anh thất tình vậy?”

La Nhất Hải nói anh làm gì có, La Tiểu Hồ chỉ vào mặt anh nói, “Anh nhìn anh đi, mấy ngày rồi chẳng thấy cười. Anh à, hấn ta lớn như thế rồi, thất tình còn có thể chết được sao?”

La Nhất Hải đặt đĩa xuống, thở dài, “Em không biết, có chuyện gì cậu ta cũng giữ trong lòng không chịu nói, có hay không có chuyện gì thì em cũng không nhìn ra được...”

La Tiểu Hồ rất bất đắc dĩ, “Vậy thì thế nào, hấn ta phải tự mình vượt qua chứ, anh có thể lo cho hấn ta cả đời hay sao? Anh đừng đi làm chỗ đó nữa có được không? Mắt không thấy tâm không phiền!”

La Nhất Hải không nói gì.

Đạo lý này anh biết chứ, nhưng cũng không ngăn được đau lòng.

Anh muốn hỏi thử Nhạc Ngụy Nhiên có ăn uống đàng hoàng hay không, có ngủ nghỉ đàng hoàng hay không, muốn hỏi thử anh có thể làm chút gì cho cậu ta hay không.

La Tiểu Hồ nói trong tình cảm anh không thể mềm lòng được, chẳng lẽ lại miễn cưỡng bởi vì cảm thấy người ta đáng thương mà giả vờ thích người ta hay sao?

La Nhất Hải muốn nói, nhưng Nhạc Ngụy Nhiên có phải người ta đâu. Bản thân anh cũng hoàn toàn không ngờ rằng, sẽ vì nhìn thấy người khác khổ sở mà lại khổ sở đến mức này.

Cuối tuần được nghỉ, La Nhất Hải đi trung tâm thương mại một chuyến, mua mấy cái quần cho mình, tiện thể mua mấy đôi vớ cho La Tiểu Hồ. Bây giờ yêu cầu của La Tiểu Hồ cao rồi, quần áo mặc ngoài thì tự người ta đi mua, còn vớ thì phải chỉ định nhãn hiệu gì gì đó 100% cotton.

Đang chọn hàng, chân bị gì đó đụng nhẹ một cái, anh quay đầu lại nhìn, là một chiếc xe nôi. Bà mẹ đang

“vật lộn” với đứa bé trong lòng, bảo đứa bé đừng kéo tóc mẹ nữa, không để ý nên đụng phải La Nhất Hải.

Bà mẹ vội vàng nói xin lỗi, La Nhất Hải nói không sao, hai người nhìn nhau đều ngẩn ra: Ô, là em/ anh à. A, là em/ anh đây.

Là bạn gái cũ của La Nhất Hải, Tống Văn Vũ.

Tống Văn Vũ cùng tuổi với anh, đã 33 tuổi, có một gương mặt tròn, khi cười mắt cong cong, vô cùng đáng yêu. Hai người bắt đầu yêu đương từ năm 21 tuổi, yêu nhau tám năm. Cô từng đến nhà La Nhất Hải nhiều lần, đám em nhà La gia đều gọi cô là Chị Văn Vũ, lúc tình nghịch, La Tam Giang còn gọi thẳng là “Chị dâu”.

Nhưng cho dù là đã gặp qua ba mẹ, cuối cùng cô cũng không thể thật sự trở thành chị dâu cả chính thức của La gia.

Tống Văn Vũ là con gái một, ba mẹ cô vốn cũng không ý kiến gì với La Nhất Hải, nhưng rất không thích chuyện La gia đông con cái, còn là một gia đình đã tái hôn. La Nhất Hải lại là con cả, sau này chắc chắn phải giúp đỡ các em không ít, sợ con gái gả đi chịu khổ nhưng không chịu được sự kiên trì của con gái, thấy La Nhất Hải cũng là một đứa trẻ tốt, nên không phản đối hai người qua lại.

Hai người vốn định sau khi tốt nghiệp, khi La Tam Giang và Nhạc Ngụy Nhiên đều đã thi vào đại học, độ chừng 24, 25 tuổi kết hôn vừa đẹp. Thế nhưng lúc đó La Tiểu Hồ vừa từ tiểu học lên sơ trung, đang trong độ tuổi nhạy cảm, cảm thấy La Nhất Hải kết hôn sẽ không cần nó nữa, ngày nào cũng quấy.

Tống Văn Vũ liền nói không thì đợi thêm nữa, đợi khi Tiểu Hồ lên cao trung đi, chúng ta cũng phấn đấu thêm vài năm.

Sau đó La Tiểu Hồ lên cao trung, La phụ và Nhạc Tuyển Hoa bắt đầu có mâu thuẫn, lợi nhuận bên xưởng đường cũng không tốt, cứ nợ miết, còn cố mua nhà ở ngoại địa cho La Nhị Hà vừa mới tốt nghiệp trước, ba mẹ Tống gia liền không vui, cảm thấy La gia không coi trọng con dâu tương lai.

Tống Văn Vũ không hề để ý, nói kết hôn chạy thì kết hôn chạy thôi, sợ cái gì. Ba mẹ Tống gia không đồng ý, La Nhất Hải cũng cảm thấy rất áy náy với bạn gái, muốn ít nhất năm sau mua căn nhà cưới rồi đi làm thủ tục cũng không trễ.

(Kết hôn chạy [] – khóa hôn: hai người chỉ làm thủ tục đăng ký kết hôn, không mua nhà mua xe, không làm lễ cưới bày tiệc, thậm chí là không mua nhẫn.)

Kết quả La phụ ly hôn, còn mắc bệnh ung thư. Ông rất muốn nhìn thấy La Nhất Hải kết hôn, nhưng Tống gia kiên quyết không đồng ý, nói xem con gái nhà chúng tôi thành người gì, xung hỉ hả? Sau khi La phụ mất không sao lâu, La gia chỉ còn mỗi La Nhất Hải và La Tiểu Hồ, vừa nghĩ đến hai người kết hôn phải lời theo đứa em trai, Tống gia liền hỏi hai người chia tay, nói nhà chúng tôi chỉ có một đứa con gái, không thể đến làm vú em cho La gia được.

Mấy lần bàn chuyện cưới gả cứ bị nguyên nhân này nọ mà để lỡ, khiến cho La Nhất Hải từ đầu đến cuối luôn cảm thấy anh nợ Tống Văn Vũ rất nhiều.

Cô thì trước nay chưa từng yêu cầu hay oán hận gì anh, càng là như thế, La Nhất Hải càng cảm thấy mình nên cho cô nhiều hơn – Đến cuối cùng, đã biến thành một nỗi tự trách sâu nặng, tựa như kết hôn với mình, sẽ thành liên lụy đến Tống Văn Vũ vậy.

Cho nên lúc Tống Văn Vũ nói chia tay, La Nhất Hải liền nói “Xin lỗi, anh đã không thể chăm sóc em thật tốt”, nhìn bóng lưng của cô vừa đi vừa quệt nước mắt, anh khóc cùng với cô, nhưng lại không thể nói ra một câu nín kẻo.

40. Chương 40

La Nhất Hải giúp cô đẩy xe nôi, hai người tìm quán cà phê để ngồi, nhìn đứa bé trai trong lòng cô, anh hỏi nhiều tuổi rồi. Tống Văn Vũ nói chưa đến một tuổi, quây gần chết.

Đứa bé trai bụ bẫm, ngậm núm vú giả, tò mò nhìn La Nhất Hải không rời mắt. Tống Văn Vũ ngồi xuống lấy hơi, sửa sang lại quần áo bị đứa con kéo rối, gọi ly đồ uống lạnh, một hơi uống hơn phân nửa, cười hỏi La Nhất Hải, “Ài, có phải là em mập hơn trước nhiều rồi không?”

Chưa đợi La Nhất Hải trả lời, cô đã tự nói, “Cũng là vì thằng nhóc con này nè, quần áo của em đều tăng thêm hai số!”

Tống Văn Vũ quả thực không còn thon thả như ngày xưa. Lúc yêu đương cô buộc tóc đuôi ngựa, bây giờ tóc có thể cố gắng buộc được một chút, còn bị con trai kéo đến rối bù cả lên; quần áo vừa nhìn đã biết là kiểu rộng rãi thoải mái tiện lợi, không trang điểm, mặt và cổ đầy mỡ hôi; trong cái túi mẹ bím sữa nặng trình trịch, cô lục trái lục phải moi ra một bịch khăn ướt trẻ em, rồi cô lau tay cho con và cho mình.

Nhưng toàn thân cô tràn đầy ánh sáng hạnh phúc và thỏa mãn.

La Nhất Hải cười, khe khẽ hỏi cô, “Bây giờ em hẳn là tốt lắm nhỉ?”

Tống Văn Vũ chỉ gật đầu một cái, nhẹ nhàng nhưng kiên định, lại hỏi ngược lại anh, “Anh thì sao? Mấy năm nay thế nào?”

Tuy xảy ra không ít chuyện nhưng La Nhất Hải nghĩ nghĩ, hình như cũng chẳng chuyện gì đáng nói, “Y như ngày xưa, không có gì thay đổi.”

Tống Văn Vũ nhìn anh một hồi, dịu dàng mà ung dung rằng, “Anh vẫn không dễ dàng như vậy.” Tiếp đó lại hỏi, “Nhất Hải, chắc không phải anh vẫn một mình đấy chứ?”

La Nhất Hải gật đầu, “Cũng không muốn tìm lắm.”

Tổng Văn Vũ khẽ thở dài một hơi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Nói một hồi chồng cô gọi điện đến đón cô, Tổng Văn Vũ nhét cho La Nhất Hải một tờ danh thiếp, nói bây giờ vừa trông con vừa kinh doanh quán nhỏ, chẳng có kiểu văn hóa vừa cho con bú vừa thích cà phê, nên cứ làm chút cà phê sao rang thủ công xem thế nào.

La Nhất Hải nói vậy anh nhất định sẽ mua, thói quen uống cà phê của anh là do bị em ảnh hưởng đấy.

Đưa cô đến cửa thang máy, Tổng Văn Vũ đột nhiên quay người lại nói: “Nhất Hải, hiện tại em rất tốt. Chồng em tuy là quen do coi mắt nhưng rất yêu em, sau khi kết hôn không bao lâu thì cũng có con, hiện tại một nhà ba người rất hạnh phúc.”

La Nhất Hải nói, “Ừm.”

Tổng Văn Vũ lại nói, “Lúc chia tay em từng oán trách anh không đủ ích kỷ, nhưng em không hề hối hận mình từng quen anh, cho nên – Anh chưa từng làm lỗi em, em chưa từng có suy nghĩ này, anh cũng đừng nghĩ như thế nữa, được chứ?”

La Nhất Hải cúi đầu cười, nói, “Ừm.”

Thang máy đến, Tổng Văn Vũ bước vào, “Nhất Hải, em hy vọng anh có thể sống thật tốt. Nếu như sau này gặp chuyện gì về tình cảm, anh hãy suy nghĩ nhiều cho mình hơn nhé, sẽ không ai trách anh đâu.”

Hồi lâu La Nhất Hải cũng không trả lời, có gì đó nghẹn ở cổ khiến anh không thể nói được, vành mắt nóng hổi. Cho đến khi bị cô hỏi dồn “Anh nghe thấy chưa” thì anh mới gật gật đầu.

Tổng Văn Vũ cười, tựa như hồi thanh xuân ấy, sáng sủa rực rỡ. Cô nắm bàn tay nhỏ bé của đứa con vẫy tay với anh, nhân lúc cửa thang máy chưa đóng, cô nói với anh rằng, “Đừng có quên mua hạt cà phê nhà em nhé!”

La Nhất Hải mua về nhà một máy pha cà phê, lên mạng mua mấy gói cà phê hạt nhà Tổng gia.

Rồi lại mang hai gói lên công ty, đặt bên cạnh máy pha cà phê ở phòng trà nước để mọi người cùng thưởng thức. Đợi khi Nhạc Ngụy Nhiên đi làm, anh gõ cửa vào hỏi cậu ta bữa nào thì rảnh, hẹn đi kiểm tra tổng quát, kiểm tra xong để còn yên tâm. Anh cũng không để cho Nhạc Ngụy Nhiên từ chối, nói cứ lần này đi, sau này sẽ không lo chuyện không liên quan đến mình nữa.

Nói xong đặt ly cà phê và đĩa sandwich sáng trên bàn cậu ta.

Nửa đêm hôm đó, La Nhất Hải đang nằm trong ổ chăn thì bị điện thoại của Nhạc Ngụy Nhiên đánh thức, bắt máy thì hóa ra là lái xe thuê, hỏi có phải là người yêu của anh Nhạc không? Nói cậu ta say đến bất tỉnh nhân sự, bản thân cũng không biết cậu ta ở lâu mấy, có thể có người nào đến đón cậu ta chút không.

La Nhất Hải bị hai chữ “người yêu” làm kinh ngạc đến đỏ cả mặt, nói tôi là anh của cậu ta!

Anh vội vàng đến căn hộ của Nhạc Ngụy Nhiên, cùng tài xế đưa người lên trên lầu. Nhạc Ngụy Nhiên đến nhà liền mở mắt ra, muốn đi nôn, La Nhất Hải dìu cậu vào trong toilet nôn đến tối tăm mặt mày. Nôn xong còn đòi đi đánh răng, bọt kem đánh răng dính trên mép còn chưa lau sạch đã ngã ra đất.

La Nhất Hải dồn hết toàn lực lôi Nhạc Ngụy Nhiên lên phòng ngủ lầu trên, miệng vết mổ vì dùng sức quá độ mà bắt đầu đau giằng giật. Không khiêng lên giường được, anh đành để cậu ta dựa vào giường, kê chiếc gối dưới đầu, đắp chăn lên để cậu ngủ.

Anh ngồi nghỉ trên sofa một chút, dưới móng bị thứ gì đó cắn đến là đau, La Nhất Hải sờ thử, từ kẽ giữa hai lớp đệm lót mò ra được một lon bia, trên sofa còn mấy lon bia, quần áo thì chất đống.

Phóng mắt nhìn quanh, nhà của Nhạc Ngụy Nhiên làm gì còn đáng vẻ sạch sẽ gọn gàng nữa? Chén dưa ăn mì trong bồn nước chẳng ai rửa, rau trong tủ lạnh đã rửa hết, cầu thang thông lên lầu trên ném đầy áo sơ mi và cà vạt.

La Nhất Hải không biết là tức giận hay là đau lòng, xắn tay áo lên bắt đầu thu dọn.

Thu dọn được tương đối, anh nghe Nhạc Ngụy Nhiên gọi anh, “La Nhất Hải, La Nhất Hải.” Đi đến lại phát hiện mắt cậu ta chưa mở, tự mình thì đã bò lên giường, hóa ra là đang nói mơ.

La Nhất Hải nói: “Cậu ngủ đi.”

Đắp chăn cho cậu xong, anh bị Nhạc Ngụy Nhiên một phát túm lấy tay, túm thật chặt, ú ớ cầu xin, “La Nhất Hải, anh đừng có bỏ mặc...”

La Nhất Hải không nghe rõ, tiến gần hỏi, “Cái gì?”

Bộ dạng của Nhạc Ngụy Nhiên rất khó chịu, mày nhíu chặt, giống như than thở, lại như ai oán, “Cho dù là chuyện không liên quan, thì anh cũng hãy lo cho tôi đi.”

41. Chương 41

Một nam thanh niên trưởng thành 27 tuổi, cao 1,86 mét, ở trước mặt anh như một đứa bé khổ sở đến sắp khóc, chỉ vì cầu xin anh quan tâm nhiều hơn một chút – Nếu là ngày trước, La Nhất Hải ngẫm lại sẽ cảm

thấy một lời khó mà nói hết được, thậm chí là có hơi buồn nôn.

Nhưng đó là người khác, không phải Nhạc Nguy Nhiên.

Là Nhạc Nguy Nhiên mà anh trông từ nhỏ đến lớn, từng công cũng từng ôm; là Nhạc Nguy Nhiên mà anh trông từ khi còn là một thiếu niên đen gầy trở thành một thanh niên tuấn tú; là Nhạc Nguy Nhiên dùng mặt lạnh mặt thối nguy trang sự quan tâm săn sóc – Là Nhạc Nguy Nhiên mà La Nhất Hải từng gọi “Nguy Nhiên của chúng tôi”.

Nhạc Nguy Nhiên, vĩnh viễn không phải “người khác”.

La Nhất Hải cũng không biết hiện tại cậu có thể hiểu không, luôn miệng giải thích: “Anh lo anh lo đương nhiên anh lo mà, anh chỉ sợ cậu không muốn nhìn thấy anh nữa mới nói như thế thôi –”

Nhạc Nguy Nhiên đặt tay anh lên ngực mình, cau mày mà ra sức vỗ, để anh sờ trái tim mình: “Ai không muốn thấy ai hả?! La Nhất Hải, anh đừng có tên là La Nhất Hải, anh tên là La Một Dao!”

Người uống say ra tay chẳng biết nặng nhẹ, La Nhất Hải cảm thấy đau dùm cho cậu, anh rút tay ra vỗ về hồi lâu, hỏi như thể đang dỗ trẻ nít, “Sao anh lại là La Một Dao chứ?”

Nhạc Nguy Nhiên lại túm lấy tay anh, phủ lên mặt mình:

“Anh từ chối tôi thì thôi đi, bỏ mặc tôi thì thôi đi, còn đem bạn gái cũ ra khiến tôi đau lòng đến chết... Tại sao chứ hả... La Nhất Hải, trên đời này còn có người nào nhẫn tâm như anh nữa không...!”

Có dịch thể ấm nóng tràn ra lòng bàn tay La Nhất Hải.

La Nhất Hải sững người, lập tức hiểu ra là chuyện gì: Trên bao bì gói cà phê có giới thiệu về cửa hàng của Tống Văn Vũ, tra một cái là biết ngay. Nhạc Nguy Nhiên nức nở dán lên lòng bàn tay anh mà oán trách sự “ác độc” của “La Một Dao”, “Sao lại bảo tôi uống cà phê nhà chị ta! Cho dù tôi uống thuốc độc cũng không uống một hớp cà phê nào cả! Anh mặc kệ tôi! Vậy tôi không đi kiểm tra sức khỏe cho anh nữa! Tốt nhất là chết quách đi để anh biết buồn!”

La Nhất Hải tiện tay bóp mạnh mặt cậu ta một cái: “Cậu nói cái gì thế!”

Nhạc Nguy Nhiên không nói nữa, nửa bên mặt vùi trong gối, không cam lòng ôm lấy mặt kiềm nén nỗi tủi thân. La Nhất Hải vừa tức giận lại vừa đau lòng, muốn ôm cậu nhưng lại không cách nào làm được, dứt khoát nằm xuống mặt đối mặt với cậu mà nói chuyện, “Anh lo cho cậu, được chưa? Cái gì cũng lo hết. Chị Văn Vũ của cậu đã kết hôn có con rồi, có quan hệ gì với anh chứ, cậu không uống thì không uống vậy, nghe cậu hết – Nhưng mấy lời chết quách đi cậu thử nói lại một lần xem?”

Nhạc Ngụy Nhiên nhắm mắt, hồi lâu không có động tĩnh, La Nhất Hải tưởng cậu ngủ rồi, lại nghe một câu, “Ừm, không nói nữa.”

La Nhất Hải liền cười, nói cậu ngoan.

Suy nghĩ một hồi, anh hỏi cái câu mà anh luôn không thể hiểu: “Tại sao lại thích anh chứ?”

Nhạc Ngụy Nhiên lắc lư đầu, “Không biết, cứ thích thôi, cái gì cũng thích hết, càng ngày càng thích.”

Vừa nói, Nhạc Ngụy Nhiên kéo anh về phía mình, chống lên đầu anh, “Khó khăn lắm mới đợi được đến khi anh độc thân... đến khi anh ở chung với tôi... tôi còn có nhiều lời chưa nói ra lắm.”

Đột nhiên gần như thế, khiến La Nhất Hải có hơi hồi hộp, mà Nhạc Ngụy Nhiên cuối cùng cũng thiếp đi. Có thể là nôn ra hết dạ dày rất khó chịu, cậu luôn cứ nhú mày, trông không mấy thoải mái. Cậu cũng chẳng buông La Nhất Hải ra, túm lấy cổ tay anh để lòng bàn tay dán lên cổ mình.

Tay của La Nhất Hải rướn ra sau, dùng lòng bàn tay ôm lấy phía sau cần cổ của cậu, nhẹ nhàng vỗ về. Nhạc Ngụy Nhiên dần dần trở nên yên tĩnh, thỉnh thoảng phát ra một tiếng rên rỉ.

La Nhất Hải tỉ mỉ quan sát gương mặt trước mắt, từ đôi mày đến bờ môi, dường như muốn nhận biết lại từ đầu. Anh lại nhớ đến nụ hôn khi tổ bày kia, bởi vì quá kinh ngạc mà không kịp có bất kỳ phản ứng gì – La Nhất Hải vô thức nhấp đôi môi mình.

Nhạc Ngụy Nhiên tỉnh lại trong cơn đau đầu say rượu.

Miệng khô lưỡi đắng, dạ dày cũng đau. Nâng tay lên, phát hiện trong tay đang nắm không biết tay của ai, thuận cánh tay nhìn sang, trông thấy gương mặt của La Nhất Hải.

Cậu ra sức chớp chớp mắt mấy cái, tưởng rằng đang mơ, cho đến khi La Nhất Hải cũng tỉnh lại, gương mặt ngái ngủ nói với cậu “Sau này đừng uống nhiều thế nữa”. Sau đó rút tay khỏi tay cậu, lấy ly nước trên tủ đầu giường cho cậu, gấp ngắn gấp dài rồi giường đi rửa mặt.

Nhạc Ngụy Nhiên vén chăn lên, quần áo vẫn còn nguyên.

Lại dùng sức đập đầu, từ trong đầu gõ ra được chút mảnh vụn, bản thân tưởng là mơ, bây giờ xem ra có khả năng không phải mơ, nhưng sợ còn không bằng mẩu chuyện trong mơ vậy.

La Nhất Hải hỏi cậu đi tắm rửa, sau đó vào bếp mở tủ lạnh. Nhạc Ngụy Nhiên tắm gội nhanh như gió, thay quần áo, La Nhất Hải đã làm xong bữa sáng, bảo cậu ăn cho chóng.

Hai người đều im lặng một cách quái dị, ăn cháo từng muỗng một.

La Nhất Hải ăn xong trước, bỏ đũa xuống hỏi, “Cậu lưu tên anh trong danh bạ điện thoại là gì?”

Nhạc Ngụy Nhiên như bị đông cứng, cứng người ngay tại chỗ.

Há miệng muốn nói gì đó, lại bị La Nhất Hải cắt ngang, “Nói lại lần nữa, sau này không được uống nhiều rượu vậy nữa. Kiểm tra sức khỏe hẹn vào thứ hai tuần sau đi, để anh hẹn, một tiếng đồng hồ buổi sáng là xong, không làm nhỡ cậu đi làm.”

La Nhất Hải kéo ghế ra khỏi bàn, mang giày và áo khoác ngoài, vừa mở cửa vừa nói thêm, “Nếu anh là tên là La Một Dao, vậy thì cậu đổi thành Nhạc Thông Thường đi – rất “thông thường”.”

Nhạc Ngụy Nhiên không hiểu, La Nhất Hải hiển nhiên không muốn giải thích, đóng cửa rồi đi.

Đến thang máy kèm không được mà ra sức ấn nút.

“Đã 27 tuổi rồi, hôn môi còn chơi cần nữa à?!”

42. Chương 42

Nhạc Ngụy Nhiên rất thất vọng với bản thân mình.

Sau khi La Nhất Hải rời khỏi, cậu túm lấy điện thoại xem nhật ký cuộc gọi liền hiểu ngay là chuyện gì.

Ban đầu, cậu chỉ muốn để tên là “A Hải”, để La Nhất Hải thành người đầu tiên trong danh bạ. Sau đó nhấn chữ a, thần xui đất khiến sao nhảy ra chữ “ái” (yêu). Nhập từ “ái” xong, từ liên quan tiếp sau liền là chữ “nhân”.

Người yêu, xưng hô tha thiết mơ ước của cậu đối với La Nhất Hải, La Nhất Hải mà cậu tha thiết mơ ước.

“Ảnh sẽ không biết đâu” – Vừa nghĩ như thế vừa nhấn lưu lại, tựa như lưu lại một phần tình cảm bí mật.

Ít nhất trong thế giới của danh bạ điện thoại, La Nhất Hải chính là “người yêu” của cậu.

Nhạc Ngụy Nhiên trước nay chưa từng nghĩ mình sẽ thích một người 11 năm trời.

Lúc ở La gia, cậu không muốn trở thành người nhà La gia, nguyên do ban đầu là sự nổi loạn ấu trĩ đơn thuần lại biến thành khát vọng nguyện cầu tình yêu, cùng với việc biến La Nhất Hải thành đối tượng hoang tưởng ngưỡng ngừng lúc nửa đêm – khiến Nhạc Ngụy Nhiên càng ngày càng không cách nào nhìn thẳng vào La Nhất Hải.

La Nhất Hải lớn hơn cậu sáu tuổi, còn là một trai thẳng, vào lúc cậu vẫn còn trong độ thiếu niên mới biết yêu, còn chưa thể sống độc lập, thì La Nhất Hải và bạn gái đã nói chuyện cưới xin rồi.

Cậu chỉ có thể lảng lạng quan tâm anh, cho rằng cả đời này cậu sẽ không hề có cơ hội bày tỏ cõi lòng mình với La Nhất Hải. Ngay cả khi La Nhất Hải đã vào ở chung với cậu, cậu cũng không biết phải vượt qua khoảng cách mà mình đã lập lên ngày trước như thế nào.

Nếu như sớm có thể thân thiết hơn với La Nhất Hải, khi ở trước mặt cậu, anh sẽ không dè dặt cẩn thận, kềm nén sợ hãi, sẽ không hỏi câu “Có phải cậu ghét anh không”, càng sẽ không hiểu lầm cậu thích La Tiểu Hồ.

Thấy La Nhất Hải tin tưởng lời giải thích chấp vá kia, đáng vẻ yên tâm mà rơi nước mắt, Nhạc Ngụy Nhiên trước nay chưa từng căm ghét mình đến thế — Căm ghét mình bấy nhiêu năm làm bộ làm tịch không nhìn và né tránh La Nhất Hải.

Cậu đập đầu thật mạnh vào tủ áo, không phải là vì muốn La Nhất Hải đau lòng, mà là muốn nói cho mình hay: Nhạc Ngụy Nhiên, mẹ nó mày tỉnh táo chút đi!

Kết quả là, người chủ động phá tan hàng rào bước qua, vẫn là La Nhất Hải.

La Nhất Hải vĩnh viễn là con người nhân hậu đầu cậu có vụng dại hơn, có lúng túng hơn, cho dù cậu chỉ bỏ ra một phần thì cũng sẽ đáp lại bằng 99 phần còn lại.

Cậu vội mong được đối xử tốt với La Nhất Hải, tốt hơn nữa, muốn dốc hết tình cảm 11 năm trời ra cho anh xem. La Nhất Hải nói cậu từ đâu mà học được cách nói chuyện ngọt thế? Nhạc Ngụy Nhiên trước nay chưa từng cảm thấy mình nói chuyện ngọt, cậu chỉ là kềm không được mà nói ra lời trong lòng mà thôi.

Bất kể ai ở chung một phòng với người mà mình yêu thâm nhiều năm, chỉ mỗi hai người không còn ai khác, trong mắt đối phương chỉ có bạn, chỉ tin bạn, chỉ dựa dẫm vào bạn, ai có thể kềm nén được mà không để lộ chút tình ý cho đối phương biết chứ? Không nói một câu yêu thương chứ?

Nếu không phải La Nhất Hải quá mức trì độ, lại mãi cầm ở một điểm khác một cách khó hiểu như thế, thì cậu cũng sẽ không trong lúc tức giận mà hôn anh – Dầu rằng cậu đã mơ tưởng vô số lần về nụ hôn đó.

Bây giờ thì hay rồi, ngay cả phần suy tưởng lâu ngày cũng không thể giấu nổi nữa.

Ăn xong bữa sáng cậu đến bệnh viện thăm mẹ, buổi chiều mới đến công ty, Nhạc Ngụy Nhiên không biết

La Nhất Hải không đến, ở trong phòng làm việc nhấp nhấm cả nửa ngày. Cậu không biết cái tên lưu danh bạ này liệu có phải đã chọc giận La Nhất Hải, rồi từ rày anh sẽ tránh cậu như tránh tà hay không.

Nếu thật sự như thế, chi bằng tối qua cậu uống đến chết cho rồi.

Không, không đâu. Nhạc Ngụy Nhiên nghĩ: tối qua La Nhất Hải cùng cậu ngủ chung một giường, buổi sáng còn nấu cháo cho cậu, người mềm lòng như thế, sẽ không đâu.

Đúng thế, La Nhất Hải mềm lòng, nhưng một khi nổi giận, thì thiên thần hạ phạm cũng vô dụng.

Trông thế nào, đều là sự tĩnh lặng trước cơn bão tố.

Nhạc Ngụy Nhiên chống lên cái đầu vẫn còn đau âm ỉm, hối hận rằng mình không nên uống nhiều như thế.

Những ngày La Nhất Hải rời khỏi, cậu uống rượu càng ngày càng nhiều, sau khi bị từ chối, gần như ngày nào cũng uống đến nôn cả ra. Cũng không phải là cậu chưa từng nghĩ đến chuyện quên đi, cứ quen đại người nào đó là xong. Một hơi cậu tải xuống kha khá app kết bạn, rồi thêm bữa một đồng tài khoản, cứ đến tối là ting ting ting vang lên không ngừng. Nhưng bất luận nhìn ai, trong đầu cậu cũng chỉ hiện ra một câu: Đây không phải là La Nhất Hải.

Thế không phải nói thừa hay sao, La Nhất Hải chỉ có một. Ngay cả người giống anh cũng không có. Cho dù có giống thì cũng không phải anh mà.

Ở công ty đến tận tối, Nhạc Ngụy Nhiên vẫn không muốn về nhà, nhưng không còn chỗ khác để đi. Ngoài trừ công ty, cậu ít có mối giao tiếp cá nhân, không vào bất kỳ giới nào, cũng không hề có chút khái niệm với việc chơi đùa, cho dù có muốn ăn chơi đàng điếm thì cũng không tìm được một nơi. Điện thoại vừa mới reng lên đủ mọi loại tin nhắc nhở, ngay cả ham muốn mở ra xem cậu cũng không có, chỉ cảm thấy mỗi cái kỉnh.

Có người gõ cửa, cậu tưởng là trợ lý, bực bội nói, “Vào đi”.

La Nhất Hải đẩy cửa bước vào, hỏi sao cậu còn chưa đi?

Cậu “A” một tiếng, nói một lát sẽ đi.

La Nhất Hải lại hỏi cậu ăn cơm chưa, cậu nói một lát sẽ ăn.

La Nhất Hải nặng nề thở dài một hơi, nói, bây giờ đi đi, giờ đi ăn. Nói xong đóng cửa lại, chưa đến năm phút lại mở cửa ra, áo khoác cầm trên tay, nói, “Đi nào!”

Cùng nhau đi nhà hàng ăn cơm, nghe La Nhất Hải nói hôm nay xưởng đường thế nào thế nào, tiêu thụ thế nào thế nào, như người không có chuyện gì, chẳng nhắc một chữ đến chuyện tối ngày hôm qua. Ăn xong cơm ai lấy đi xe người nấy, Nhạc Ngụy Nhiên nói, “Tên danh bạ... tôi sẽ xóa.”

La Nhất Hải nhàn nhạt “Ừm” một tiếng, nói cậu biết rằng đã hẹn lịch khám sức khỏe rồi, là ở bệnh viện của Dì Nhạc làm phẫu thuật, kiểm tra xong còn để dì yên tâm.

Nhạc Ngụy Nhiên cũng “Ừm”.

Vào trong xe, cậu mở những gợi ý kia, lật lần lượt, nhìn thấy một tin hỏi “Có nhớ tôi không”, cậu trả lời “Nhớ”.

Bởi vì trên ID kia có một chữ “Hải”.

43. Chương 43

Sáng thứ hai, La Nhất Hải và Nhạc Ngụy Nhiên gặp ở khu xét nghiệm tổng quát, nhìn cậu đi vào, rồi nhìn cậu đi ra. Xét nghiệm xong tiện đường đi thăm Nhạc Tuyển Hoa, rồi cùng nhau về công ty.

Cả đường Nhạc Ngụy Nhiên không nói gì, La Nhất Hải nhận thấy được khi cậu ở chung với mình tâm tình kém hẳn.

Lúc đợi thang máy, La Nhất Hải hỏi cậu, “Bữa triển lãm bán hàng cậu có đi không?”

Mấy ngày nữa ở ngoại địa có một triển lãm bán hàng thực phẩm thức uống rất lớn, có rất nhiều công ty thực phẩm nổi tiếng tham gia, tuy rằng xưởng đường La gia không tham gia triển lãm, nhưng trước đó Nhạc Ngụy Nhiên đã sắp xếp sẽ cùng La Nhất Hải đi xem.

Nhạc Ngụy Nhiên dừng một hồi mới nói: “Xem thời gian đã.”

La Nhất Hải “Ờ” một tiếng, không nói gì nữa.

Tuy rằng rất kinh ngạc với tên liên hệ “người yêu” trong danh bạ, nhưng La Nhất Hải không hề nổi giận.

Tối hôm say rượu, hình như anh đã thoáng nhìn thấy nội tâm của Nhạc Ngụy Nhiên: Đối với anh không chỉ đơn giản là thích hay không thích, mà là muốn cùng anh mở ra một đoạn chỉ có hai người, quan hệ thân mật vượt qua hẳn những người khác – Có liên quan đến giới tính, nhưng cũng không liên quan đến mức vậy.

Vậy bản thân anh đối với Nhạc Ngụy Nhiên thì sao?

La Nhất Hải cảm thấy, từ có thể nói rõ đến không thể nói rõ được.

Lý do mà anh từ chối Nhạc Ngụy Nhiên chỉ có “Mình là trai thẳng, mình không thích đàn ông”, nhưng sâu trong nội tâm lại có một tiếng nói bảo rằng “Nhạc Ngụy Nhiên không phải một người đàn ông xa lạ”.

Lúc anh nằm bên cạnh Nhạc Ngụy Nhiên nhìn cậu say ngủ, thứ nghĩ không phải là “Mình có thể đi rồi”, mà là “Anh đang ở đây, cậu cứ ngủ cho ngon đi”. Anh thậm chí nghĩ, nếu như Nhạc Ngụy Nhiên tỉnh táo lại, muốn hôn anh lần nữa, có lẽ anh cũng sẽ không phản đối.

Chỉ cần đừng như lần trước, phần nộ, thô bạo, không chút gì tốt đẹp.

La Nhất Hải chợt kinh ngạc phát hiện: Cứ luôn bảo mình dễ mềm lòng, chẳng lẽ đã mềm lòng đến mức độ này rồi sao?

Anh thật sự rất muốn sắp xếp lại tình cảm của mình đối với Nhạc Ngụy Nhiên, tốt nhất là liệt ra cho rõ ràng, xem xem là loại đau lòng nào, loại thích nào, loại không thể buông bỏ nào, loại tin tưởng nào, giống làm sao và khác thế nào với giữa anh em nhà La gia, giữa bạn bè với nhau, cuối cùng là một đoạn tổng kết “từ trên tổng hợp lại”, xem thử rốt cục thuộc về loại nào kiểu nào, phải xử lý như thế nào mới là tối ưu?

Thế nhưng anh làm không được, những tình cảm này đan xen vào nhau, khiến cho đầu óc La Nhất Hải rối cả lên.

Anh nhéo cổ sau của Nhạc Ngụy Nhiên một cái, khẽ giọng mắng: đồ đầu xa, cả đời này anh chưa từng phải suy nghĩ về chuyện phức tạp thế này, cậu cho anh chút thời gian nữa đi.

La Tam Giang bắt tàu siêu tốc trở về vào cuối tuần, còn mang theo một tin tức kinh người: La Nhị Hà đã ly hôn.

Biết rằng La Nhất Hải sẽ lòng nóng như lửa đốt gọi điện thoại đến hỏi, La Nhị Hà nói với giọng điệu bình tĩnh: “Em bảo Tam Giang về nhà nói cho mọi người biết đó. Trước khi trở về em đã quyết định rồi, sợ anh cả lo lắng nên không nói.”

Lần trước khi gọi điện cho La Nhất Hải, cô đang đóng gói đồ đạc.

Nhà là mình mua trước khi kết hôn, bảo chồng lập tức dọn đi thì nhà chồng chưa chắc đồng ý, cho nên La Nhị Hà mới cố ý dẫn La Tam Giang về giữ thế diện cho mình. La Tam Giang vốn đã sẵn sàng đánh một trận ra trò, không ngờ ông anh rể này cả nhây hai ngày đã đồng ý.

Đợi sau khi xong xuôi thủ tục chia xong nhà, La Tam Giang mới biết, lúc La Nhị Hà mang thai lão chồng

có thể đã đi ngoại tình – Chỉ nói là có thể, bởi vì từ trước nay La Nhị Hà không hề tìm hiểu kỹ: thỉnh thoảng có cuộc điện thoại không biết tên gọi đến, những tin nhắn mờ ám trong điện thoại lão ta và nội dung cuộc nói chuyện cách cô một lớp cửa, cô vẫn luôn giả khờ, không muốn đối mặt.

Chuyện này khiến La Tam Giang giận sôi, vừa giận ông anh rể cũng vừa giận chị hai mình, ngay lập tức muốn xông lên đánh gã ta một trận.

La Nhị Hà nói chị cũng không thêm để ý, bây giờ chỉ muốn mình sống thật tốt, thật chẳng có thời gian mà hận ai oán ai.

La Nhất Hải nói bây giờ em nói thì anh không nóng được sao? Một mình em, để bọn chúng ức hiếp thì làm thế nào? La Tam Giang ở bên cạnh ồn ào, “Sao không tính em là người rồi vậy?”

La Nhị Hà nghe thấy còn cười khúc khích, nói, “Anh, em muốn ly hôn từ trước rồi. Sợ dĩ giờ mới nói cho anh nghe, là muốn anh biết rằng, em gái anh bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi: phải sống cuộc đời mình muốn sống – cho dù có không tốt, không phải là còn có anh trai hay sao.”

La Nhất Hải nói vậy em cũng không thể giấu anh chứ, anh có phải là không cho em ly hôn đâu, dầu thế nào em cũng nên bàn với anh, lo liệu cho kỹ chứ! Công việc của em thì sao? Con cái thì sao? Nguồn thu nhập đâu?”

La Nhị Hà nói: “Anh à, anh vẫn là không tin em, sợ em không thể xử lý gọn gẽ.”

La Nhất Hải nói: “Anh sợ em chịu thiệt thôi!”

Hai anh em lại nói tái nói hồi trăm ngàn lượt mấy câu kiểu “Anh bệnh không phải cũng giấu em sao” và “Thế lần này em trả thù anh đấy à”, “Em làm gì có, không phải đã nói rồi à”, “Ly hôn xong mới nói”, nghe mà La Tiểu Hồ nhức cả đầu.

Đợi khi La Nhất Hải đặt điện thoại xuống, La Tiểu Hồ nói với anh của nó: “Anh cả, anh xem sau này anh có chuyện gì thì phải kịp thời nói cho chúng em biết, nếu không tụi em cũng không nói cho anh biết đâu.”

La Nhất Hải liền giận: “Tranh cãi với anh của em phải không?”

La Tiểu Hồ lập tức nhận sai, làm nũng với anh, nói, “Anh, chúng ta đều nghĩ cho đối phương mà, em có thể hiểu được suy nghĩ của chị hai. Bởi vì em cũng thế, muốn có thể nhanh chóng đảm đương một phía, không muốn để anh cảm thấy bọn em chỉ có thể để anh chăm sóc, bệnh mà còn phải đi dựa vào người khác.”

La Nhất Hải lại thở dài, nhủ bụng Nhạc Ngụy Nhiên cái đồ mặt lạnh này, mắng mấy đứa em nhà mình đến không dám nói thật với mình rồi.

Triển lãm bán hàng Nhạc Ngụy Nhiên vẫn là đi, phòng khách sạn đặt hai gian khác tầng, sợ La Nhất Hải hiểu lầm lấy chuyện công mưu chuyện tư.

Tổng cộng ba ngày, ba buổi tối chẳng có chuyện gì xảy ra, La Nhất Hải chỉ đi dạo vòng quanh khách sạn, ở ven đường gặp được đồ ăn vặt chưa từng nếm thử, thèm ăn nên mua hai phần, định bụng về đưa cho Nhạc Ngụy Nhiên.

Nhạc Ngụy Nhiên nói buổi chiều có hẹn, không cùng anh ăn cơm, cũng không biết có về hay chưa.

Vừa tính gọi điện thoại cho Nhạc Ngụy Nhiên, liền nhìn thấy cậu ta cùng một người xa lạ từ trên xe taxi đi xuống. Thoạt nhìn biết rằng lại uống không ít, nhưng ý thức hình như vẫn còn tỉnh táo, nói cảm ơn với người đưa cậu ta về.

Cậu trai kia thấp hơn Nhạc Ngụy Nhiên một chút, ăn vận rất mát. Lôi kéo tay cậu dường như cố ý muốn đưa cậu vào, Nhạc Ngụy Nhiên rút tay ra, phát phát tay tỏ ý không cần, cơ thể lại lảo đảo về sau một cái.

Cậu trai nhoáng cái ôm lấy cậu, Nhạc Ngụy Nhiên cố gắng đứng vững, muốn kéo cánh tay của đối phương ra, nhưng không thành công.

La Nhất Hải nhanh chóng bước qua, nghe người kia thấp giọng nói với Nhạc Ngụy Nhiên: “Đừng như thế mà, tôi theo anh về mà, chơi thêm một chút không được sao?”

44. Chương 44

Cậu trai trước mặt là người mà Nhạc Ngụy Nhiên quen qua app nói chuyện, bởi vì trong ID có một chữ Hải nên gọi là Tiểu Hải.

Rất kiên nhẫn nghe Nhạc Ngụy Nhiên dốc bầu tâm sự, thường hay khuya khoắt online nói chuyện với cậu, cẩn thận an ủi cậu, con người rất sắc sảo lại hóm hỉnh, lời nói chưa từng có bất cứ cái gì quá giới hạn.

Triển lãm bán hàng lần này Nhạc Ngụy Nhiên vốn không muốn đến, vừa khéo Tiểu Hải là người ở địa phương nghe thể liền cực lực khuyên cậu, nói mình mấy năm rồi chưa nói chuyện với ai hợp ý được như thế, chỉ gặp mặt rồi cùng nhau ăn bữa cơm thôi, ngộ nhờ sau này mình đi công tác ở thành phố Nhạc Ngụy Nhiên sống, cũng coi như là kết giao người bạn.

Nhạc Ngụy Nhiên ngẫm nghĩ một chút rồi đồng ý.

Cậu vẫn đang trên con đường giầy dũa để cố quên La Nhất Hải, thử đủ mọi loại cách thức, nhưng suy nghĩ kỹ lại, mỗi một chữ Hải mà cậu nói với người khác, đều là về La Nhất Hải.

Tiểu Hải nhỏ hơn cậu hai tuổi, trông có vẻ là một thanh niên rất tinh tế thời thượng. Nhà hàng cậu ta mời cậu đi ăn là một nhà hàng đạt sao Michelin nổi tiếng, mở chai rượu vang đắt giá; rất biết nói chuyện cũng rất giỏi ép rượu, Nhạc Ngụy Nhiên thoáng không để ý là lại uống thêm vài ly.

Tiểu Hải có thiện cảm với cậu, không cần Nhạc Ngụy Nhiên phải quan sát, đối phương chẳng hề che giấu, vô cùng tích cực. Dùng bữa xong lại đi quán bar nhỏ nghe nhạc, uống chút rượu bản địa chưng cất, chủ đề đã từ phong thổ nhân tình kéo tới chuyện cũ hàng ngày, chân tình đã được bộc lộ.

Nhạc Ngụy Nhiên trong một thoáng có suy nghĩ: Chi bằng thuận theo tự nhiên đi.

Tại khách sạn cùng La Nhất Hải đi công tác, thân mật với đối tượng mới, tưởng tượng La Nhất Hải chỉ ở lầu dưới, có phải là có loại khoái cảm khi trả thù hay không?

Nhưng Nhạc Ngụy Nhiên lại nhanh chóng phủ định chính mình: Mày ấu trĩ quá. Mày có thể trả thù ai chứ? La Nhất Hải căn bản không để ý mày mà.

Thế nhưng khi nhìn thấy La Nhất Hải đi về phương hai người họ, cậu lại bỗng không cam lòng: Dù sao tôi ở với ai cũng không liên quan đến chuyện của anh, nói không chừng anh còn vui mừng vì cuối cùng cũng đã được thoát khỏi tôi rồi nhỉ.

La Nhất Hải đi đến trước mặt Nhạc Ngụy Nhiên, nhíu nhíu mày: “Lại uống rượu à?” Sau đó nhìn sang Tiểu Hải: “Cậu là bạn của Ngụy Nhiên? Cảm ơn cậu đã đưa cậu ta trở về.”

Tiểu Hải rất biết nhìn mặt đoán ý, nghe giọng điệu liền biết La Nhất Hải và Nhạc Ngụy Nhiên có chút quan hệ, bèn thử hỏi: Anh là gì của anh ấy —

Một người nói anh trai, một người nói đồng nghiệp. La Nhất Hải liếc về phía Nhạc Ngụy Nhiên, cười cười: “Là anh trai cũng là đồng nghiệp.”

Nhạc Ngụy Nhiên bướng lên: “Không phải anh trai.”

Tiểu Hải “A” một tiếng, dường như đã hiểu ra, rất thân thiết nói với La Nhất Hải rằng: “Anh, vậy em đưa anh ấy lên trên. Anh ấy cố ý đến đây một chuyến, hôm nay đang vui, hai bọn em còn phải nói tiếp nữa.”

La Nhất Hải không động, Nhạc Ngụy Nhiên cũng không động, nghe anh hỏi: “Cậu cố ý đến gặp cậu ta?”

Nhạc Ngụy Nhiên nói: Phải.

La Nhất Hải khe khẽ thở dài, gật gật đầu: “Vậy mau lên đi.” Lại nhét đồ ăn vặt trên tay vào tay Tiểu Hải: “Hai đứa ăn, anh ăn rồi.” Nói xong sải bước đi về trước, vào đại sảnh, nhấn nút thang máy.

Nhạc Ngụy Nhiên ở lầu 17, La Nhất Hải ở lầu 16, trong thang máy Nhạc Ngụy Nhiên nhìn chăm chăm tấm lưng của anh, không nói tiếng nào. Tiểu Hải ở giữa hai người họ nhìn tới nhìn lui, con người đảo liên tục.

Cửa mở, La Nhất Hải bước ra, dường như nhớ ra gì đó lại quay đầu lại nói, “Lên trên đừng có uống nữa, anh đã nói với cậu là đừng uống nhiều thế nữa.”

Nhạc Ngụy Nhiên nói: “Không cần anh lo.”

La Nhất Hải lại bước vào lại: “Cậu nói lại một lần.”

Nhạc Ngụy Nhiên sưng ra một chút: “Tôi nói không cần anh –”

Từ cuối bởi vì kêu thảm thiết, thật sự không nhận ra được là “lo” hay là “á”.

La Nhất Hải đá một cú vào cẳng chân Nhạc Ngụy Nhiên, cơn đau từ xương chân vọt thẳng lên đỉnh đầu, đau đến Nhạc Ngụy Nhiên cong lưng quỳ trên mặt đất, lập tức tỉnh rượu hơn phân nửa.

Cửa thang máy lại đóng lại.

Bàn chân đá người ta của La Nhất Hải đang nhịp dưới đất, lạnh lạnh nhìn Nhạc Ngụy Nhiên: “Cậu nói lại một lần?”

45. Chương 45

Nhạc Ngụy Nhiên kinh ngạc nhìn La Nhất Hải, chân đau đến gần muốn gãy, nhưng cậu không để ý tới.

Cậu nghĩ phản ứng của La Nhất Hải bất quá cũng chỉ hai loại, hoặc là “Được rồi được rồi anh không lo,” hoặc là sẽ “Làm sao có thể không lo cho cậu được, lần trước uống nhiều khó chịu không biết à?”

Cậu hoàn toàn không ngờ La Nhất Hải sẽ nổi giận, hơn nữa tức giận đến suýt chút thì đá cậu thành què.

La Nhất Hải không phải là không biết tức giận, ngược lại, anh thường hay tức giận.

La Nhị Hà yêu đương về nhà quá trễ, La Tam Giang lại bị thầy giáo tìm phụ huynh, La Tiểu Hồ cho bạn chép đáp án trong khi thi, mang giày vào nhà, hai ngày không tắm gội, ăn cơm làm rơi vãi, trời lạnh bị cọng đến chảy mũi – Dường như mỗi ngày anh đều vì những chuyện này mà “tức giận” lải nhải, cho nên La gia không hề coi sự tức giận của La Nhất Hải là tức giận.

Chỉ có một ngoại lệ, chính là đột nhiên La Nhất Hải không cảm râm, đồng thời bảo bạn “Nói lại lần nữa.”

Nhạc Ngụy Nhiên gặp qua hai lần, một lần là bởi La Tiểu Hồ, một lần là bởi La Tam Giang.

Từ nhỏ đến lớn, La Tiểu Hồ đã không mấy thích La Tam Giang, cảm thấy cậu ta cứ suốt ngày gây phiền phức cho anh cả, lạ ý vào La Nhất Hải thương mình, luôn không xem anh ba mình ra gì.

Có một lần cãi nhau với La Tam Giang, La Tiểu Hồ buột miệng nói “Tôi không nhận anh là anh ba của tôi”, La Tam Giang còn chưa làm sao, La Nhất Hải đã vỗ bàn “bốp” một cái, mặt không cảm xúc: “La Tiểu Hồ, em nói lại lần nữa.”

La Nhất Hải có thể bao dung cho rất nhiều tật xấu của đám em, duy chỉ không thể tha thứ giữa người nhà mà nói những lời ác ngôn.

La Tiểu Hồ chưa từng bị anh trai nhìn chòng chọc như thế, khuôn ngực nhỏ phập phồng kịch liệt, hai mắt rưng rưng còn ẩm ướt: “Em không nhận nó là anh ba của em!”

La Nhất Hải không dỗ nó mà gật đầu, “Được, em không nhận nó, vậy em cũng không cần nhận anh nữa.” Chỉ chỉ phòng: “Về phòng em đi”. La Tiểu Hồ khóc meo máo quay về phòng, cảm thấy dù sao anh nó không bao lâu sẽ đến dỗ nó thôi, nên cũng không coi ra gì, vãnh miệng còn cảm thấy mình rất có lý.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, La Nhất Hải chẳng hề gọi nó là Tiểu Hồ mà gọi là “La Tiểu Hồ”. Ăn uống ngủ nghỉ đều như vậy, bất luận La Tiểu Hồ gọi anh cả như thế nào thì La Nhất Hải cũng không trả lời, nó khóc đến lăn lộn dưới đất cũng mặc kệ. Quán triệt đến cùng cái “Em không nhận nó, vậy em cũng không cần nhận anh nữa.”

La Tam Giang cũng không nhìn nổi, nói anh cả là thôi bỏ đi, không phải nó cứ thế miết hay sao?

La Nhất Hải lườm La Tam Giang một cái: Vào phòng đi.

La Nhị Hà muốn đi dỗ La Tiểu Hồ, bị La Nhất Hải trừng mắt, bàn tay vừa đưa ra vội rút lại.

Trọn một tuần, La gia yên ắng đến quái lạ. La phụ trở về nhận thấy bầu không khí bất thường, muốn nói giúp cho, La Nhất Hải nói, ba, ba chăm nhà hay là con chăm nhà, nói một lời chính xác. La phụ gãi gãi đầu, thôi bỏ đi.

Sau này La Tiểu Hồ khóc đến muốn ngất đi, phải ở trước mặt nhận lỗi với La Tam Giang thì La Nhất Hải mới hết giận.

Đợi đến đợt La Tam Giang, cậu ta cùng với đám anh em đi sà n nhảy, tuổi trẻ không biết gì nhận lấy một viên “kẹo”, tuy rằng không ăn nhưng bỏ trong túi áo bị La Nhất Hải giặt đồ phát hiện ra. La Tam Giang

chột dạ còn mạnh miệng, nói “Em đã ăn mấy lần rồi, có chuyện gì đâu!”

La Nhất Hải lại hỏi: “Em nói lại lần nữa?”

Sau này khi nhớ lại, La Nhị Hà vẫn còn hãi sợ trong lòng: “Chị tướng Tam Giang phải chết trong tay anh ruột rồi chứ.”

Ai cũng nói La Nhất Hải tính khí tốt, nhưng chẳng ai biết khi anh nổi cáu lên thì ngay cả hồn thể ma vương cũng không đỡ được. Đụng phải giới hạn của La Nhất Hải, Diêm vương gia không xử mày thì La Nhất Hải sẽ xử mày.

Thang máy đến tầng 17, cửa mở ra, La Nhất Hải quay đầu nhìn Nhạc Ngụy Nhiên: Ra đây.

Nhạc Ngụy Nhiên cà nhấc bước ra, khiến Tiểu Hải quýnh đến hoảng, “Anh, chuyện gì vậy? Có gì từ từ nói đừng có động tay mà!”

La Nhất Hải: “Chuyện trong nhà, người ngoài nín miệng.” Đứng trước mặt Nhạc Ngụy Nhiên, trừng trừng nhìn thẳng cậu ta: “Tôi lo hay không lo cho cậu, là tôi định đoạt hay là cậu định đoạt?”

Nhạc Ngụy Nhiên không nói, cũng không biết nói gì.

La Nhất Hải lại nói: “Cậu khó chịu, tủi thân, cậu muốn phát tiết, buông thả, được chứ. Nhưng Nhạc Ngụy Nhiên cậu lại buông thả cho tôi xem, “Đừng bỏ mặc tôi” mấy lời này mẹ nó cậu nuốt lại cho La Nhất Hải tôi nào.”

“Tôi không biết tối nay cậu muốn làm gì, nếu cậu đã suy nghĩ kỹ, cậu thấy đáng, cậu thấy thoải mái, thì cậu cứ làm đi. Bây giờ, lập tức, rút về phòng cậu mà làm đi.”

La Nhất Hải quay người tính bỏ đi, lại bước trở về: “Nhạc Ngụy Nhiên, cậu cho rằng chỉ mỗi mình cậu khổ sở thôi sao?”

Nói xong đi đến cầu thang bộ, một cước đá văng cửa thoát hiểm rầm rập rập xuống lầu. Nhạc Ngụy Nhiên kêu “Nhất Hải”, La Nhất Hải đáp lại mỗi “Cút”. Cậu muốn đuổi theo mà chân lại đau đuối không kịp, gấp đến độ điên cuồng ấn nút thang máy.

Tiểu Hải nhìn hai phần đồ ăn vặt trong tay mình, thở dài một hơi, bất đắc dĩ đến bật cười: Anh nói anh tổ tình thất bại, sao tôi thấy không giống lắm nhỉ?

46. Chương 46

Nhạc Ngụy Nhiên muốn tát cho mình bạt tai.

Cậu biết mình không bình tĩnh, đang làm lấy, mà La Nhất Hải đã nhìn ra cậu đang làm lấy – Cậu cho rằng tình yêu thâm 11 năm của mình đã thất bại, có lý do ở trước mặt La Nhất Hải làm lấy một phen.

Cậu cho rằng La Nhất Hải sẽ bao dung cậu, giống những lần trước đây, như đối với mỗi một người trong La gia.

Nhưng La Nhất Hải không có. La Nhất Hải không xem cậu là người trong La gia, không xem cậu là “em trai”.

La Nhất Hải nói “Cậu tưởng chỉ mình cậu khổ sở hả”, điều này có nghĩa là La Nhất Hải cũng đang phiền não, đang lung lay, đang đau khổ, nếu như La Nhất Hải đau khổ, vậy có nghĩa là Nhạc Ngụy Nhiên vẫn còn có cơ hội.

Cho nên La Nhất Hải không cho phép cậu vì chuyện này mà giận lấy anh.

Tiểu Hải không cho cậu xuống lầu, hỏi: “Bởi vì anh nói anh độc thân nên tôi mới theo đuổi anh, cùng anh trò chuyện này nọ, bây giờ là ý gì đây? Hai người cãi nhau lấy tôi ra chịu tội thay hả, chơi tôi hả?”

Nhạc Ngụy Nhiên nhận lỗi, nói xin lỗi, hiện tại cậu không cách nào cân nhắc đến người khác.

Tiểu Hải cười lạnh, móc hóa đơn và điện thoại: “Được, vậy bữa ăn này không thể để tôi tự bỏ tiền mình ra được chứ? Chia đôi đi, bây giờ chuyển khoản liền!” Nhạc Ngụy Nhiên chuyển khoản tròn số: “Coi như tôi mời cậu.” Tiểu Hải không chút khách sáo nhận lấy, sau đó cho cậu vào danh sách đen.

Nhạc Ngụy Nhiên xuống lầu gõ cửa phòng La Nhất Hải, không người mở cửa, điện thoại cũng không ai bắt máy. Sáng ngày hôm sau La Nhất Hải mới phát hiện, cũng mặc kệ cậu. Lên máy bay, xuống máy bay, Nhạc Ngụy Nhiên đi theo anh cả đường, vẫn là bị anh nhốt ngoài cửa.

La Tam Giang và La Tiểu Hồ không biết có chuyện gì đã xảy ra, thoát nhìn sắc mặt anh liền biết chuyện lớn không lành, còn chưa mở miệng đã bị La Nhất Hải bạt lại: “Hỏi gì mà hỏi, không được mở cửa cho cậu ta.”

La Tam Giang nhớ lại La Nhất Hải chỉ có hai lần nổi điên, từ trong cửa kính nhìn Nhạc Ngụy Nhiên đang buồn bã rời đi, hít vào một hơi khí lạnh, nói với La Tiểu Hồ: “Ôi mẹ ơi, anh cả chúng ta đánh Nhạc Ngụy Nhiên què giò rồi!”

La Tiểu Hồ trở về phòng gọi điện cho Nhạc Ngụy Nhiên: “Anh đã làm gì anh trai tôi?! Mặc kệ anh làm gì, dù sao tôi cũng phải nói là đáng đời nhỉ!” Nhạc Ngụy Nhiên nói tôi không đáng đời, cũng không phải kiểu

đáng đời mà cậu nói, nói xong thì cúp máy.

Không bao lâu thì La Nhất Hải gọi La Tiểu Hồ: “Các em có phải là có các loại app kết bạn không? Kiểu hẹn tới hẹn đi ấy?”

La Nhất Hải nói có thì có –

Chưa nói xong La Nhất Hải lại giận: “La Tiểu Hồ, nếu như em mà bị anh phát hiện ở trên đó làm này làm nọ, coi anh đánh gãy chân em!”

Vô duyên vô cớ bị mắng một trận, La Tiểu Hồ uất ức vô cùng, còn chưa dám tranh cãi với La Nhất Hải đang nổi bão, trái phải liên tưởng một chút nguyên do mà anh nó nổi điên, dường như đã phát hiện được manh mối nào đó.

La Nhất Hải đã rất lâu không giận sôi gan thế này, dù chính bản thân anh cũng hiểu được là giận có hơi quá dị.

Sau ngày Nhạc Ngụy Nhiên uống rượu say, anh vẫn luôn quan sát Nhạc Ngụy Nhiên, đồng thời cũng quan sát chính mình. Nhìn thấy Nhạc Ngụy Nhiên sa sút, suy sụp, nhưng vẫn cố làm ra bộ không có chuyện gì xảy ra, La Nhất Hải khá là đau lòng.

Anh phải thừa nhận, đối với Nhạc Ngụy Nhiên, có vài khoảnh khắc anh có động lòng. Mặc dù vào lúc đó anh vẫn chưa hiểu được tình cảm đối với đối phương.

Vào lúc anh nhìn thấy Nhạc Ngụy Nhiên ở chung với cậu thanh niên kia trước cửa khách sạn, anh đang nghĩ: Xem đi, Nhạc Ngụy Nhiên quả thực rất được chào đón.

Anh hỏi cậu: Cậu cố ý đến đây gặp cậu ta à? Nhạc Ngụy Nhiên nói phải.

Khoảnh khắc đó La Nhất Hải cảm thấy nhẹ nhõm: Nhanh thế mà cậu đã thích người khác rồi, vậy tôi không cần phải phiền não nữa. Tôi cũng không cần phải vì cậu mà cảm thấy khổ sở nữa, không cần phải hỏi chính mình đối với cậu là có tình cảm gì.

Tốt quá rồi, không cần nghĩ gì nữa hết.

Sau đó anh nhìn thấy ánh mắt oán hận của Nhạc Ngụy Nhiên, cùng với câu “Không cần anh lo” – Tâm tình của La Nhất Hải giống như đóm lửa cuối cùng sắp sửa tắt ngúm trong đồng tro tàn lại đột ngột bị đổ dầu lên – Từ yên ả sắp lụi tàn đến ánh lửa ngút trời, cũng chỉ là chuyện trong giây phút mà thôi.

Cái này tính là gì chứ Nhạc Ngụy Nhiên?

Con nít chơi với nhau? Cậu không chơi với tôi thì tôi tìm người khác chơi cho cậu xem?

Cậu cút đi.

Về phòng nằm trên giường, dường như La Nhất Hải cũng hiểu ra, anh không cho phép Nhạc Ngụy Nhiên thăm dò mình trên phương diện này – Cho dù biết là diễn kịch cũng không được, chính là bởi vì trước sau anh luôn coi Nhạc Ngụy Nhiên như một người bạn lữ (*) để cân nhắc.

— Trước mặt Nhạc Ngụy Nhiên, anh không phải là “anh trai”, mà chính là “La Nhất Hải”.

Nhạc Ngụy Nhiên không xem anh như anh lớn, còn thường hay bảo cậu “không nghe lời”. Mà anh thì lại động lòng với một Nhạc Ngụy Nhiên như thế. Bất luận là chăm sóc, an ủi, dựa dẫm, anh không chỉ muốn cho Nhạc Ngụy Nhiên, mà cũng muốn có được từ phía Nhạc Ngụy Nhiên – Chỉ từ phía Nhạc Ngụy Nhiên.

Suốt ngày hôm sau, La Nhất Hải sầm mặt, không nói gì cả. Nhạc Ngụy Nhiên thật sự không chờ được nữa, lúc sắp tan ca cậu gọi La Nhất Hải đến văn phòng, nói, “Nhất Hải à xin lỗi, tôi sẽ không làm như thế nữa.”

La Nhất Hải: Ờ.

Nhạc Ngụy Nhiên đến kéo tay anh: Tôi tìm cậu ta, chỉ tại vì trong tên cậu ta cũng có một chữ “Hải”...

La Nhất Hải vung tay ra: Trong tên “Hải Nhĩ huynh đệ” cũng có chữ hải kìa, sao cậu không đi tìm cái tủ lạnh đi?” Nói xong tính mở cửa, Nhạc Ngụy Nhiên liền khóa lại, nhốt anh trong vòng tay, La Nhất Hải cười, “Muốn chơi cứng à?”

(Hải Nhĩ huynh đệ chắc là hiệu đồ điện gia dụng Haier.)

Nhạc Ngụy Nhiên lắc đầu: Không phải, Nhất Hải, tôi chỉ là –

La Nhất Hải hỏi không cái gì? Cậu còn tính làm cái gì? Tính khóc tính âm ỉ tính cương hôn cắn người à?

Nhạc Ngụy Nhiên bối rối một hồi, khóc thì cậu nhớ, âm ỉ cậu cũng nhớ, cương hôn cũng nhớ tuốt: Tôi, tôi chưa từng cắn anh mà.

Mặt La Nhất Hải nhất thời cứng lại, rồi trở nên nghiêm nghị: Tránh ra!

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn anh chăm chú, tỉ mỉ quan sát biểu hiện của anh: Nhất Hải, anh nói cho tôi biết – Lúc nào tôi cắn anh, cắn ở đâu?

(Bạn lữ ~ từ này có nghĩa là bạn bè nói chung, bạn đồng hành, còn một nghĩa là bạn đời – La Nhất Hải đang nghiêm túc xem xét có thể đi chung với Nhạc Ngụy Nhiên trên bước đường đời hay không, chứ không chỉ là có thể làm bạn hay không.)*

47. Chương 47

La Nhất Hải nói đây là trọng điểm sao?

Nhạc Ngụy Nhiên nắm lấy một cánh tay anh, nói trọng điểm là anh để ý tôi, đúng không?

La Nhất Hải nói tôi để ý cậu lúc nào? Bất luận là Nhạc Ngụy Nhiên trước kia hay Nhạc Ngụy Nhiên bây giờ, ở hay không ở La gia, tôi có từng để ý sao?

Nhạc Ngụy Nhiên ôm lấy anh, nói xin lỗi, tôi biết tôi rất ngốc. Nhất Hải, không phải là anh thì không được đâu, ngoại trừ anh thì ai cũng không được.

La Nhất Hải thấp giọng nói buông ra, giãy mấy cái mà giãy không ra, thở phì phò không giãy nữa. Nhạc Ngụy Nhiên hỏi: Nhất Hải, anh có thích tôi một chút chút, đúng không?

La Nhất Hải không trả lời, chỉ im lặng. Theo Nhạc Ngụy Nhiên thấy thì đây lại là sự im lặng cực kỳ tốt. Cậu chống lên trán La Nhất Hải, La Nhất Hải không né tránh, cậu lại bèn nghiêng đầu, nghe La Nhất Hải nói: Mấy đứa em nhà tôi tôi thích hết.

Nhưng mấy đứa em nhà anh không gần anh như thế này, Nhạc Ngụy Nhiên nói. Bờ môi cậu chạm vào má La Nhất Hải, lướt đi xuống, hôn lên khóe miệng. La Nhất Hải không cự tuyệt.

Trái tim Nhạc Ngụy Nhiên sắp sửa nhảy ra ngoài, to gan ịn lên môi anh. Đôi môi La Nhất Hải dễ dàng hé mở, đón lấy đầu lưỡi của cậu – Còn chưa kịp mừng như điên, đầu lưỡi chợt đau nhói.

La Nhất Hải đẩy cậu ra, nói, “Cậu cắn tôi như thế đó.” Một câu này, giải đáp cả hai nghi vấn của Nhạc Ngụy Nhiên. Tiếp sau anh lại nói: “Tìm cậu Hải kia của cậu luyện tập xong rồi đến tìm tôi, cơ bản cũng không biết, mất cả mặt!”

Câu này, lại biến tất thấy mọi không xác định thành xác định.

Tay của La Nhất Hải còn chưa kịp đặt lên nắm cửa, liền bị Nhạc Ngụy Nhiên tóm lấy: Sẽ không có Hải nào khác đâu, chỉ có mình anh thôi.

Tối ngày hôm đó, La Nhất Hải thấy Nhạc Ngụy Nhiên ngủ quá say, liền dấy lên ý nghĩ “thử một chút”.

Thân mật với đàn ông, không được. Với Nhạc Ngụy Nhiên thì sao? Không biết.

Ban đầu, anh chỉ dùng tay chạm vào mặt Nhạc Ngụy Nhiên, thấy không phản ứng gì bèn xoa nắn một hồi. Nhạc Ngụy Nhiên nhú nhú mày, vuốt mặt một cái. La Nhất Hải đợi một hồi, lại bóp miệng cậu, bóp trái bóp phải, bóp trên bóp dưới bóp thành mỏ vịt.

Sếp Nhạc mặt lạnh nào từng có bộ dáng này, khiến La Nhất Hải nhìn mà cười khì khì. Nhạc Ngụy Nhiên không thoải mái, lăm bắm một tiếng quay mặt qua nằm ngửa.

La Nhất Hải nằm gần cậu thêm một chút, cảm thấy vẫn ổn; lại gần thêm một chút, cũng chẳng cảm giác gì; đưa tay kéo Nhạc Ngụy Nhiên dựa vào người anh, cũng không bài xích – La Nhất Hải ngẩng đầu, dán mắt nhìn bờ môi cậu.

Đụng khê một cái như chuồn chuồn lướt nước, không cảm thấy buồn nôn, lại đụng một cái – Nhạc Ngụy Nhiên ngủ không yên bị anh làm phiền, mơ mơ màng màng há miệng cắn một cái, sau đó ôm lấy người vào lòng, nói đừng phiền tôi, ngủ đi.

La Nhất Hải bị cắn một cái cũng đành hoàng lại, không dám cử động. Đợi khi Nhạc Ngụy Nhiên hơi nói lỏng ra chút, đầu dựa vào vai anh, hô hấp phả lên cần cổ anh, yên tĩnh vô cùng, giống một đứa bé lớn tướng. La Nhất Hải vỗ vỗ đứa bé này, chẳng mấy chốc cũng ngủ theo.

Lúc đó anh liền biết, bản thân mặc dù là nhất thời không rõ cảm tình của mình đối với Nhạc Ngụy Nhiên, nhưng hoàn toàn cự tuyệt e rằng cũng không làm được.

Ngày hôm nay La Tiểu Hồ cứ tâm thần không yên, buổi tối cố ý đến đón La Nhất Hải tan làm.

Tình hình cụ thể mặc dù không rõ lắm, nhưng anh trai nó lại vì Nhạc Ngụy Nhiên lên mạng kết bạn mà cảm thấy tức giận, liệu có phải có chút quần hơi bị rộng rồi không? Đối với Nhạc Ngụy Nhiên, La Nhất Hải vẫn không thể nào bỏ xuống được, chuyện này xem ra nhất định là – ghen.

La Tiểu Hồ gãi gãi đầu, không muốn nghĩ tới.

Giống như là nó vẫn không muốn nghĩ đến chuyện La Nhất Hải sẽ quen bất kỳ người nào, cảm thấy không một ai có thể xứng với La Nhất Hải, cũng không muốn La Nhất Hải chú ý tới người khác ngoại trừ mình ra. Lúc nhỏ nó hay tưởng tượng: Trong nhà chỉ có nó và anh trai hai đứa là hay rồi, như thế La Nhất Hải sẽ có thể suốt ngày ở cùng với nó, không cần phải chia thời gian và tình lực ra cho người khác.

Sau khi trưởng thành, La Tiểu Hồ tuy vẫn không mong La Nhất Hải kết hôn sinh con, nhưng cũng không còn cáu kỉnh như ngày xưa nữa. Nó biết La Nhất Hải sẽ có cuộc sống của riêng mình, nhưng nó vẫn muốn làm người em út mà La Nhất Hải thương yêu nhất, vượt hơn tất cả mọi người.

Nó cũng sẽ nhanh chóng độc lập, đền đáp lại La Nhất Hải gấp bội, để mình trở thành người quan trọng

nhất đối với La Nhất Hải.

La Tiểu Hồ không biết tình cảm này liệu có vượt quá tình anh em bình thường hay không, nhưng nó không quan tâm. Em trai thích anh trai, và còn thích anh trai nhất, thì có cái gì sai chứ?

Nó chỉ không mong người sẽ bên La Nhất Hải, là Nhạc Ngụy Nhiên.

Một người “anh trai” từ ngoài vào, một người “em trai” làm bộ làm tịch với La Nhất Hải, một người ở La gia tám năm cũng chưa từng gọi anh một tiếng anh trai, một thằng thối tha đã rời khỏi tầm mắt La Nhất Hải sáu năm trời, dựa vào cái gì mà dám nói “Sẽ không từ bỏ La Nhất Hải” chứ?

La Tiểu Hồ có cách gì ư?

Cho dù nó có cảnh cáo Nhạc Ngụy Nhiên bao nhiêu lần, nhưng tuổi tác, tiền tài, địa vị xã hội, nguồn tài nguyên, tất cả mọi thứ nó đều không phải là đối thủ của Nhạc Ngụy Nhiên.

Nó rất muốn La Nhất Hải đợi nó, đợi đến khi nó kiếm được rủng rỉnh tiền, trên danh thiếp là tổng tổng gì đấy, thì nó có thể cho La Nhất Hải cuộc sống mà anh muốn chứ?

Thế nhưng La Nhị Hà hỏi nó: Em có biết anh cả thích ăn gì không?

Khoảnh khắc đó, nó dường như đã hiểu ra cách biệt giữa mình và Nhạc Ngụy Nhiên, e đã bị kéo giãn từ lâu rồi.

Mà La Tiểu Hồ, chỉ là trước sau không muốn thừa nhận mà thôi.

La Nhất Hải bị Nhạc Ngụy Nhiên đè trên cửa, hôn đến suýt chút thở không ra hơi.

Nhạc Ngụy Nhiên hôn bừa hôn đại, ép môi anh trên hàm răng đến là đau. Không hề có trình tự cách thức, nhưng vẫn khiêu khích La Nhất Hải đến sắc dục tràn đầy – Đã lâu rồi anh không hôn môi, không ôm ấp người mình thích.

Với thân phận là người từng yêu đương, cái hôn này gợi lên trong trí nhớ anh thứ mật ngọt anh từng nếm, từng thấm thiết.

Chóp mũi kề chóp mũi, bờ môi dán bờ môi, La Nhất Hải nói Nhạc Ngụy Nhiên cậu nhẹ cho anh một chút, sau đó thì tự anh dán môi lên. Hôn xong lại mắng cậu: Cậu học ai thế hả... thế này là hôn sao, nói Nhạc Thông Thường nhà cậu anh đánh giá cao cậu quá rồi.

Ánh mắt của Nhạc Ngụy Nhiên hận không thể nuốt chửng anh luôn, miệng thì vẫn oan ức: Tôi chưa từng

học qua, tôi chỉ từng hôn anh thôi. Lại gặm môi dưới anh một cái: Vậy anh dạy tôi đi.

La Nhất Hải lại đập cậu một cú, rất nhẹ: Cậu tưởng giờ cậu đang làm gì hả?

48. Chương 48

Buổi học tán tỉnh kéo dài không biết bao lâu, di động của Nhạc Ngụy Nhiên reo liên hồi. Cậu cầm lên xem, là La Tiểu Hồ. Nhạc Ngụy Nhiên đưa cho La Nhất Hải xem, La Nhất Hải sờ túi, di động của anh không có trên người, đoán hẳn là tìm không được anh, nên La Tiểu Hồ chuyển sang tìm Nhạc Ngụy Nhiên.

Nhạc Ngụy Nhiên nhấn nghe liền nghe La Tiểu Hồ hỏi với giọng điệu như tát nước: Anh tôi đâu? Có phải là bị anh giam lại rồi không?!

La Nhất Hải nhận lấy: Giam gì mà giam, xuống lầu ngay đây. Nói xong cúp điện thoại. Nhạc Ngụy Nhiên nửa ngồi trên bàn làm việc, ôm eo anh: Chuyển về ở đi. La Nhất Hải nói cậu được đăng chân lên đăng đầu, Nhạc Ngụy Nhiên lại siết chặt hơn một chút: Ngày trước ở đang yên đang lành, anh đã chịu tôi rồi thì càng nên chuyển về.

La Nhất Hải hỏi: Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, ở chung không nhanh vậy đâu.

Nhạc Ngụy Nhiên ôm anh chẳng buông tay, cứ bắt anh phải đồng ý mới chịu. La Nhất Hải phải trấn an cậu một hồi, rồi lại hôn một chập, nói thính thoảng sẽ qua ở một hai ngày, lại cảnh cáo cậu: Tạm thời giấu Dì Nhạc, dù sao người thế hệ trước có thể sẽ không chấp nhận được. Lại nói, hai người nhà cậu cũng không ở chung, chắc không ảnh hưởng gì nhiều.

Nhạc Ngụy Nhiên gật gật đầu: Vậy La gia thì sao? Không giấu được Tiểu Hồ đâu.

La Nhất Hải nói: Mấy đứa nhà anh, dù người ở nơi đâu thì quan hệ cũng rất mật thiết, cho nên anh không tính giấu.

Nhạc Ngụy Nhiên đứng dậy: Vậy tôi theo anh cùng về.

La Nhất Hải giữ cậu lại: Không cần đến cậu đâu – Nhưng cậu vẫn nên chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, anh sợ Tam Giang chụp bao bố cậu. Nhạc Ngụy Nhiên nói mặc cậu ta, bị đánh anh sẽ đau lòng thôi.

La Nhất Hải rất ấm lòng, ôm cần cổ cậu trao một nụ hôn dài.

La Tiểu Hồ chờ dưới bãi đỗ xe, thang máy vừa mở, nhìn thấy anh nó đi ra cùng với Nhạc Ngụy Nhiên.

La Nhất Hải từ xa cầm chìa khóa mở khóa để La Tiểu Hồ vào trước, xe của Nhạc Ngụy Nhiên đậu ở chỗ khác, theo La Nhất Hải mấy bước là dừng, chào tạm biệt anh.

Tay của La Tiểu Hồ túm chặt cứng cửa xe, lần nữa không cử động.

Nó đến trễ rồi, anh trai yêu thương nhất, đã chấp nhận Nhạc Ngụy Nhiên rồi.

Giữa hai người không hề có bất kỳ động tác thân mật gì, chỉ cười bình thường, vẫy tay, tạm biệt.

Thế nhưng La Tiểu Hồ biết rất rõ: Hai người họ đã bên nhau. Trên người tản mát ra cái mùi yêu đương cuồng nhiệt ngọt đến ngấy, ánh mắt nhìn đối phương mang theo thứ yêu thích, tình ý không thể giấu được, tựa như sắp vươn đôi tay ra muốn kéo đối phương về bên cạnh mình vậy.

Đến sớm thì có tác dụng gì chứ, có thể ngăn cản tất thảy phát sinh hay sao? Có thể xuyên về ngày xưa ngăn cản Nhạc Ngụy Nhiên đến La gia hay sao?

La Tiểu Hồ đóng cửa đánh rầm. La Nhất Hải gọi nó nó cũng mặc kệ, bước nhanh đến trước mặt Nhạc Ngụy Nhiên một phắt túm lấy cổ áo của cậu, La Nhất Hải kêu: Tiểu Hồ! Em làm gì đó?!

La Tiểu Hồ cũng không biết mình muốn làm gì, có lẽ là nó muốn đánh Nhạc Ngụy Nhiên một trận, cho dù sẽ chọc cho anh cả tức giận. Nhưng nó cũng biết, dù có đánh hấn ta, thì mình cũng sẽ không vì thế mà cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhạc Ngụy Nhiên không hề cử động, chỉ nhìn gương mặt vì phần nộ mà trở nên dữ tợn của La Tiểu Hồ, nghe nó sít ra mấy chữ từ trong kẽ răng: “Nhạc Ngụy Nhiên, chúng ta nói chuyện.”

Nhạc Ngụy Nhiên nói được. La Tiểu Hồ chẳng thèm nhìn anh trai mình, đi thẳng về phía xe của Nhạc Ngụy Nhiên. La Nhất Hải muốn đuổi theo, bị Nhạc Ngụy Nhiên ngăn lại, thấp giọng nói với anh: “Không sao đâu, yên tâm đi. Tôi sẽ đưa em ấy về.”

La Nhất Hải ở nhà sốt ruột đợi đến sắp nửa đêm thì La Tiểu Hồ mới về tới. Vành mắt nó đỏ au ôm lấy anh, giọng nức nở hỏi: “Anh, anh còn thích em không? Có thích hơn Nhạc Ngụy Nhiên không?”

La Nhất Hải ôm lấy đứa em cao lớn, không ngừng xoa lưng, dịu dàng nói: “Em vĩnh viễn là đứa em được thương yêu nhất La gia, một đời cũng không thay đổi. Bất luận là anh với Ngụy Nhiên như thế nào, có đi tiếp được hay không, thì Tiểu Hồ của chúng ta vĩnh viễn luôn là Tiểu Hồ của anh mà.”

Anh nâng mặt đứa em út lên, giúp nó lau khô nước mắt: “Bất kể em sau này, anh sau này, sẽ gặp được người thế nào, gặp phải chuyện thế nào, anh em, người nhà là chuyện sẽ không bao giờ thay đổi, máu mủ chẳng ai có thể chặt đứt được, không phải sao?”

La Tiểu Hồ ôm lấy anh im lặng khóc hồi lâu, khóc xong mới nói: “Hắn ta ở dưới lầu đó.”

La Tam Giang vẫn nửa ngủ nửa tỉnh trên ghế sofa hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, đầu óc mơ hồ, hỏi anh cậu: “Chuyện gì vậy? Anh với Nhạc Ngụy Nhiên thế nào? Đi cái gì, đi đâu cơ?”

Nhạc Ngụy Nhiên đang đợi ở trong xe, chỉ thấy La Tam Giang giơ bình hoa xông từ cửa ra ngoài, hét với Nhạc Ngụy Nhiên ông mày giết mày! La Nhất Hải ở phía sau liều mạng lôi kéo em ba: “Tam Giang em có thể bình tĩnh chút được không!”

La Tiểu Hồ từ xa xa xem náo nhiệt.

Nhạc Ngụy Nhiên thở dài, từ xe bước xuống. Muốn cậu ngoan ngoãn chịu đòn là chuyện không mấy khả năng, nhiều nhất là không đánh trả.

La Nhất Hải bảo La Tiểu Hồ ngăn anh ba của nó lại, La Tiểu Hồ nói em không ngăn, em không đánh là tốt lắm rồi; La Nhất Hải lại hét bảo Nhạc Ngụy Nhiên chạy mau đi, Nhạc Ngụy Nhiên nói tôi không chạy, sớm muộn gì cũng có một lần thế này, đến thì đến nào, để cậu ta đánh; La Nhất Hải nói Tam Giang em có nghe lời hay không, không thì em đánh chết anh đây này? La Tam Giang nói không liên quan đến chuyện của anh, không có nó thì làm sao anh có thể thích đàn ông được, đều là bị nó tẩy não!

Nói ai cũng không nghe, La Nhất Hải giành lấy bình hoa, đập lên xe Nhạc Ngụy Nhiên, rầm một tiếng, bình hoa vỡ, kính xe của Nhạc Ngụy Nhiên cũng nứt. Ba người ngẩn ra, không ồn ào nữa.

La Nhất Hải chỉ từng đưa một: “Mấy đứa đánh, phải đánh, tối nay đánh cho chết đi, sáng ngày mai anh dậy kiểm tra, ai chưa tắt thở anh bóp cho chết.”

Nói xong lên lầu, đóng cửa, không cho bất cứ ai vào nhà.

Chưa được 20 phút, La Nhị Hà gọi điện đến: “Anh... em mới vừa nghe Tam Giang nói... anh với... Ngụy Nhiên... cái đó...”

La Nhất Hải đang trong cơn giận dữ: “Anh ngủ Ngụy Nhiên đó, thế nào, không làm anh của mấy đứa được nữa hả?”

La Nhị Hà nghe ra được anh cô đang giận, vội vàng nói mấy câu làm dịu, La Nhất Hải hơi bớt giận, nói: “Nhị Hà, anh cũng mới quyết định trong tối nay thôi, nếu không phải Tiểu Hồ nổi quạu... mấy tiếng trước anh đã chuẩn bị nói với mấy đứa rồi. Đây không phải nhất thời kích động, anh đã tự hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần, cũng biết mấy đứa nhất thời không cách nào chấp nhận. Không chấp nhận cũng không sao, nhưng đây không phải lỗi của Ngụy Nhiên, không phải lỗi của ai cả...”

“Em biết mà anh, em biết cả.” La Nhị Hà nói: “Chúng em chỉ là... không ngờ được. Dù sao lúc trước anh với chị Vũ Văn cũng đã nói đến chuyện kết hôn rồi. Em chỉ là muốn nói, hai người đàn ông với nhau, xã

hội không mấy chấp nhận – Nhạc Ngụy Nhiên thế nào em mặc kệ, chúng em chỉ mong anh không phải chịu uất ức.”

La Nhất Hải khẽ cười một cái: “Anh hiểu, chỉ cần có các em, anh sẽ không chịu uất ức.”

Nói chuyện hồi lâu, La Nhị Hà coi như đã xác nhận và cũng chấp nhận chuyện này. Vừa đặt điện thoại xuống vài phút, cô lại gọi đến: “Anh à, anh mở cửa cho mấy đứa vào trước đi? Tam Giang nói bên ngoài đang mưa, lạnh cóng cả rồi.”

49. Chương 49

La Nhất Hải nhìn ra ngoài cửa sổ, nói mưa lất phất, có xe lại có cả hàng hiên, lạnh con khỉ. Nhưng vẫn cho người vào nhà.

Vừa mở cửa, ba người còn không ngừng, La Nhất Hải chợt cau mày, ôm thắt lưng dựa vào sofa: Đau...

Mặt của La Tiểu Hồ và La Tam Giang trắng bệch: Anh cả! Anh sao vậy?! Nhạc Ngụy Nhiên lập tức muốn đưa anh đi bệnh viện.

La Nhất Hải né tránh tất cả sáu cánh tay, quét mắt một cái, tất cả đều im lặng. La Nhất Hải trầm mặc một hồi, chỉ chỉ cây chổi trong góc: Ngụy Nhiên quét bình hoa dưới lầu đi.

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn anh hai giây, cầm chổi xuống lầu.

La Nhất Hải vỗ vỗ bên cạnh, bảo La Tam Giang ngồi xuống: Có chuyện gì nói đi.

La Tam Giang cảm thấy, đồng tính luyện ái đều gái tính không chịu được, giống phụ nữ vậy, hồi trung học trong đám bạn mà có đứa con trai nào hơi ngại ngần một chút cậu còn cười bảo người ta không phải con trai, thâm căn cố đế mà cho rằng đàn ông mà thích đàn ông, nhất định phải có một người trở thành “phụ nữ”.

La Tiểu Hồ nghe thế, cười nhạo cậu ta là đã nhân sống trong hốc núi ở thế kỷ trước.

Người khác thì cậu mặc kệ, nhưng nếu La Nhất Hải mà bị người ta cười cợt chịu ầm ức thì La Tam Giang sẽ không thể nào chịu nổi.

La Nhất Hải hỏi cậu: “Anh không sợ người ta cười, nhưng nếu vì anh quyết định chấp nhận một người đàn ông mà em bị người ta cười cợt, vậy em có sợ không?”

La Tam Giang nói em không sợ, ai cười em thì em đánh cho nó rụng răng.

La Nhất Hải nói: Anh sợ.

Anh ôm hai người em đến gần bên mình: “Anh chẳng sợ gì cả, chỉ sợ vì anh mà khiến tụi em chịu ầm ứ. Cho nên dưới tình huống người khác không hiểu, anh cũng không dự tính công khai. Nhưng anh không giấu mấy đứa, cũng sẽ không vì mấy đứa không đồng ý mà từ bỏ chọn lựa của anh. Anh chỉ hy vọng mấy đứa biết, bất luận xảy ra chuyện gì, anh trước sau gì vẫn là anh cả của mấy đứa.” Sau đó thì anh cụng đầu thằng em ba: “Cả đời này sẽ không biến thành “chị cả” đâu.”

La Tam Giang không tình không nguyện mà “Ừm” một tiếng, lại hỏi: “Anh, tại sao lại là Nhạc Ngụy Nhiên chứ, em chỉ là muốn biết, là nó khiến anh thay đổi xu hướng tính dục, hay là vốn dĩ anh đã thay đổi rồi?”

La Nhất Hải cười: “Thế thì vẫn là vì cậu ấy.”

La Tam Giang cau mày: “Chắc không phải anh có nhược điểm gì trong tay nó đấy chứ?”

La Nhất Hải vỗ ót cậu ta một cái: “Gì mà nhược điểm, trong tay cậu ta chỉ có cán chổi thôi!”

Nhạc Ngụy Nhiên vừa khéo ấn chuông cửa, cầm chổi bước vào, vai bị mưa xối ướt. Thằng ba và thằng út nhà La gia nhìn cậu bước vào, quay đầu đi chỗ khác, không thêm để ý.

La Nhất Hải gọi cậu vào trong nhà vệ sinh, lấy khăn cho cậu lau đầu. Nhạc Ngụy Nhiên sờ thất lửng anh: Còn đau không? Thật sự không cần đi bệnh viện à? La Nhất Hải nháy nháy mắt: Mấy đứa không làm anh giận thì anh chẳng đau chỗ nào cả. Lại nháy nháy mắt, khề giọng nói: Giả vờ đó.

Nhạc Ngụy Nhiên dùng khăn che lại hôn anh một cái thật nhanh. La Nhất Hải trừng cậu, bảo cậu đừng hoang một chút, lại hỏi: Tiểu Hồ nói gì với cậu vậy?

Sau khi chia tay với La Nhất Hải, Nhạc Ngụy Nhiên và La Tiểu Hồ cũng không tìm chỗ nào để ngồi, mà dừng xe ở bờ hồ không xa công ty là mấy. La Tiểu Hồ vẫn luôn trầm mặc, Nhạc Ngụy Nhiên cũng không nói gì, hai người cùng nhau nhìn chăm chăm mặt nước gợn sóng lăn tăn.

Qua hồi lâu hồi lâu, La Tiểu Hồ mới bắt đầu lên tiếng: “Lúc anh và Di Nhạc rời khỏi gia đình, tôi tưởng thời gian dài, không gặp anh cả, anh sẽ từ bỏ. Không ngờ đợi sáu năm trời, vẫn là để anh chờ được đến cơ hội.”

Nhạc Ngụy Nhiên nói: “Lúc muốn thấy, tôi luôn đến để nhìn anh ấy.”

Mấy hôm vừa chuyển nhà, Nhạc Ngụy Nhiên tan học vẫn không tự chủ được mà ngồi xe bus về La gia, đến dưới lầu mới chợt nhớ: Đã không thể về được nữa rồi. Cậu cứ đợi từ xa xa, đợi khi xe của La Nhất Hải

chạy vào, nhìn anh xuống xe, lên lầu.

Có bao nhiêu khoảnh khắc cảm thấy gian nan vất vả, cậu sẽ chạy về để nhìn La Nhất Hải, nhìn một cái, liền cảm thấy có thể tiếp tục chịu đựng được.

Có một hồi, cậu nhìn thấy La Nhất Hải về đến nhà nhưng lần nữa không xuống xe. Tiến đến gần, phát hiện La Nhất Hải đang gục trên vô lăng khóc. Khóc xong vội vàng lau khô nước mắt, hít sâu mấy hơi, giả vờ như chẳng có chuyện gì, vào nhà.

Nhạc Ngụy Nhiên rất muốn xông đến hỏi anh làm sao vậy? Anh đừng khóc nữa, tôi có thể làm gì cho anh không? Chuyện gì cũng có thể đẩy La Nhất Hải!

Cậu hận mình sao lại không nhanh chóng qua giúp anh đi, khi La Nhất Hải bị gánh nặng sự nghiệp của gia đình đè đến thở không nổi, cậu vẫn chậm rì rì làm thực tập sinh ở công ty của mẹ!

Sáu năm rất dài cũng rất ngắn, cũng giống như cách biệt tuổi tác giữa cậu và La Nhất Hải, dài đến đủ tách ra quỹ đạo tiến lên của đời người, nhưng lại ngắn đến không kịp đuổi theo bước chân của đối phương.

La Tiểu Hồ cười: Tôi từng cho rằng tôi vẫn còn thời gian.

Nếu như Nhạc Ngụy Nhiên hận khoảng cách sáu năm này, vậy La Tiểu Hồ nhỏ hơn La Nhất Hải 12 sao lại không thể chứ? Sáu năm trôi qua, Nhạc Ngụy Nhiên đã có thể độc lập một phía, mà bản thân nó lại vừa đến cái tuổi mà hồi Nhạc Ngụy Nhiên rời khỏi La gia.

Nó siết chặt nắm đấm, nói: Tôi đã rất cố gắng, rất cố gắng mà chạy! Tại sao vẫn chậm hơn anh chứ?!

La Tiểu Hồ vô cùng phần nộ với bản thân mình, vừa phần nộ lại vừa bị thương.

Nhạc Ngụy Nhiên không an ủi nó, chỉ chậm chậm nói: “La Tiểu Hồ, có lẽ tình cảm của cậu đối với La Nhất Hải chỉ vượt quá tình anh em, nhưng lại không giống tôi. Cậu muốn anh ấy cưng chiều cậu nhất, còn tôi thì không có anh ấy là không được.”

La Tiểu Hồ hỏi thế thì có gì khác nhau?!

Nhạc Ngụy Nhiên nói: “Sau này cậu gặp được một người mà không có người ta là không được, thì cậu sẽ biết khác nhau ở đâu thôi.”

La Tiểu Hồ cười lạnh một tiếng: “Không cần anh dạy tôi, tôi biết phân biệt rõ!”

Nhạc Ngụy Nhiên hỏi: “Cho nên cậu muốn nói cho Nhất Hải biết à?”

La Tiểu Hồ nhìn cậu hồi lâu, rồi quay mặt đi nhìn mặt hồ: “Không. Bất kể đây là tình cảm gì, cả đời này tôi vẫn sẽ là em trai của anh ấy, chỉ có thể là em trai của anh ấy – Nếu sẽ khiến anh ấy đau khổ khó chịu, thì tôi sẽ không nói dù chỉ một lời, đem xuống dưới mồ cũng không nói.”

Nó quay đầu sang trông Nhạc Ngụy Nhiên: “Anh cũng không được nói!”

Có được lời hứa của Nhạc Ngụy Nhiên, La Tiểu Hồ lại nói: “Nhạc Ngụy Nhiên, đừng có cho rằng anh tôi chấp nhận anh, chống lưng cho anh thì anh có cái quyền thương tổn anh ấy. Hề anh trai tôi mà chịu tí xúi uất ức nào, người nhà La gia chúng tôi dù chân trời góc biển cũng sẽ không buông tha cho anh!”

Nhạc Ngụy Nhiên nhận lấy chiếc khăn trên tay La Nhất Hải, nói: “Còn nói cái gì, bảo tôi không được ăn hiếp anh đó.”

La Nhất Hải khẽ cười một tiếng, rất kiêu hãnh: “Mấy đứa nhà La gia, đều là mấy đứa suy nghĩ cho anh cả. Nói xong nhìn vẻ mặt của Nhạc Ngụy Nhiên, sờ sờ má đối phương: Anh biết mà, cậu cũng thế.”

50. Chương 50

Căn nhà của La gia chậm chạp tu sửa nửa năm trời, lại mua mới đồ đạc lắp đặt thiết bị, tản mùi, gần một năm mới có thể vào ở.

Nhân kỳ nghỉ lễ 11 ngày và trung thu, La Nhất Hải quyết định dọn về, La Nhị Hà cũng đưa con về chơi. Đứa bé đã vào nhà trẻ, cô cũng tìm công việc mới, lại vừa bắt đầu viết tiểu thuyết, suốt ngày bận đến tối tắt mặt mày, cũng may dần dần thì cũng tập quen.

La Tam Giang trở về vào hôm trung thu. Sau khi căn nhà này được sửa sang xong là cậu liền đi, im ỉm bán đi căn nhà đang trả góp ở ngoại địa của mình, mấy năm nay giá cả tăng không ít, cậu cho La Nhất Hải một phần, còn lại thì dự tính làm lại cái nghề đầu tiên đã kiếm được tiền cho mình: Xe cũ. Bị La Nhất Hải biết chuyện cậu bán nhà, anh tức đến đau gan. Nhưng La Tam Giang đã quyết định, nói lần này chắc chắn sẽ làm thật ổn thỏa, qua mấy năm đảm bảo sẽ mua lại nhà.

Sự nghiệp và nghiệp học của La Tiểu Hồ vẫn ổn định như cũ, nó không dự định học lên nữa, sau khi tốt nghiệp thì dồn toàn lực vào công ty. Gần đây cứ thần thần bí bí gọi điện thoại, bị La Nhất Hải nghi ngờ rằng có phải đang yêu đương hay không.

Từ chiều La Nhất Hải đã bắt đầu chuẩn bị bữa tối, La Nhị Hà và Nhạc Ngụy Nhiên làm phụ tá cho anh.

La Nhị Hà ngoài mặt thì tỉnh rụi, nhưng từ đầu đến cuối cứ len lén quan sát anh trai và Nhạc Ngụy Nhiên. Không có hành động gì thân mật quá trớn, lời nói cũng vô cùng bình thường, nếu không biết quan hệ giữa hai người họ, thì sẽ cảm thấy không khác gì với anh em bạn bè thông thường.

La Nhất Hải thái cà chua, tự mình thử một miếng, nói ngon. Nhạc Nguy Nhiên đưa đĩa qua, La Nhất Hải bỏ vào đĩa, còn lại một miếng đưa đến bên miệng cậu, Nhạc Nguy Nhiên há miệng ăn, cắn đầu ngón tay anh một cái.

La Nhị Hà cúi đầu, giả vờ không nhìn thấy gì cả.

Sáu giờ tối bắt đầu dùng bữa, tin tức phát trên ti vi được dùng làm âm thanh nền.

Rõ ràng ai nấy đều đã là người lớn, nhưng hình như còn om sòm hơn cả lúc nhỏ. La Tam Giang và La Tiểu Hồ vẫn chẳng mấy ưa Nhạc Nguy Nhiên, nói chuyện cứ cự qua cự lại, La Nhất Hải vẫn như xưa bảo mấy đứa đừng cãi nữa, chẳng giúp ai cả. Bốn người lớn đem những chuyện công việc, làm ăn và điều mắt thấy tai nghe trộn thành những câu chuyện vặt trên bàn ăn, chỉ có con gái nhỏ của La Nhị Hà là ngoan ngoãn ăn cơm, không cần đút chẳng cần dỗ, cầm muỗng dành cho con nít múc ăn từng muỗng từng muỗng đến là hăng.

La Nhất Hải vốn cũng muốn tìm Nhạc Tuyển Hoa, nhưng bà đang ở nước ngoài, đã từ nước này bay sang nước khác. Trước đó bởi vì vấn đề về tim mà phải dưỡng bệnh rất lâu, nhưng công việc thì vẫn không xuống dốc. Nhạc Nguy Nhiên chuyển qua ở chung với bà mấy tháng liền bị đuổi về, nói bà chưa già đến mức cần có người chăm sóc.

Chậm rãi ăn đến khi chương trình Đêm Trung Thu bắt đầu, thu dọn xong cả nhà cùng xem ti vi. La Nhị Hà đưa con lên lầu ngủ, bốn người đàn ông âm ỉ cho đến nửa đêm. La Nhất Hải uống hơn một lon bia, bất tri bất giác mà thiếp đi trên sofa.

Nhạc Nguy Nhiên gọi anh về phòng, La Nhất Hải mơ mơ màng màng ngồi dậy, mắt chẳng mở, theo thói quen ôm lấy cổ Nhạc Nguy Nhiên, đầu dựa lên vai cậu: Ừm, về thôi.

Hai đứa em nhà La gia dán mắt nhìn ti vi, giả vờ chẳng nhìn thấy gì cả.

Sáu giờ hơn sáng ngày hôm sau, La Nhất Hải là người đầu tiên thức dậy.

Anh mở tủ lạnh ra nhìn, dự định làm bánh trứng, tiết trời có hơi lạnh, vậy nấu canh mì nóng vậy.

La Nhị Hà là người thứ hai, ngày trước cô sẽ tìm hộp sữa tươi uống một hộp để giải khát, bây giờ thì phải ưu tiên pha sữa bột cho con; Nhạc Nguy Nhiên là người thứ ba, rửa mặt xong, rồi pha cà phê cho La Nhất Hải, nhân lúc không có ai, lại cùng La Nhất Hải len lén hôn nhau; La Tam Giang là bị con gái của La Nhị Hà gọi dậy, cùng cháu gái chơi nửa tiếng búp bê đại chiến khủng long nhí; La Tiểu Hồ ngủ nướng, La Nhất Hải gọi mấy lần cũng không chịu dậy, cho đến khi chấn bị xóc lên, mặt như đưa đám bỏ dậy đi đánh răng.

La Nhất Hải gọi ăn cơm, mấy người xoèn xoẹt ngồi xuống bàn: La Nhất Hải hỏi định ở quê đến ngày mấy, La Nhị Hà nói đến khi nhà trẻ của con gái khai giảng, ngày mai sẽ đi; La Tam Giang nói trễ hơn chị hai một ngày; La Tiểu Hồ nói tháng này ở nhà, tháng sau mới về bên nhà trọ; Nhạc Nguy Nhiên ầy, tối nay sẽ về nhà mình.

Leng keng lách cách, đũa muổng va chén bát, có người còn buồn ngủ ngáp dài, có người một tô mì đã ăn được phân nửa.

La Nhất Hải dường như nhìn thấy buổi sáng của rất nhiều năm trước. Tuy mấy đứa đã lớn lên thành người, sẽ phải nhanh chóng lao về phía cuộc sống của riêng mình – bao gồm cả chính bản thân anh, anh nhìn về phía Nhạc Ngụy Nhiên, đối phương nhận được ánh mắt của anh, khóe miệng dâng lên nụ cười nhàn nhạt.

Nhà họ La có năm đứa con.

Đứa lớn La Nhất Hải

Đứa thứ hai La Nhị Hà.

Đứa thứ ba La Tam Giang.

Đứa thứ tư La Tiểu Hồ

Còn có một đứa, tên là Nhạc Ngụy Nhiên.

Bất luận thay đổi bao nhiêu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là những đứa con nhà họ La.

Hết chính văn

51. Chương 51: Phiên Ngoại

Sau khi bên nhau, lần đầu tiên Nhạc Ngụy Nhiên lên tiếng nói “Về nhà tôi đi”, đã là chuyện của một tháng sau.

La Nhất Hải hơi nhú mày, nhưng cũng không từ chối. Nhạc Ngụy Nhiên bèn không kèm được mà nghĩ: Có lẽ La Nhất Hải cũng chẳng mấy bằng lòng có quan hệ với người đồng giới, chẳng qua chỉ bởi vì mềm lòng, không nhẫn tâm thấy mình thất vọng mà thôi.

Đối mặt với câu tỏ tình của mình cũng phải suy nghĩ hơn cả tháng, thử cái này thử cái nọ, nếu như không phải gặp phải Nhạc Ngụy Nhiên đi hẹn nên bị kích động, có khả năng còn kéo thêm vài ngày. Cho nên Nhạc Ngụy Nhiên tạm thời không dám tiến thêm một bước. Tuy rằng không ở chung, nhưng dường như ngày nào cũng gặp mặt, đóng cửa lại ôm ôm hôn hôn vẫn là có thể.

Về nhà làm cơm ăn cơm, thu dọn xong xuôi cũng đã hơn mười giờ.

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn bộ dạng mơ màng buồn ngủ của La Nhất Hải, nhủ bụng thôi bỏ đi, hôm sau lại nói. Cậu hôn lên má La Nhất Hải, bảo anh vào phòng mà ngủ, cũng đã thu dọn xong cả rồi. La Nhất Hải đứng dậy rửa mặt chải răng, tiến vào căn phòng trước kia anh từng ngủ.

Qua một hồi, lại bước ra. Hỏi cậu: Cậu không ngủ à?

Nhạc Ngụy Nhiên nhìn máy tính trong tay, nói trễ chút nữa, La Nhất Hải hỏi trễ thế nào, Nhạc Ngụy Nhiên nói không có chuyện gì anh ngủ trước đi, tôi không thức đêm đâu. La Nhất Hải lại hỏi cậu lên lầu ngủ hả? Nhạc Ngụy Nhiên nói không thể thì sao?

La Nhất Hải thở dài một hơi: “Ngụy Nhiên, anh tưởng là giữa người thành niên nói “đến nhà tôi đi”, trước nay không chỉ dừng lại ở ý trên mặt chữ.”

Trong óc Nhạc Ngụy Nhiên có ánh lửa lóe lên, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Con mẹ nó cậu tất nhiên cũng không chỉ là cái ý này mà.

La Nhất Hải lại nhú mày: “Một tháng cậu mới mời anh, anh tưởng là cậu đã chuẩn bị xong hết rồi, kết quả là cậu dự tính xem biểu đồ với anh à?”

Nhạc Ngụy Nhiên ra sức lắc đầu: “Đương nhiên không phải, tôi tưởng anh –”

Cậu tưởng cái gì? La Nhất Hải nói, phương diện này... cho dù là tri thức lý thuyết anh cũng không có đâu, anh vẫn luôn đợi cậu mà.

Nhạc Ngụy Nhiên đóng máy tính lại.

Ngày hôm sau Nhạc Ngụy Nhiên dậy rất sớm, La Nhất Hải vẫn còn ngủ. Cậu bèn chăm chú ngắm nhìn gương mặt say ngủ mãi miết, nhìn không sao cho đủ.

Cậu từng làm nũng với La Nhất Hải rằng “Anh để tôi đợi lâu lắm rồi.” La Nhất Hải nói “Anh không muốn phụ lòng 11 năm của cậu, cho nên anh phải suy nghĩ cho thật kỹ.” Cậu hỏi nghĩ kỹ thế nào, La Nhất Hải cười cười, nói suy nghĩ rất lâu, nhưng nghĩ thông suốt cũng chỉ trong một chớp mắt, chính là anh không muốn cậu ở chung với người khác.

Nhạc Ngụy Nhiên nói vậy biết sớm thì tôi đã sớm –

La Nhất Hải nói dầu có sớm hơn cũng vô dụng, thế thì anh ngay cả phiền não cũng không cần phiền nữa. Nói xong vỗ đầu cậu một cái: “Cậu làm nhiều chuyện dư thừa như thế, sau này không được thăm dò anh.”

La Nhất Hải làm việc luôn nghĩ tới nghĩ lui, nhưng một khi đã quyết định thì sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Đối với đám em trai em gái là thế, đối với xương đường của cha mẹ cũng thế, mà đối với mình cũng vậy.

Cậu hôn lên trán La Nhất Hải, La Nhất Hải vừa vặn tỉnh lại, híp mắt sờ trúng mặt cậu nhéo một cái: Chào.

Nhạc Ngụy Nhiên hỏi: Có đau không? La Nhất Hải lắc lắc đầu, lại bịt miệng: Cũng không thoải mái lắm. Nhạc Ngụy Nhiên lập tức ôm lấy anh ra sức siết vào lòng, siết cho La Nhất Hải thở không được, nghe cậu ở bên tai thật nhỏ thật nhỏ nói rằng: Xin lỗi...

La Nhất Hải kèm không được mà bật cười, xoay gương mặt tuần tú trên gối kia qua, sờ sờ: Không sao cả, chúng ta có nhiều thời gian mà.

— HẾT —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-dua-con-nha-ho-la>